

ဆုဒ္ဓဏ္ဍီ

ထူဆစ်မိသော နှလုံးသားပြယုဂ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာဒေသချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ◆ အမျိုးသား ဖြန့်လှည့်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဆုအဥ္ဇူလီ

ထုဆစ်မိသောနှလုံးသားပြယုဂ်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၀၀၃၀၉
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၆၀၃၀၉
- အပိုးဒီဇိုင်း - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးဆွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၁၀
- တန်ဖိုး - ၁၂၀ ကျပ်

၈၉၅ · ၈၃

ဆုအခွင့်လီ

ထုဆစ်မိသောနှလုံးသားပြယုဂ်/ဆုအခွင့်လီ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉

၂၇၉ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ထုဆစ်မိသောနှလုံးသားပြယုဂ်

BURMESE
CLASSIC

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ပါရစေ”

တိုးဖျော့သောလေသံတွင် ရင်ထဲက လှိုက်လှဲသံညှိ
တောင်းဆိုမှုတွေ ပါဝင်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ရာ
အတွက် တောင်းပန်နေဟန်။

အမှန်တွေးကြည့်လျှင် သူလိုလူတစ်ယောက်က ဒီလို
တောင်းဆိုတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ။ လူတိုင်းက သူ့ကိုတွေ့ချင်သော
သူသွားလေရာတိုင်းမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သူတွေမရှားတဲ့
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် နိုင်ငံခြားမှ အထူးကုဘွဲ့ကိုရခဲ့သော
‘ဒေါက်တာ ဉာဏ်မင်းထင်’ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီကမ္ဘာ
လောကမှာ မတွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ။

“ဒီတောင်းဆိုချက်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်မင်းထင်၊
သူက မင်းကို တွေ့ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချရင်း ဦးသူတော်ဆိုသည်။ ထိုစကားကြောင့် သူချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သူက ကျွန်တော်ကို ဒီအချိန်ထိအောင် တွေ့ခွင့်မပြုသေးဘူးတဲ့လား အဘရယ်”

ထိုအမေးမှာ ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်မှုပါဝင်နေ၏။ အစဉ်မြဲ တောက်ပနေသော သူ၏မျက်လုံးတို့က ယခုနေအခါတွင် ရီပေါ့မြှင့်သွားလျက် မျက်နှာပြင်သည် သိသာစွာ အရောင်အသွေးပျော့သွား၏။

“ဒါက မောင်ရင့်အတွက်ပါကွယ်၊ သူနဲ့မင်း မတွေ့ကြပေမယ့် မင်းသတင်းတွေ သူကြားသိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဟွန်း အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က သူနဲ့ တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့လား အဘ၊ ဒါပေါ့လေ ကျွန်တော်က သူဂရုစိုက်ရမယ့် လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာပဲ”

သူစကားသံမှာ နာကြည်းဟန်တွေပါဝင်နေသည်။ ပြောရလျှင် ဒီနေရာမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းထိခိုက်ရ

ခြင်းအတွက် ငိုရှိုက်မိမှာသေချာ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်မင်းထင်၊ သူ့ဘဝမှာ မင်းဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ကဏ္ဍကပါလဲဆိုတာ၊ မင်းမသိဘူး၊ ဒီအချိန်ထိ မင်းကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ဘာတစ်ခုမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် စေတနာတွေနဲ့ပါကွယ်”

“သူက ကျွန်တော်အပေါ် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘူးဆိုတာကိုက ကျွန်တော်ကို လျစ်လျူရှုတာပဲ အဘ၊ သူသာ ကျွန်တော်ကို နည်းနည်းလောက် ငဲ့ကြည်မယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး သူကျေးဇူးတွေတင်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဘက်က ခံစားကြည့်သင့်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ဘယ်လောက်တွေ့ချင်မယ်ဆိုတာ”

သည်တစ်ခါ သူစကား တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားလို့လား မသိ ဦးသူတော်ကိုယ်တိုင် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

“ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမသိပါစေနဲ့ အဘ”

နောက်ဆုံးအင်အားဟုထင်ရလောက်အောင် ဖြူပျော့သော

ဟန် မသဲကွသော အလင်းရောင်ကြားက မှာကြားသံတစ်ခု။

“အဘအထင်တော့ ဒီအချိန်ဟာ မိန်းကလေးနဲ့သူတွေ့သင့်ပြီလို့ ထင်တာပဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး အဘ၊ သူ့ကို ကျွန်မတစ်သက်လုံး အဝေးကပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ မြသစ္စာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘဝကို အမြဲတမ်းတောက်ပစွာ နေခဲ့တာပါ၊ သူသိထားတဲ့ မြသစ္စာဟာ အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ အမြဲထင်နေပါစေ”

ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အားငယ်ဝမ်းနည်းမှုတွေဖြင့် ထိုစကားကို သူမဆိုလာသည်။

တစ်ယောက်က သိပ်တွေ့ချင်သောလူ။ တစ်ယောက်က လုံးဝအတွေ့မခံလိုသော လူ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဦးသူတော်လို ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အဖို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။

“အဘ အဘ”

“ဟင် မောင်မင်းထင်”

ရုတ်တရက်စိတ်က ‘မြသစ္စာ’ထံ ရောက်သွားသော ကြောင့် သူခေါ်တာကို မကြားလိုက်တဲ့ ဦးသူတော်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ကျွန်တော့်ကို တွေ့ပေးပါအဘ”

ပြတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် တောင်းဆိုလာသည့် ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်။ ဦးသူတော်၏ ဝေခွဲမရသော မျက်လုံးများကို သူက တည်ကြည်စွာ ရင်ဆိုင်သည်။

“တကယ်လို့ သူ ကျွန်တော်ကို တွေ့ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ဆိုတဲ့ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီက အပြီးထွက်သွားမယ်လို့”

“ဘယ်လို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလည်း လူလေးရယ်၊ ဒီစကားသာ မိန်းကလေးကြားရင် သူ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက် သွားနိုင်သလဲဟင်”

သူမကြားဖို့မဆိုထားနှင့် ဦးသူတော်လို ကြားကလူ တစ်ယောက် သူထံမှ ဒီလိုကြားရုံဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ၏။

သူကတော့ ပြီးပြတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ အဘ၊ တကယ်တော့ ဒေါက်တာ ဉာဏ်မင်းထင်ဆိုတဲ့ဘဝဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အစစ်အမှန်ဘဝက ဘာမှမရှိတဲ့ ‘မင်းထင်’ ပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မင်းထင်ဘဝဆိုတာကလည်း လူလေးပဲ၊ ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ဆိုတဲ့ ဘဝဟာလည်း လူလေးပါပဲ၊ ဘာကြောင့် ခွဲခြားနေတာလဲကွယ်”

သူခေါင်းခါယမ်းသည်။ မျက်နှာမှာ မချီတင်ကဲအပြုံးနှင့်။ တကယ်သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ သူ့ဘဝက ဘာမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးခဲ့သည်။ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်စွာရှိစဉ် သူ့ဘဝအတွက် ကယ်တင်ရှင်ပေါ်လာ ခဲ့၏။

သို့သော် ထိုကယ်တင်ရှင်က သူ့ကို အဝေးကပဲ စောင့်ရှောက်လျက် လူချင်းအတွေ့မခံပေ။ အိမ်နီးပါးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း သူလိုက်နာခဲ့ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့မြင်ချင်စိတ် ပြောပြခဲ့ပေ

မယ့် သူ့ဘဝ အခွင့်မသာခဲ့ပေ။ ကိုယ်စိတ်ထင်ရာ လုပ်ခွင့်မရတဲ့ ဘဝ။

“ငါက အညကြရ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ ဘယ် အတွေ့ခံချင်ပါ့မလဲ၊ သူ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်တာတော့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်နှာတစ်ချက်မပြ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံရေးဟာ ငါ့ဘဝအတွက် နာကြည်းစရာပါလား”

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာနေမိချိန် တွင် အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်တန်မဲ့ သူ ထိုသို့အားငယ်စွာ တွေးဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုတော့ သူ့ဆန္ဒကို မည်သူမျှ တားဆီးလို့မရ။ သူ့ဆုံး ဖြတ်ချက်သည် သူမ၏ဘဝဖြစ်သည်။ သတ္တိရှိစွာ စိန်ခေါ် လိုက်ခြင်း။

“အဘ ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ့်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမရှိတဲ့ကောင်မို့ သူ ခုလို အတွေ့မခံတာပါ”

နာကြည်းစွာ သူဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပြတ်သား သည့် အရိပ်အယောင်တွေ ထင်ဟပ်နေ၏။ ဦးသူတော် သက်ပြင်း

ချသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအကြောင်း မိန်းကလေးကို အဘပြော ပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် အဖြေကို မနက်ဖြန်အထိပဲစောင့်မယ် အဘ၊ တကယ်လို့ သူခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်”

“အဘ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းဒီလို ထွက်သွား မှာကို သူလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူမနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေလာသည့် ဦးသူတော်၏ ထင်မြင် ချက်က သူ့အတွက် ဖျတ်ခနဲ အားတက်စရာ။

ဒါပေမယ့် ယနေ့ချိန်ထိ သူ၏တောင်းဆိုချက်ကို အခါခါငြင်းဆန်ခဲ့သည့် သူမရဲ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့မရပေ။

“ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး အဘ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုခြင်းမို့သာ”

ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ပါ။ သူများ ထူမတ်ပေးခဲ့သည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော သူ၏ဘဝကို ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်ချင်ပြီ။

“အေးပါကွယ်၊ အမှန်တော့ လူလေးတောင်းဆိုတာဟာ

မလွန်ပါဘူး၊ အင်း တစ်ဘက်က အခြေအနေကသာ”

ဦးသူတော် စကားစရပ်သွား၏။ သူ မျက်မှောင်တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သူ သူ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အဘ”

“ဟင်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကဲ ကဲ အဘပြန်မယ်၊ မင်းရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို အဘပြောလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပိတ်ပင်မှုကြောင့်ထင် အဘစကား ဒီထက်မပိုတော့။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ခဏ အဘ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် အဘခြေလှမ်း တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်မနေပါဘူးနော် အဘ”

မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေနှင့် သူမေးသည်။ လောကမှာ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို မတွေ့မမြင်လိုက်ရပဲ အနည်းငယ်မျှ သူကျေးဇူးမဆပ်လိုက်ရဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားလျှင် ဟာ ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

တကယ်လို့ အဲဒီလိုသာဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် လုံးဝ
အဓိပ္ပါယ်မဲ့ အထီးကျန် ခြောက်သွေ့သွားမှာသေချာ၏။

“လူလေး စိုးရိမ်သလို ဖြစ်မနေပါဘူးကွယ်၊ မနက်ဖြန်
အဘ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘကျောပြင် အဝေးရောက်သွားတဲ့အထိ သူငေးကြည့်
နေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေသည်။

တကယ်ပဲ သူ ဘာမှဖြစ်မနေပါစေနင့်။

• • •

သူ့ဘဝတွင် အမုန်းဆုံးအရာမှာ အချိန်တွေကို စောင့်ရခြင်း
ဖြစ်၏။ မိဘနှစ်ပါးရှိမည်က သူတို့ပြန်လာချိန် နောက်ပိုင်း သူတို့
မရှိတော့လည်း ကိုယ့်အတွက် အားကိုးစရာပေါ်လာမည့်အချိန်။

နောက်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လွန်းသည့်
အချိန်။ ဘဝအောင်မြင်မှုတွေ ပိုင်ပိုင်ရဖို့ ကြိုးစားရသည့်အချိန်တွေ။
အချိန်တွေ အချိန်တွေ ကြည့်စမ်း။ သေချာတွေးကြည့်တော့
သူ့ဘဝမှာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့ပြီလဲ။

တစ်သက်လုံး စောင့်ရသောအချိန်တွေထဲမှ ဒီတစ်ကြိမ်
စောင့်ရခြင်းက သူ့အတွက် အကြာဆုံးဟုထင်၏။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လူက အခန်းထဲမှာ ရှေ့နောက်
လျှောက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို မကြာခဏ ကြည့်မိနေတတ်သည်။

“မနက်ဖြန် အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်”

အာအူလီသောတော်ပြောသွားသော စကားကို သူစောင့်နေခြင်း
ပါ။

ထိုစကားကြောင့် ညကတည်းက သူအိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။
တကယ်လို့ သူ၏တောင်းဆိုချက်ကို တစ်ဖက်မှ လက်မခံလျှင်
“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလျက် သူခေါင်း
ခါယမ်းမိသည်။ သည်လိုများ ဖြစ်လာခဲ့လျှင် သူဆုံးဖြတ်ထားတဲ့
အတိုင်း တကယ်လုပ်မှာလား။

ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးမိ၏။ ထိုသောအခါ သူတွင် ရေရာ
တိကျသော အဖြေရှိရဲ့လား။ တစ်ဖက်ကို ခြိမ်းခြောက်ရုံ ဒီစကား
ကို သုံးလိုက်တာဆိုလျှင် လောကမှာ သူ့လောက်ညံ့ဖျင်းတဲ့လူ
မရှိဟုထင်၏။

သည်အခိုက်

“ကလင် ကလင်”

စားပွဲပေါ်တွင် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွား
လျက် အမြန်ကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။ အသက်ကြီးသော ဦးသူတော်

သည် သူ၏ ဟန်းဖုန်းကို မည်သည့်အခါမျှမဆက်။ ရိုးရိုးအိမ်ဖုန်း
ကိုသာ ခေါ်တတ်သည်။

“ဟဲလို”

မည်မျှပင် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားစေကာ သူ့အသံတွင်
စိတ်လှုပ်ရှားမှု အနည်းငယ်ပါမှာ သေချာ၏။ သည်တစ်ခါကြားရ
မည့် စကားက သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။

“အာပါ မောင်မင်းထင်”

“ဪ အာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်နားထောင်နေပါ
တယ်”

ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် သူပြောနေပေမယ့် ဦးသူတော်၏
လေသံကို နားထောင်ရတာ တည်ငြိမ်လွန်းတာမို့ အားမရပေ။

သူတောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းဆိုလိုက်ပြီလား။

“အေးကွယ် လူလေးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို အာပြောပြ
လိုက်ပါတယ်”

“ဒါ ဒါဆို အဖြေက”

“အင်း အစကတော့ ငြင်းဆန်တယ် မောင်မင်းထင်”

နောက်တော့ မောင်မင်းထင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဘပြောပြလိုက်တော့၊ သူ ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်တယ်။

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ထိုစကားသည် သူ့အတွက် မယုံနိုင်စရာ။ သေချာအောင် ထပ်မေး၏။

“ဒါ ဒါ တကယ်လား အဘ”

ဝမ်းသာမှုကြောင့်ထင် စောစောကထက် သူ့အသံမှာ အတန်ငယ်ပေါ့ပါးသွား၏။

“တကယ်ပေါ့ မောင်မင်းထင်၊ မင်း သူ့ကို ညနေငါးနာရီ မှာလာတွေ့ပါ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ ကျွန်တော်လာတွေ့ရမယ့်နေရာက”

သူ့အမေးကြောင့် ဦးသူတော်ထံမှ လိပ်စာတစ်ခုရရှိပြသည်။ သူ့သေချာမှတ်သားလိုက်သည်။ စာရွက်ထဲမှာမဟုတ်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာလေ။

“ကောင်းပါပြီ အဘ၊ ကျွန်တော် အဲဒီအချိန် အတိအကျ ရောက်လာပါ့မယ်”

“အေး အေး မင်းကို သူ့စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ကဲ ကဲ အဘတာဝန်ကျပြီဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ”

လှိုက်လှဲစွာ သူပြောလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ နားထောင်ပြီး ညင်သာစွာ ဖုန်းချသွား၏။

နာရီကို သူကြည့်လိုက်သည်။ ညနေလေးနာရီ။ ကြည့်စမ်းနောက်တစ်နာရီဆိုလျှင် သူတစ်သက်လုံး တောင့်တခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရတော့မှာပါလား။

သေချာတာက သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်ဖက်လူကို တုန်လှုပ်သွားစေခြင်းပင်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နည်းပရိယာယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်တွေ့ ကျွန်တော်ကျင့်သုံးမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါဗျာ”

တစ်ခါမျှမတွေ့မမြင်ဘူးသော လူတစ်ယောက်ကို ပြည်စူးလျက် သူတောင်းပန်လိုက်၏။

ပထမဆုံး သူလုပ်ရတာက တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံး ပင်ယုဂ်

နှမ်းနယ်နေသော စိတ်ကို အေးမြသောရေဖြင့် ထိတွေ့ကာ လန်းဆန်းစေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီးတာနှင့် မှန်ရှေ့ရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူကြည့်၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အရပ်ငါးပေရှစ်လကွဆိုတာ မြင့်မားလွန်းတယ်ဟု မဆိုသာ။ ထိုအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ပြောစဉ်းကျစ်လစ်သန်မာလျက် အသားအရေမှာ အရိပ်အောက်တွင် နေခဲ့ရသော အချိန်များကြောင့် စိုပြေဝင်းညက်နေသည်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊ နှာတံချွန်ချွန်နှင့် ပီရိုသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် သူ၏ရုပ်သွင်က ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော အသွင်ပေါ်လျက်။

ဒေါက်တာ ဉာဏ်မင်းထင်ဂုဏ်သည် လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေတာအမှန်။

မှန်ရိပ်ထဲမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က လျော်ရဖန်များ၍ ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေသော ဟောင်းနှမ်းလွန်းသည့် အဖြူရောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အရောင်မထွက်တော့သည့် ဘောင်းဘီတို့ဖြင့် ဘဝမှာ

ဘာတစ်ခုမျှ အားကိုးစရာမရှိသော အားငယ်ဝမ်းနည်းနေသည့် ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ် ချာတိတ်တစ်ယောက်၏ပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။

“ဘာ နင့်ကိုကျောင်းထားရမယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘာနှုစားရမှန်းမသိတဲ့ ငါ့ကို နင့်က ထပ်ဒုက္ခပေးတာလား မင်းထင်”

မျက်လုံးတွင် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် သူ့ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်နေသော အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ယောက်။

“သွား ခုချိန်ကစပြီး နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင့်တာဝန်ကို ငါ မယူနိုင်ဘူး၊ နင်ထွက်သွား မင်းထင်”

စုတ်ချာသော တံခါးပေါက်ဝကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် သူ့ကို ရက်စက်စွာနှင်ထုတ်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်။

ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလျက် ခေါင်းခါယမ်းနေသည့်သူ။

“ဒီကလေးကို ခင်ဗျား နှင်ထုတ်စရာမလိုပါဘူး၊ ခုချိန်က

ပြီး ဒီကလေးကို ကျုပ် ခေါ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားစကားအတိုင်း ဒီ
ကလေးနဲ့ ခင်ဗျား ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရပ် ဂွက်လူကြီးတွေရှေ့
မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။”

တည်ငြိမ်ပြတ်သားသောအသံနှင့် ဗြဲနံ့ခနဲ မိုးပေါ်က
ကျလာသလို ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်။

သူလက်ကို တင်းတင်းဆွဲလျက် ပြတ်သားစွာပြောလာခြင်း
အပေါ် ရုတ်တရက် အံ့သြဝမ်းသာမိသွား၏။

“လူလေး ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ အဘ မင်းကိုခေါ်သွား
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုးရွားသော မိန်းမလက်ထဲမှာထက်စာလျှင် အေးချမ်း
သောမျက်နှာနှင့် လူကြီးလက်ထဲတွင်နေရတာ သူ့ဘဝ ပိုကောင်း
မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

“အို ရတယ်၊ ကျွန်မနဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အခု သူ
အဖေကလည်း သေသွားတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ဆက်မကျွေးထားနိုင်
ဘူး၊ ဦးလေး ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်မ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်လိုက်

ထိုးပေးမယ်”

အနည်းငယ်လေးမျှ ဟန့်တားခြင်းမရှိဘဲ သွက်လက်စွာ
ဖြင့် တာဝန်တစ်ရပ်ပေါ်သွားသည့်အလား မိထွေးက ဆိုခဲ့၏။

“အဘက ကျွန်တော့်ကို သိလို့လား”

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော
လူစိမ်းကြီးကိုကြည့်ကာ မေးမိသည်။

လူစိမ်းကပြုံးလျက်...

“သိတာပေါ့ကွယ် မင်းက မောင်မင်းထင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မင်းထင်ပါ အဘ”

“အေး အေး သူပြောတာလည်း မင်းကိုပဲ”

“ဘယ်သူလဲ အဘ”

ကလေးစိတ်နဲ့ သိချင်စွာမေး၏။ သူ့အမေးကို အဘ
ခေါင်းခါယမ်းချက်

“လူလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပေါ့ကွယ်၊ သူက လူလေးဆီ
အဘကို လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်း ကျောင်းနေချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သွက်လက်စွာပဲ သူခေါင်းညှိတ်သည်။ နားထဲမှာ သူစွဲနေသော အသံတစ်ခု။

“သား မင်းကျောင်းမှန်မှန်တက်ပြီး စာကြိုးစားရမယ်နော်၊
မင်းပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ အဖေတို့ဘဝ လွတ်မြောက်မှာ၊ အဖေမှာ
မင်းကို ပေးနိုင်တာ ပညာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

ထိုစကားသံက သူ့နားထဲမှမထွက်။ သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားခဲ့သော အဖေ။

“ကျောင်းမနေနဲ့”

ဆိုသောစကားသည် သူ့ကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်တာ
ထက် နာကျင်စေ၏။

အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း သူပညာတတ်ကြီးဖြစ်ချင်
သည်။ ဒါ သူ့ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲ။

“ဟင် ငါးနာရီတောင်ထိုးတော့မယ်၊ ငါ ဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်”

လက်မှန်ရီကိုကြည့်ပြီး သူ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှား၏။
အဖြူရောင်စတစ်ကော်လံ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို အပြာနု

ရောင် ပိုးကွက်ပုဆိုးဖြင့်တွဲဝတ်သည်။

နဂိုက ရှင်းသန့်သော သူ့အသွင် ပို၍တည်ကြည်ခန့်ညား
သွား၏။

အနက်ရောင် ကတ္တီပါနီနီကိုစီးသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်
ဟန်းဖုန်းတို့ကိုယူပြီးနောက် ကားဆီ သူထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအနည်းငယ်အတွင်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
သူတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

• • •

“ပြောင်းလဲခြင်းသည်သာ ထာဝရသစ္စာတရား” ဟုဆိုလျှင် သူမအတွက် မှန်လွန်းတယ်ဟုပြောရမည်။ လူတွင် မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာ၏ ပြောင်းလဲမှုကို မည်သူမျှ ကြိုတင်မသိနိုင်ပေ။

ထိုနေ့က သူမအတွက် မှတ်မှတ်ရရဖြစ်လောက်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းညှို့နေသည်။ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြာသည် မည်းအုပ်ဆိုင်းလျက်။

“ဖေဖေနှုမေမေတို့ အရေးကြီးတဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စရှိလို့သာ သွားရတယ်၊ သမီး တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူးကွယ်”

အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သူမကို မိဘနှစ်ပါးက ယနေ့ထက်တိုင် ကလေးတစ်ဦးလို မြင်နေကြခြင်း။

“စိတ်ချသာသွားပါ ဖေဖေနှုမေမေ၊ အိမ်မှာ အဘနဲ့ အမေယုံတို့ရှိနေတာပဲ”

“အင်း ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်ခင်ယုက သမီးငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာတဲ့သူတွေပဲ၊ သမီးကို ဖေဖေတို့ထက်တောင် ဂရုစိုက်သေးတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ဒါကိုတွေးမိလို့ သမီးကို ထားခဲ့တာပေါ့ အဖေကြီးရယ်၊ အင်းလေ ခုဆို ကျွန်မတို့သမီးကလည်း ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ”

မေမေက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံကြည့်ကာပြော၏။ မှန်ပါသည်။ အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ‘မြသစ္စာ’သည် အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အရပ်က မန်မံမြင့်။

အသားအရောင်ဝါကာ ဘဲဥပုံမျက်နှာလေးထက်တွင် မည်းနက်သောမျက်ခုံး၊ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ချွန်မြသောနှာတံလေးက အဖျားတွင် အနည်းငယ်ကော့သွားလျက် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းထူအိအိအနံ့ဖြင့် နင်းဆီဖူးငုံသဖွယ်။

“သမီးအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ဖေဖနဲ့မေမေ၊ သမီး
ကလပ်မပျက်ချင်လို့သာ မေမေတို့နဲ့ မလိုက်ဘူးပါ။ ဖေဖနဲ့မေမေ
သာ လုပ်ပေးမှာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

“အေးကွယ် မေမေတို့သမီး လိမ္မာတယ်သိပါတယ်၊ ကဲ
အဖေကြီးကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင့်သမီးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

“အေးပါကွာ”

ဤသို့ဖြင့် ခရီးထွက်သွားသော မိဘနှစ်ပါးသည် ယနေ့
ဆို သုံးရက်မြောက်ရှိပြီ။

“မေမေတို့ ညနေလောက် ပြန်ရောက်မယ်သမီး”

ဟု ဖုန်းဆက်တာကြောင့် မနက်ကတည်းက အမေယုံကို
ဈေးလိုက်ခိုင်း၍ ဖေဖနှင့်မေမေတို့အကြိုက် ဟင်းများချက်စေ၏။

“ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုတော့ ကြက်သားဟင်းကို ဆီပြန်
မချက်နဲ့၊ ဘူးသီးလေးနဲ့ရောပြီး ဆီလည်ရေလည်လေးချက်၊
လိုက်ဖက်အောင် ခရမ်းချဉ်သီးပန်ထွေဖျော်၊ ကတက်ချဉ်တို့နဲ့ ငါးပိ
ရည်၊ အင်း မေမေက ပုစွန်ထုပ်ကြီးကြိုက်တော့ သပ်သပ်ကြော်
ထားရင် မကောင်းဘူးလား အမေယုံ”

တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ဖျားက ဟင်းတွေစီစဉ်နေသော
သူမကို အမေယုံ ပြုံးကြည့်၏။

တကယ်တော့ မြသစ္စာဆိုတာ ချမ်းသာသည့် မိဘနှစ်ပါး
က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ခြေမွှေးလက်မွှေး မီးမလောင်နေခဲ့ရ
သူလေးဟု အများသိကြသည်။

“သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ
အိမ်မှုကိစ္စကို နိုင်နင်းရတယ်၊ ဒါမှ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ
အစေခံတွေကို ကိုယ်က ညွှန်ကြားတတ်မှာ”

မိခင်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်ရှင်မ ပီသသော အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်မို့ သူမအရွယ်ရောက်ချိန်မှစကာ အိမ်မှုကိစ္စ
သင်ကြားစေ၏။

ပြောရလျှင် သူမကိုယ်တိုင်က ဝါသနာပါသူမို့ မိခင်သင်
ပေးသမျှ စိတ်ပါစွာသင်ယူသည်။

“အင်း...အမေက အမျိုးကောင်းသမီးဆိုတော့ သမီးက
လည်း အမျိုးကောင်းသမီး ပီသပါတယ်”

အိမ်ထိန်းဒေါ်ခင်ယုံက သူမတို့သားအမိကိုကြည့်၍ ထိုသို့
ချီးကျူးသည်။ အိမ်မှာခိုင်းစေရမယ့်သူ ရှိပေမယ့် မေမေက
ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်၏။

“အေး...အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ မိန်းကလေးတတ်သင့်သလို
ဖေဖေရဲ့စီးပွားရေးကိစ္စတွေလည်း သမီးလေ့လာထားသင့်တယ်။
သမီးက တစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ တစ်နေ့ ဖေဖေတို့မရှိတဲ့
အခါ ဒီကိစ္စတွေ သမီးသိထားရမယ်”

ဖေဖေကလည်း အားကျမခံဘဲ သူမကို လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ
နှင့် ပတ်သက်၍ သင်ပြပေးသည်။

“စီးပွားရေးကိစ္စ သင်ယူဆို သမီးသင်ယူပါ့မယ် ဖေဖေ၊
ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ ဖေဖေတို့မရှိတဲ့အခါဆိုတာမျိုး မပြောပါနဲ့နော်”

မိသားစုသုံးယောက်သာရှိသော ဘဝမို့ တစ်ယောက်
ယောက် ပဲသွားမှာမျိုး မလိုလားပါ။ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် သူမ
ပြောတော့ ဖေဖေ နှစ်သိမ့်သည်။

“လူတိုင်းအတွက် အနိစ္စတရားဆိုတာ ရှိမှာပါပဲ။ ဒါကို
ကြံကြံနိုင်နိုင်ဖို့လိုတယ် သမီး။ ဖေဖေတို့ကလည်း သမီးနဲ့ ခုချက်

ချင်းခွဲသွားဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

သည်သို့နှင့် မိခင်ဖခင်တို့ သင်ပေးသော ပညာရပ်အား
လုံး ကျောင်းချိန်များမှလွဲကာ သူမသင်ယူလေ့လာခဲ့၏။

ယခု ဖေဖေတို့ ခရီးသွားချိန်မှာ အိမ်မှုကိစ္စ၊ စီးပွားရေး
ကိစ္စတို့ပို့ လူယုံများဖြစ်သည့် အဘဦးသူတော်၊ အမေဒေါ်ခင်ယုံ
တို့ဖြင့် သူမ စီစဉ်ခန့်ခွဲနိုင်လေသည်။

ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးမဟုတ်လား။

“မိန်းကလေးစီစဉ်တဲ့ဟင်းတွေ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊
ဆရာနဲ့ဆရာမတို့ အကြိုက်ပါပဲ၊ အမေယုံ ကောင်းကောင်းချက်ပေး
ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အမေယုံ”

ဆန်းဒေးမို့ ကျောင်းပိတ်တာကြောင့် အမေယုံနှင့်အတူ
သူမ ကူညီချက်ပြုတ်၏။ အိမ်ရှင်း၊ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းအိုးလဲ စသည်
ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်မအားလပ်ပါ။

မေမေတို့လာမည်ဆိုသော ညနေရောက်မှ ရုတ်တရက်
ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့မှိုင်းညှို့ဆိုင်းလာခြင်း။

“အချိန်တောင်နောက်ကျနေပြီ၊ မေမေတို့ ခုထိရောက်မလာသေးဘူး အမေယုံ”

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူမပြောသည်။ အဘနှင့် အမေယုံတို့ကလည်း မျှော်နေကြတာပါပဲ။

“လာမှာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

“ဟင်းတွေ ပြန်နွေးထားမှပဲ အမေယုံ”

“အေးပါကွယ်”

အမှန်ပြောရလျှင် လူကြီးတွေစိတ်ထဲ ပူပန်နေပြီ။ ရောက်ရမည့်အချိန်ထက် နောက်ကျနေတာမဟုတ်လား။

ထိုစဉ်...

“ကလင်...ကလင်”

ဆူညံစွာပေါ်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် သူမကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို”

“သစ္စာဂေဟာကလားခင်ဗျာ”

“ရှင်...ဟုတ်ပါတယ်”

တစ်ခါမှမကြားဖူးသော လူစိမ်းတစ်ယောက်၏အသံ။

“ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကပါ၊ ဦးဘကျော်နဲ့ ဒေါ်မြမြတို့ စီးလာတဲ့ကား၊ မြို့အလွန်မှာ ရုတ်တရက် အက်စီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ရှင်”

သူမမျက်စိထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွား၏။ တစ်ဖက်မှ ဘာတွေ ဆက်ပြောမှန်းမသိတော့။

“မိန်းကလေး...မိန်းကလေး ဘာတဲ့လဲကွယ်”

“ရှင်...အဘ၊ အမေယုံ ဖေဖေတို့စီးလာတဲ့ကား အက်... အက်စီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ဟေ့”

“ဟင်”

“အဟင်...ဟင် ကျွန်မ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ဆီ အမြန်လိုက်သွားမယ်”

“အေးပါကွယ်...အဘလိုက်ပို့ပါမယ်”

ဦးသူတော်မောင်းပို့သော ကားဖြင့် သူမနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်ယုလိုက်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး သူမငိုရှိုက်လိုက်ပါလာ၏။

“သိပ်လည်း ငိုမနေပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ဆရာတို့ကကောင်းကြမှာပါ”

သူမကို နှစ်သိမ့်နေသည့်တိုင် ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်ခင်ယုတို့ ကိုယ်တိုင်မျက်နှာမကောင်းကြပေ။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

လူတို့အတွက် ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မည်ဆိုလျှင် သောကဆိုတာ ရှိမည်မထင်ပေ။

ရန်ကုန်နှင့် အလှမ်းဝေးသော တောင်ငူနားတွင်ဖြစ်ခြင်း။
မိုးလင်းလုနီးပါးမှ သူမတို့ ရောက်သွားသည်။

သို့သော်...

“အို...ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်”

သက်မဲ့ရုပ်ကလပ်တို့ကသာ သူမကို ကြိုဆိုနေသည်။
မိဘနှစ်ပါးကိုကြည့်ကာ သူမရင်ထဲ ဆိုလာလျက် နေရာတွင် ခွေခနဲ ကျသွားရ၏။

“မိန်းကလေး...မိန်းကလေး”

“သတိထားပါဦး ကလေးရယ်”

ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်ခင်မုံတို့၏ ခေါ်သံများကို ခေတ္တခဏ သူမ မကြားနိုင်လောက်အောင် အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။

မိသားစုသုံးယောက်မှာ ဘာကြောင့် နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူသွားရတာလဲ။

“... ”

“... ”

“အမယ်လေး ကိုလှထွန်းရဲ့ ကျုပ်ကို ထားသွားပြီလား

ဟေ့”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်သံကြောင့် လေးလံနေ သည့် သူမမျက်ဝန်းတွေ တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ယူလာရ၏။

“အဖေ...အဖေ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီလား၊ ကျွန်တော် ကို ကျောင်းမထားတော့ဘူးလား၊ အဟင့် ဟီး”

“ကြည့်စမ်း...ဒီဆေးနာလေးက ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက် လုံး သေတာတောင် ကျောင်းနေချင်သေးတယ်၊ တယ် ငါလုပ် လိုက်ရ”

ကလေးတစ်ယောက်၏ အသံနှင့် စောစောက ကျယ် လောင်စွာ အော်သော မိန်းမ၏ ကြမ်းရှုစွာပြောဆိုသံ။

“ဟေ့ မိန်းကလေး သတိရလာပြီနော်၊ အဘတို့

ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

“အမေယုတို့ဖြင့် မိန်းကလေးအတွက် ခိုးရိမ်လိုက်ရတာ ကွယ်”

သူမ၏ဘေးက တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စိုးရိမ်စွာစောင့် ကြည့်နေသည့် အဘဦးသူတော်နှင့် အမေယုတို့ဖြစ်၏။

“အဘ အမေယု”

“မိန်းကလေး”

ရုတ်တရက် သူမ၏ လက်ရှိအခြေအနေကို စဉ်းစားမိ တော့ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ချက်ချင်းမျက်ရည်တို့ ပိုင်းတက်လာရ သည်။

“ဖေဖေ...မေမေ”

“မိန်းကလေးရယ် တရားနဲ့သာစိတ်ကို ဖြေပါတော့ကွယ်၊ အဘတို့ ဆရာတို့အတွက် အကောင်းဆုံးပြုလုပ်ပေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အမေယုတို့လည်း ဆရာကို စိတ် သိပ်ထိခိုက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေမှာ မိန်းကလေး လဲသွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပင် နှစ်သိမ့်ပါစေ သူမ
အတွက်ကတော့ မိဘနှစ်ပါးဆုံးရှုံးခြင်းအတွက် ဘာနှင့်မှ ဖြည့်
ဆည်းမရပါ။

ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

“နင့်ကို ခုချိန်ကစပြီး ငါမကျွေးနိုင်တော့ဘူး၊ ကျောင်း
လည်းမထားနိုင်တော့ဘူး သိလား”

“ဗျာ”

“ဘာဗျာလဲ၊ အခု နင့်အဖေမရှိတော့ဘူးလေ၊ ငါက
နင့်ကို ကျွန်ခံပြီး ဆက်ထားနေရအောင် သေသွားတဲ့ နင့်အဖေ
မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

လူတစ်ယောက် သေခြင်းအတွက် ဒီမျှလောက် ဝမ်းနည်း
စရာကောင်းနေချိန်မှာ ဘာမှမသိတတ်သေးတဲ့ ကလေးငယ်
တစ်ယောက်ကို အကြင်နာမဲ့စွာ အော်ငေါက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးအား
သူမ မုန်းတီးစွာကြည့်မိ၏။

ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်ခင်ယုတို့၏ မျက်လုံးတွေကလည်း
သူတို့စံရောက်သွားသည်။

“ကောင်လေးက သနားစရာပါ၊ သေသွားတာ သူ့အဖေ
ရင်းလေ၊ အော်ဟောက်နေတာ သူ့မိထွေးပေါ့၊ အခု အဖေ
တစ်ယောက်လုံးမရှိတော့ ကောင်လေး နေစရာမဲ့၊ စားစရာမဲ့ဖြစ်ပြီ”

ဘေးနားမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ရှင်းပြသံကို သူမနှင့်
အတူ အားလုံးကြားနေရသည်။

ထိုစဉ်

“ဦးဘကျော်၊ ဒေါ်မြမြတို့ရဲ့သမီး”

“ရှင် ကျွန်မ...ကျွန်မလာပါပြီ”

သူများအပူကိစ္စထက် သူမ၏လက်ရှိ သောကက ပိုကြီး
နေတာကြောင့် ဦးသူတော်၊ ဒေါ်ခင်ယုတို့နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါး၏ ရုပ်အလောင်းကို ရန်ကုန်ပြန်သယ်ဖို့ တခြား
ကိစ္စတွေ စီစဉ်နှင့် သူမ ဘာကိုမျှသတိမရတော့။

တစ်ခုတော်သေးတာက ဦးသူတော်သည် အားလုံးဦး
ဆောင်ကာသွားသလို အမေယုံက ကြေကွဲဝမ်းနည်း ထိခိုက်နေသော
သူမနားမှ မခွာ။

“မိန်းကလေးနားမှာ ကိုသူတော်နဲ့ အမေယုံတို့ရှိပါတယ်

ကွယ်"

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တကယ်လို့ ဒီအချိန်မှာ အဘဦးသူတော်နှင့် အမေယုတို့သာ ရှိမနေလျှင် ယခုချိန် သူမ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်အထီးကျန်မလဲ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနှင့် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ရ၏။

ယခင်က မိသားစုသုံးယောက် စည်းလုံးညီညာအေးချမ်းစွာ နေခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် ယခုအခါ သူမတစ်ယောက်တည်း။

"ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရယ် သမီးကို ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလဲ"

တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်တွေ ကြိတ်ကျရင်း ဝမ်းနည်းအားငယ်ခဲ့ရသည်။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး နောက်ပိုင်းအထိ သူမ အိပ်ရာထက်က မထနိုင်။

"မိန်းကလေးရယ် အစားလေးတော့ ဝင်အောင်စားပါ။ ဒီလိုသာဆက်နေရင် ကြာတာနဲ့အမျှ မိန်းကလေး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လိမ့်မယ်"

သူမအစာဝင်အောင် အမေယုက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေး၏။ ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါပေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေလည်း လာရောက်သတင်းမေးမြန်းလျက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောကြ၏။

"ခွင့်တစ်ပတ်တိုင် ပေးထားတယ်၊ မြသစ္စာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါဟယ်"

"နင့်အတွက် ငါတို့ သိပ်စိတ်ထိခိုက်ပါတယ် မြသစ္စာ၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှာက လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

အမာနှင့် ခင်သီတို့က သူမကို အားပေးနှစ်သိမ့်ကြသည်။

"ဘဝဆိုတာ ကြုံလာတဲ့လောကခံကို ကြုံကြုံနိုင်နိုင်ဖို့ပဲ သမီး"

ဖေဖေရှိစဉ်က လုပ်ငန်းအကြောင်းတွေသင်ရင်း စီးပွားရေးလောကမှာ မြတ်တစ်ခါ၊ ရုံးတစ်လှည့်ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် သူမအား ဖေဖေမှာခဲ့ခြင်း။

"ဒီအတွက်များ ကြုံပြောခဲ့သလား ဖေဖေရယ်"

သူမ ရွှင်လန်းတက်ကြွတာကိုသာ မြင်ချင်သော မိဘတို့

အကြောင်း တွေးမိတော့ အိပ်ရာထက်က ဆတ်ခနဲထမိ၏။

ဟုတ်တယ်...ငါ့ဘဝကို အရှုံ့ မပေးသင့်ဘူး။

မိဘနှစ်ပါးမရှိတာကလွဲလို့ ငါ့မှာ အဆောင်အယောင် ဟူညင်းဥစ္စာ အပြည့်အစုံနဲ့ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့တောင် သူမ ဒီလောက် အားငယ်ခံစားနေရလျှင် မိဘနှစ်ပါးလုံးမရှိသော စားစရာသောက် စရာ မဲ့နေသည့် ဆေးရုံပေါ်က ချာတိတ်လေးကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်၏။

“အနိစ္စတရားဆိုတာ ကြီးတယ် ငယ်တယ် မရွေးပါဘူး သမီး၊ ဒါကြောင့် အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို မမေ့မလျော့ လုပ်သင့်တယ်”

မေမေ၏ အခါအားလျော်စွာ ဆုံးမသံကို ပြန်ကြားယောင် မိသည်။

သူမထက် အဆပေါင်းများစွာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူမမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဒီကောင်လေး ဘဝကို ကယ်တင်ရလျှင်

“အဘ”

“လာပြီ မိန်းကလေး”

ယနေ့တော့ စည့်ခန်းထွက်၍ အဘဦးသူတော်၊ အမေယုံ တို့နှင့် သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်”

“ပြောပါ မိန်းကလေး၊ ဒီကြားထဲလည်း ဆရာတို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်နေတာပဲမဟုတ်လား”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့အတွက် ရည်စူးကာ သူမ ကုသိုလ် ကောင်းမှု အမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကျွန်မလုပ်ချင်တာက လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ဖို့ပါ”

“ဟေ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူမစကားကို ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်ခင်/ယုံတို့ နားလည်မည်မဟုတ်ပေ။

သူမကာ သေချာရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မ ဟိုမှာရှိစဉ်က အဖေဆုံးသွားတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို အဘတို့သိတယ်မဟုတ်လား”

သူမ၏အမေကြောင့် ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်ခင်ယု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ မိထွေးနဲ့နေရတဲ့ ကောင်လေး”

“ဟုတ်ကယ် အမေယု၊ အဲဒီကလေးဘဝဟာ အတော် သနားစရာကောင်းတယ်၊ မိဘမဲ့ချင်း ကျွန်မ သူ့ကိုစာနာတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝကို ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်”

“မိန်းကလေးက သူ့ကို မွေးစားမလိုလားကွယ့်”

ဦးသူတော်က မေးသည်။ သူမ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း မွေးစားတယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန် ရှုပ်လာနိုင် တာပဲ အဘ၊ ကျွန်မက သူ့ကို ကျောင်းထားပေးရုံ၊ စားဝတ်နေရေး ကာဝန်ယူပေးရုံပါပဲ”

“မိန်းကလေးဖြစ်ချင်တာကို အဘ သဘောပေါက်ပြီ၊ ကောင်လေးက ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန့်ပြန့်လေးပါပဲ၊ အဘ သွားစီစဉ် လိုက်မယ်”

သူမစိတ်ကို နားလည်သော အဘဦးသူတော်ကြောင့် ပေါ့ပါးသော သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“လူတစ်ယောက်ဘဝကို ကယ်တာ ကုသိုလ်ရပါတယ် ကွယ်”

အမေယုကလည်း သဘောတူတာကြောင့် ထိုကောင်လေး ကို ကယ်ဆယ်ဖို့အတွက် သူမတို့ ထပ်မံညှိနှိုင်းသည်။

အဓိက သူမဖြစ်ချင်တာတွေအတွက် ညွှန်ကြားခြင်းပါ။

“ဟို...အမျိုးသမီးနဲ့ သူ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်စေပါ နဲ့ အဘ”

“အေးပါကွယ်”

လိုအပ်သောငွေများနှင့် ဦးသူတော်ကို ထိုကောင်လေးရှိ ရာ အရပ်ဒေသသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

“ ” “ ”

“ဘာ...စားစရာတောင်မရှိတဲ့ငါက နင့်ကို ကျောင်းထားပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ နင့်က ငါ့ကိုထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာလား မင်းထင်”

ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများနှင့် မေးလာသော မိတ္ထေးကို သူ ကြောက်ရွံ့စွာကြည့်ရင်း...

“အဖေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းမပျက်စေချင်ဘူး ဒေါ်လေး”

ဟု အားတင်းပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိတ္ထေး၏ မည်းသောမျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားလျက် ကွမ်းဝါးနေရာမှ

“ထို့...သောက်သုံးမကျတဲ့ နင့်အဖေက ဒီလိုမှာသွားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို မှာသွားရအောင် သူက နင့်အတွက် ပိုက်ဆံဘယ်နှစ်ပြား ထားသွားလို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော် အဖေကို အသုံးမကျဘူးလို့ မပြောပါနဲ့”

လောကမှာ တွယ်တာစရာ ဒီအဖေတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ အမေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း အဖေကပဲ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့တာ မိတ္ထေးရောက်လာချိန်မှစကာ သူ့ဘဝ အမှောင်ထဲကျခဲ့ရ၏။

“အဖေဘဝ ဘယ်အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သားကို ကျောင်းဆက်ထားမယ်၊ သား စာကြိုးစားနော်၊ သားကို အဖေပေးနိုင်တာ ပညာအမွေပဲ၊ သား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်မှာ”

ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲ့သည့်ကြားမှ သူ့ကို အဖေကျောင်းဆက်ထားခဲ့၏။ သူ့ကို ကျောင်းထားခြင်းအတွက် မိတ္ထေးက မကျေနပ်။

“ကိုယ့်မှာ စီးပွားရေးမှ အဆင်မပြေဘဲ၊ ကျောင်းနေပြီး ကွမ်းယာလေးဘာလေး ရောင်းခိုင်းပါလားတော်”

“ဟေ့...မင်း ဒီစကားကို ဒီမှာတင် နောက်ဆုံးပြောပါ၊ ပညာမတတ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝရောက်တာ၊ ငါ့သားကို ငါ့လိုအဖြစ်မခံဘူး”

အဖေပြတ်သားစွာ ပြောတော့ မိထွေး နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။
မျက်လုံးများက ဆိန်မရှိ အစားကြီးတဲ့ပုံစံမျိုးကို ဖော်ပြနေသည်။
မိထွေး အလိုမတူမှန်းသိ၍ နေစဉ် သူကျောင်းမှန်ခဲ့၏။ တစ်နေ့စာ
တစ်နေ့ ကျက်သည်။

“အောင်မလေးတော် သင်းက အိမ်အလုပ် ဘာမှကူ
မလုပ်ဘဲ စာချည်းကျက်နေပါလား၊ အခိုက်တန်တော့ ထမင်းစားပွဲ
ရှေ့ရောက် သူ့ကိုယ်သူ ဖအေအားကိုးနဲ့ ပညာပြနေတာ”

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် သူစာကျက်တိုင်း မိထွေး
က ထိုသို့ အော်ဟစ်ဆူပူ၏။

အမှန်တော့ မနက်စောစောထကာ အိမ်အလုပ်တွေ သူ
လုပ်ပြီးသား။

ရေခပ်၊ ထင်းခွဲ၊ ထမင်းအိုးတည်တို့ပြီးမှ စာကျက်တာပါ။
မိထွေးက အိပ်ရာနေမြင့်မှထကာ ဈေးလိုက်၊ ဟင်းချက်ရံသာ။

“ငါ့သား စာကျက်နေရင် မင်းအနှောင့်အယှက် မပေးပါ
နဲ့၊ ဒီကလေး အစောကြီးကတည်းကထပြီး အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်တာ
ငါသိတယ်”

အဖေကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာစောစောထသူမို့ သူလုပ်
သမျှ မြင်၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် မိထွေးသည် ခြေဆောင့်လျက် အိမ်ထဲဝင်
သွားတတ်သည်။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့သား၊ စာကျက်စရာရှိတာကျက်၊
ဒီမိန်းမ အလကားအော်ဟစ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ထိုကဲ့သို့ သူ၏ပညာရေးကို အားပေးခဲ့သော အဖေ
ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတော့ အားကိုးရာမဲ့လေပြီ။

မိထွေးက သူ့ကို ကျောင်းဆက်မထားနိုင်ခဲ့။ သူဘာဆက်
လုပ်ရမှာလဲ။

“သွား...ခုချိန်ကစပြီး နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင်
ဒီကထွက်သွား”

အပေါက်ဝသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် မိထွေးက သူ့ကိုနှင်ချ
သည်။ သူ့မျက်နှာ ညှိုးသွားလျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်စဉ်

“ခင်ဗျား သူ့ကိုနှင်ချစရာမလိုပါဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး

ဒီကလေးတာဝန်ကို ကျပ်တာဝန်ယူမယ်၊ စောစောက ခင်ဗျားပြောသလို သူ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာ လက်မှတ်လိုက်ထိုးပေးပါ။”

သူမသိသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာလျှက် ဝင်ပြောခြင်း။ ကြင်နာတတ်ပုံရသော လူကြီးက သူပုခုံးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်၏။

“လူလေး ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ အဘ မင်းကို စောင့်ရှောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယခုအချိန်မှာ ရေနစ်သူက ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှကိုပင် အားကိုးရာဟုထင်၏။ တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးသော လူစိမ်းဖြစ်ပေမယ့် သူအားတက်ခဲ့ရ၏။

“အို...သိပ်ရတာပေါ့၊ ရှင်ဘယ်သူပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဓိက ဒီကောင်လေး ကျွန်မနားမှာ ရှိမနေဖို့ပဲ”

သူ့ကို မည်မျှလောက် အလိုမရှိကြောင်း မိတ္တူပြောလိုက်ခြင်း။ တကယ်ပဲ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မိတ္တူနှင့် သူ ဘာမျှမပတ်

သက်ကြောင်း လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ လက်မှတ်ထိုးပေး၏။

သူကလည်း မိတ္တူနှင့်ခွဲရသည့်အတွက် ဝမ်းမနည်းပါ။

လူကြီးတွေရှေ့မှာ ကိစ္စရှင်းပြီးတာနှင့် သူတို့ထွက်ခဲ့သည်။

“ကဲ ခုချိန်ကစပြီး မောင်မင်းထင်ဟာ အဘတို့စောင့်ရှောက်မှုအောက် ရောက်သွားပြီ၊ အဘနာမည်က ဦးသူတော်တဲ့၊ မှတ်ထား လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘဦးသူတော်သည် ထိုအချိန်က သူ့အတွက် မိုးပေါ်မှကျလာသည့် ကယ်တင်ရှင်။ ပထမဆုံး သူ့ကို ဆိုင်ခေါ်၍ ထမင်းကျွေး၏။

“မောင်မင်းထင် ကြိုက်တဲ့ဟင်းမှာစား”

ထိုသို့ အခွင့်ပေးလိုက်တာနှင့် ငါးပိရည်နှင့် ထမင်းကြမ်းကိုသာ မရိုးတမ်းစားနေရသော သူသည် ကြက်သားဟင်းဟု ပြောလိုက်၏။

ဖြူလွှသော ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းသည် ထိုစဉ်ထိုအခါက သူ့အတွက် နက်သုဒ္ဓါနယ်။ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားမိ၏။

“ဟင်းနဲ့ထမင်း ထပ်ယူဦး”

သဘောကောင်းသော အဘသည် နောက်ထပ်
ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက် မှာပေးပြန်၏။

သူအားနာသွားလျက်

“တော်ပါပြီ အဘ၊ ကျွန်တော်ဝပါပြီ”

“စားသာစားပါကွယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ ထမင်းစားနိုင်
တယ်၊ အသားဓာတ်လည်းရဖို့ လိုတယ်ကွယ့်”

အနည်းငယ် ပိန်လိုနေသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်၍
အဘပြောသည်။

သည်လိုကြက်သားဟင်း မစားနိုင်ခဲ့တာ သူ့ဘဝမှာ
နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ထို့ကြောင့် အဘမှာပေးသော
ကြက်သားဟင်းကို ထပ်မငြင်းတော့ဘဲ ထမင်းနှင့် အားရပါးရ
စားပစ်လိုက်၏။

“ဗိုက်ဝသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟေ ဘာကြောင့်လဲ မောင်၊ ငါ့ထင်”

“ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျွေးပြီး ကျွန်တော့်မိထွေးဆီက
ခေါ်ထုတ်ခဲ့လို့”

ငယ်ရွယ်ပေမယ့် သီတတ်နားလည်မှုရှိကာ ယဉ်ကျေး
သော သူ့ကို ဦးသူတော် ပြုံးကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ မောင်မင်းထင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ အဘ
ကို မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ မောင်မင်းထင်ကို ဒီလိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အဘကို
ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဗျာ ဘယ်သူကလဲအဘ”

သူအံ့သြသလိုမေးတော့ ဦးသူတော် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မောင်မင်းထင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်နှစ်ပါ”

“အတန်းပညာကကော”

“ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းပါ အဘ”

“အေး အေး အဓိက မင်းကျောင်းနေချင်တယ် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်ပါတယ် အဘ”

သွက်လက်စွာပဲ သူခေါင်းညိတ်လျက်ဖြေ၏။

“အေး မင်းကို ကျောင်းဆက်ထားပယ်၊ စားဝတ်နေရေး အတွက်လည်း အာစီစဉ်ပေးမယ်၊ မင်းလုပ်ရမှာက စာကြိုးစားဖို့ ပဲကွယ့်”

“စိတ်ချပါအဘ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့စဉ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စာကြိုးစားဖို့မှာပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ခုဆို မင်းရဲ့ကျောင်းနေချင်တဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့”

“ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ကျောင်းဆက်နေရမှာလား အဘ”

မယုံသလို သူထပ်မေး၏။ မိတ္တူက ကျောင်းမထားနိုင် ဘူးဆို၍ သူ့ဘဝပျက်ပြီဟု တွေးမိချိန် ယခုလို သူတော်ကောင်းနှင့် လာတွေ့နေတာပါ။

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ မင်းဘဝကို အမြဲတမ်း ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့အတွက်၊ မင်းနာမည်ကို ဉာဏ်မင်းထင်လို့ အဘပြောင်းပေးခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အရည်အသွေးရှိတဲ့ ဉာဏ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“သာဓု သာဓု သာဓုကွယ်”

“ ”

လူတွေ၏ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲသည် ဆန်းကြယ်တယ် ဟုဆိုရမည်။ အစောပိုင်းက နေရာ စားစရာမဲ့ခဲ့သော သူသည် ယခုချိန်မှာ တောင်ငူမြို့၏ နာမည်ကြီး ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကျောင်း အိပ်ကျောင်းစား ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ့အတွက်လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို အဘဦးသူ တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့၏။

“မောင်ရင့်အလုပ်က စာကြိုးစားဖို့ပဲ၊ ကျန်တာ ဘာမှ မလိုအပ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် အဘ”

ပေးခဲ့သောကတိအတိုင်း သူ့စာကို ကြိုးစားခဲ့၏။ ဉာဏ်မင်းထင်ဆိုသော နာမည်သည် စာတော်သော ကျောင်းသား အဖြစ် သူ့ဝန်ကျင်းတွင် ကျော်ကြားလာ၏။

“မင်းက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ်ဉာဏ်ကောင်း တာပဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

“အမှန်တော့ ငါ့ဉာဏ်ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျက်စရာရှိတဲ့စာကို ပုံမှန် ကျက်တာပါ”

ကျောင်းမှာသင်ယူလာသော စာများကို ဇွဲလုံ့လဝီရိယရှိရှိ ဖြင့် ကျက်မှတ်တွက်ချက်ပါက စာတော်သော ကျောင်းသား တစ်ယောက် မည်သူမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

အဘဦးသူတော်က သူ့ထံသို့ လေးလတစ်ကြိမ်လာ၍ လိုအပ်တာထောက်ပံ့၏။ သူ၏ ကျောင်းပညာရေး မှတ်တမ်းကို ကြည့်သည်။

“အင်း တစ်လထက်တစ်လ ပိုတိုးတက်လာတာပဲ၊ ဒီ အတိုင်း ဆက်ကြိုးစား မောင်မင်းထင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဖို့ဟုဆိုကာ မုန့်နှင့်စားစရာများ၊ အဝတ်အစား အသုံး အဆောင်အားလုံး အဘလာလျှင် အမြဲပါတတ်၏။

“ပိုက်ဆံကောလိုသေးလား မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော်မှာ အဘပေးငွေတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေရှိပါတယ်”

ဆင်းရဲသောဘဝက လာခဲ့သော သူ့အဖို့ ပိုက်ဆံကို ချွေ
တာသုံး၏။ ဦးသူတော်ကလည်း လိုအပ်သလောက်သာပေးသည်။

“မင်းအတွက် စားဝတ်နေရေးကော ပညာရေးကော
ပူဇော်ရာမလိုဘူးလေ၊ ပိုက်ဆံကို လိုအပ်တဲ့နေရာမှသာသုံး၊ မင်း
စာမေးပွဲ တစ်နှစ်ကျတာနဲ့ လက်ရှိအခွင့်အရေးအားလုံး ဆုံးရှုံးသွား
မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော် သေချာမှတ်ထားပါ့မယ် အဘ”

ကျောင်းမနေရမှာကိုကြောက်သော ယခုလိုအခွင့်ထူးခံဘဝ
ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သော သူက အချိန်ရှိသရွေ့ တစာစာဖြစ်ခဲ့၏။

“ငါ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ကျောင်းမနေနိုင်တဲ့ အရင်လို
ဘဝမျိုး ပြန်အရောက်မခံဘူး”

ဆင်းရဲခဲ့သော ဘဝကို ကြောက်ရွံ့ကာ သူ့စားချိန် အိပ်ချိန်မှ
လွဲ၍ စာနှင့်မျက်နှာမခွာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ပညာအရည်အချင်း
သည် တစ်နေ့တခြား ပိုတိုးတက်ခဲ့၏။

“နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ၊ မင်း ရှေ့လာမယ်နှစ်
အတန်းအတွက် စာကြို့ကျက်ထားရမယ်၊ မင်းအတွက် နွေရာသီမှာ
သင်ဖို့ ဆရာငှားထားပြီးပြီ”

အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီးပြီးချိန် သူ့တွင် သူများတွေလို
မိဘများမရှိတာကြောင့် အဘဦးသူတော်၏ အစီအစဉ်အတိုင်း နေခဲ့ရ
သည်။

စာမေးပွဲအောင်မှာ သေချာသည်မို့ ရှေ့နှစ်အတွက် စာများ
ကို နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သင်ရိုးကုန်လေ့လာရ၏။

အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်္ချာများကို အခြေခံမှ ပြန်စ၍
လေ့လာသင်ယူစေသည်။

“နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တခြားမင်းလုပ်ချင်တာ
ဘာရှိသေးလဲ မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော် တိုက်ကွမ်ဒိုသင်ချင်ပါတယ် အဘ”

“အေး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါလည်း
တတ်ထားသင့်တာပဲ”

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စာအပြင် ထိုကိုယ်ခံပညာများ သင်စေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးကာ ကျောင်း
ပြန်ဖွင့်ပြီ။

ဘော်ဒါဆောင်တွင် ရှစ်တန်းကျောင်းသားအဖြစ် သူနေရ
သည်။ စာမေးပွဲကို အဆင့်တစ်ဖြင့် အောင်မြင်လေ၏။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း အားရမနေနဲ့ မောင်မင်း
ထင်၊ အဘတို့က မင်းကို ဒီထက်မက တော်စေချင်တာ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် အဘ”

အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာတာနှင့်အမျှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပိုနား
လည်လာသော သူက စာကို ပိုကြိုးစားခဲ့၏။

ပညာကသာ သူ့ဘဝကို ကယ်တင်သွားမှာမဟုတ်လား။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဖြတ်သန်းလာလျက် နွေရာ
သီကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ သူဝါသနာပါရာ ပညာရေးနှင့်
ပတ်သက်တာမှန်သမျှ သင်ယူခဲ့ရ၏။

ရှစ်တန်း ကိုးတန်းမှ ဆယ်တန်းသို့ရောက်လေပြီ။ သူ
အတွက် ကျောင်းစာသည် ပိုအရေးကြီးလာ၏။

သို့သော် နွေရာသီမှာ ကြိုတင်လေ့လာသင်ယူမှုများကြောင့်

ကျောင်းဖွင့်၍ စာကို ပုံမှန်ကျက်ခြင်းဖြင့် ခက်ခဲသော စာမေးပွဲ
ကာလကို လွယ်ကူစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“မင်းဘဝမှာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော်အမေဟာ ဆရာဝန်မရှိတဲ့နေရာမှာ ဆုံးသွားလို့
ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ် အဘ”

“ဒါဆို အခု မင်းစာကို ပိုကြိုးစားပါ၊ မင်းရဲ့ရည်မှန်းချက်
ကို အဘတို့ဖက်က ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပဲ၊ မင်းမှာ အရည်အချင်းမရှိ
ရင်တော့ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထောက်ပံ့မယ့်လူရှိလျက်နှင့် သူညီကခံရမည့်အကြောင်း
အဘက သတိပေးလိုက်ခြင်း။

“ကျွန်တော် ဘာသာတိုင်း ဂုဏ်ထူးပါအောင် ကြိုးစား
မှာပါ အဘ”

တကယ်လည်း ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်လာသော
အခါ သူ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ခဲ့၏။

အဖေရှိလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။

“မင်း ဘာသာတိုင်း ဂုဏ်ထူးပါအောင် ကြိုးစားမယ်ဆို”

ဒါပေမယ့် တစ်ဘာသာမပါခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားမူည့်သွားပါတယ်”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူဝန်ခံလိုက်၏။ ငါးဘာသာစုထဲ ထူးပါခြင်းအတွက် အဘဦးသူတော်တို့ဘက်က ချီးကျူးခြင်းမခံရ ပါ။

“ကိုယ်ညံ့တာသိရင် ပိုကြိုးစားပါ။ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စောင့်ရင်း မင်း အင်္ဂလိပ်စပီကင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းနဲ့ ကားမောင်း သင်ရမယ်”

သူ့အတွက် အချိန်တွေကွက်တိ စီစဉ်ထား၏။ သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အဘတို့စီစဉ်သည့်အတိုင်း လိုက်နာရုံ။

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် သူသင်ယူခွင့်ရသည်။

“ကဲ ခုဆို မင်းဟာ ဆေးကျောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီ၊ လူငယ် တစ်ယောက်ဘဝမှာ ဒါအစပဲ၊ ‘ငါ ဆေးကျောင်းသားကြီးဆိုပြီး ပေါ့ပါးနေလို့မရဘူး၊ ဆေးကျောင်းမှာ ထူးချွန်ဖို့က ပိုအရေးကြီး တယ် မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဘ”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ် သော အသုံးအဆောင်များအားလုံးကို အဘဦးသူတော် ဖြည့်ဆည်း ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ အဘ”

“မင်းအတွက် အဲဒါသိဖို့က အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့က အဓိကပဲ မောင်မင်းထင်”

ထိုစကားတစ်ခုနှင့် သူဘာမှ ဆက်မမေးနိုင်ခဲ့။ ထုံးစံ အတိုင်း ဆေးတက္ကသိုလ်မှာလည်း သူသည် စာတော်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

နှစ်တိုင်း သူ့အတွက် လိုအပ်သော ပိုက်ဆံကို ဘဏ်ထဲမှာ ထည့်ပေးထားသည်။

“ငါ့ကျေးဇူးရှင် ထားရကျိုးနပ်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ ထိုသို့တွေးခဲ့သည်။ အချိန်တွေက တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဖျပ်ခနဲကုန်လေ၏။

ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလတစ်လျှောက် ဘာ

တစ်ခုမှ ချွေ မပူပင်ခဲ့ရပေ။

“ငါ့ကို အားလုံး အစစအရာရာပြည့်စုံအောင် ထားပေးတဲ့
ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ထိုဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာချိန်တွင် သူ ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်
ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ။

တကယ်တော့ သူ၏ကျေးဇူးရှင်သည် သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေ
ထက် သူ့အပေါ် ပိုကောင်းနေတာမဟုတ်လား။

သည်လိုလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တာ သူ့ဆန္ဒမလွန်ပါ။

“ ” “ ”

“အခုဆို သူ ဆေးတက္ကသိုလ်ကအောင်မြင်စွာ ဘွဲ့ရခဲ့ပါ
ပြီ။ မိန်းကလေး ဆက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တိတ်ဆိတ်သောအခန်းထဲမှာ ဦးသူတော်၏အသံက
ပေါ်လာသည်။ အလင်းရောင်မျှောမျှောက် အခန်းထဲတွင်ကျလျက်။

သူမက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ ခပ်ငေးငေး
ကြည့်သည်။

“သူ့ကို နိုင်ငံခြားပို့မယ် အဘ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သူက ထူးချွန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဟိုမှာ
အထူးကုဘွဲ့ယူပါစေ”

အသံက တိုးပေမယ့် တိကျသောဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ပါစင်
နေကြောင်း ဦးသူတော် သိလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး စဉ်းစားရမှာက၊ အခုလက်နဲ့
မိန်းကလေးရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ”

သူမမျက်လုံးတွေ ဦးသူတော်ဆီရောက်သွား၏။

“ကျွန်မ ဒီလောက်အခြေအနေမဆိုးသေးပါဘူး အဘ
တကယ်လို့ သူသာ ခပ်ညံ့ညံ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှေ့ဆောင်
မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဘအမြင်တော့ အခုလောက်ဆို သူ့အပေါ် မိန်းက
လေး တာဝန်ကျနေပါပြီ”

သည်တော့ သူမခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျွန်မ သူ့ကို အစကတည်းက ပညာရေးအတွက်
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တာဝန်ယူမယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။ သူ့
လူတစ်ယောက်ကို နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့ထပ်ယူခိုင်းတာ ကျွန်မ မမှန်
ပါဘူး အဘ”

“အေးလေ မိန်းကလေး ဒီလောက် ဆန္ဒရှိနေရင်လည်း
အဘ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ မိန်းကလေး
ကိုယ်တိုင် မောင်မင်းထင်ကို ပြောသင့်တယ်လို့ အဘထင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ သက်ပြင်းချ၏။ အမှန်တော့
သူမက ပညာလိုချင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကို ထောက်ပံ့ပေးရန်
သက်သက်ပါ။

“သူ့ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံးတွေ့လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
လူချင်းတွေ့ဖို့က ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးပါဘူး၊ သူဖြစ်ချင်တဲ့
ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ ကျွန်မမြင်ချင်တယ် အဘ”

“ဒါပေမယ့် မောင်မင်းထင်က မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ဖို့
တောင်းဆိုနေတယ်ကွယ်၊ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့”

ကလေးဘဝတုန်းက သူမနှင့်တွေ့ဖို့ တောင်းဆိုချက်ကို
သာမန်အကြောင်းပြချက်နှင့် ငြင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခုလို လူကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်လာချိန်မှာတော့ ထိုကဲ့သို့ လွယ်လွယ်နှင့် ငြင်း
၍မရပေ။

“ကျွန်မလည်း သူ့ကို တွေ့သင့်တဲ့အချိန်မှာ တွေ့ပါမယ်
အဘ၊ ခုတော့ စောပါသေးတယ်”

ကြားထဲမှ သက်ပြင်းချရာသူသည် ဦးသူတော်သာဖြစ်၏။
မြသစ္စာနှင့် ဉာဏ်မင်းထင်တို့ကြားမှာ ဦးသူတော်က ကြားခံဖြစ်နေ

၆၈

ဘုရား

သည်။

သို့သော် မြသစ္စာက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုမှတော့ ဦးသူတော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

“အဘကတော့ မိန်းကလေးတို့ကို တွေ့စေချင်တာပဲ ကွယ်”

“ကျွန်မ တွေ့သင့်တဲ့အချိန်မှာ ပြောပါမယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မ စိစဉ်တဲ့အတိုင်း သူ့ကို နိုင်ငံခြားလွှတ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဦးသူတော်ထွက်ခဲ့၏။ ကျန်ရစ် ခဲ့သူ မြသစ္စာမှာလည်း

“ဒီဓာတ်ပုံတွေက မောင်မင်းထင် ပညာသင်ဆုယူစဉ်က ပုံတွေပဲ မိန်းကလေး၊ အတန်းငယ်ချိန်မှစ၍ ယခုချိန်ထိ နှစ်စဉ်နှစ် တိုင်း ပညာသင်ဆုရခဲ့သော ဓာတ်ပုံများ၊ ငယ်စဉ်ကနှင့်မတူအောင် သူမ စောင့်ရှောက်သော အရိပ်အောက်တွင် ‘ဉာဏ်မင်းထင်’သည် ‘စိုပြေလန်းဆန်းစွာ ရှင်သန်ကြီးထွားလာရ၏။

ယခုတော့ ‘ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်’ဟူသော ဂုဏ်သ

ရေရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ငါဟာ မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် နောင် ဘဝမထားချင်ဘူး ဉာဏ်မင်းထင်၊ မင်းကို ဘာလွှမ်းမိုးမှုမှမပါဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ အမြင့်ကို ရှင်သန်တက်စေချင်တယ်”

နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့သော ဉာဏ်မင်းထင်၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့် လျက် သူမ တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ သူသည် မျက်လုံးတောက်တောက်များဖြင့် သူမကို စိုက်ကြည့်နေသယောင်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့ချင်တာဟာ ကျွန်တော့် အလွန်မဟုတ်ပါဘူး မမ”

ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံက ဖွင့်ဟလာ၍ ပြောနေ သလိုလို၊ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“တစ်နေ့နေပေါ့ကွယ်”

ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီ သွားရပ်၏။ အပြင်ဘက်မှာ အညွန့်တလူလူတက်နေသော စိမ်းစို သည့် နွယ်သစ်ပင်။

အမြင့်မားဆုံး နေရာရောက်တဲ့အထိ မင်းတက်လိုက်စမ်းပါ ကွယ်။ အညွန့်အတက် အခက်အလက်တွေနဲ့ မင်းဘဝ ဝေဆာလာရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ။

“တိ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူမ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“သစ္စာ”

“ဪ တိုးမာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တိုးမာဆက်နေခြင်း။ သူမနှင့် တိုးမာက တက္ကသိုလ်တွင် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။

“သစ္စာ နင်သိပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ တိုးမာ”

“ကိုအောင်ကျော်တစ်ယောက် ရှယ်လီနဲ့ တွဲနေတာကိုလေ”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သောသတင်းကြောင့် သူမ မျက်မှောင်လေး တွန့်သွားရ၏။

စိုးမိုး - စာပေ

တိုးမာပြောတဲ့ ကိုအောင်ကျော်ဆိုတာ သူမရဲ့ချစ်သူ ဘုမ္မဏိပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“နင် မသိဘူးမဟုတ်လား သစ္စာ၊ မနေ့ညက ဒင်နာတစ်ခုမှာ ကိုအောင်ကျော်နဲ့ ရှယ်လီကို အတူတွေ့လိုက်တာပဲ”

“သူတို့ ပွဲမှာဆုံတာလားမှမသိတာ တိုးမာရယ်”

“ဪ ပွဲကြမဆုံတာဆိုရင် ဘာပြောစရာလိုပဲ သစ္စာ၊ ခုဟာက ရှယ်လီက ကိုအောင်ကျော်လက်မောင်းကို ဖက်လို့”

“အို”

ကိုအောင်ကျော်နှင့် ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် သူမသည် သူမြင်ကွင်းမှာ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မသွားခဲ့ဖူးပါ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး မြသစ္စာသည် ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားကာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မိဘတွေထားခဲ့သော စီးပွားရေးကို လူယုံတော် ဦးသူတော်နှင့် တချို့ကိစ္စတွေ လွှဲအပ်ထား၏။

နယ်မှာရှိတဲ့ ဆန်စက် ဆီစက်နှင့် လယ်မြေတွေ မြသစ္စာ

စိုးမိုး - စာပေ

ဘဝမှာ မိဘတွေထားခဲ့သော ပစ္စည်းဖြင့် ဘာမှမလုပ်ဘဲ အရှိပ်ထဲ
တွင် တစ်သက်လုံး အေးချမ်းစွာ နေနိုင်သည်။

“အလုပ်တွေနဲ့ လူက တခြားစီဖြစ်နေတော့ ဘယ်
လောက်ပဲ ကြပ်မတ်အုပ်ချုပ်ပါစေ လွတ်သွားတာမျိုးလည်းရှိတယ်
မိန်းကလေး”

လုပ်ငန်းတွေကို မန်နေဂျာဖြင့် လွှဲထားသည်။ ဦးသူတော်
က တစ်လတစ်ခေါက် နှစ်လတစ်ခေါက်သွား၏။

“ကျွန်မဟာ မိဘထားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမို့ ရောင်းမပစ်
တာပါ။ ပြီးတော့ ခုဆို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး
လေ၊ မောင်မင်းထင်အတွက် စရိတ်လိုလာပြီ”

“အဘသိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် အဘလည်း လုပ်
ငန်းတွေ ပိုပြီးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားတဲ့ကြားက တစ်ခါတစ်ခါ
အခက်အခဲနဲ့တွေ့ရတာပဲ မိန်းကလေး”

မှန်တာပြောရလျှင် ဦးသူတော်သည်လည်း လုပ်ငန်းကိစ္စ
အားလုံး နားလည်ကျွမ်းကျင်တာမျိုး မဟုတ်ပေ။

သူမစီစဉ်ညွှန်ကြားသမျှ လုပ်ကိုင်ရင်း လုပ်ငန်းအကြောင်း

များ နားလည်လာရခြင်းဖြစ်၏။

“သိပ်ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမျိုးရှိရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သွား
ပါ့မယ် အဘ”

“လိုအပ်ရင် မိန်းကလေးကို ခေါ်ပါ့မယ်”

မအားလပ်သော သူမအကြောင်းသိနေတာကြောင့် တော်ရုံ
ကိစ္စ ဦးသူတော်ဘာသာရှင်းတတ်၏။

သည်လိုတွေကြားက သူမ၏ ချစ်သူက တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတယ်ဆိုတော့

“ရှယ်လီဆိုတာ စတားကိုမူဇီပိုင်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော သမီးလေး”

ခေတ်ဆန်သော ရှယ်လီကို သူမကိုယ်တိုင် နှစ်ခါလောက်
တွေ့ဖူးပါသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်လှိုင်းတွန့် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ
စကပ်ဘောင်းဘီများ ထည်လဲဝတ်ကာ မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်အမြဲ
တန်း မပြတ်ပေ။

“ရှယ်လီက သွက်တယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားတွေသဘော
ကျတတ်တယ် သစ္စာ၊ အမြဲတန်း ရှယ်လီနားမှာ အဖော်တစ်ယောက်

ကတော့ ပါပြီးသားပဲ”

သည်လိုလူမျိုးထဲမှာ သူမချစ်သူပါသွားတာ ရင်နှာစရာ
ပါပဲ။ သူမသည် သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထား၏။ ချစ်သူကိုလည်း
တန်ဖိုးထားစေချင်ခဲ့သည်။

၇၄

“မြ”

“ဪ ကိုကိုအောင်”

သည်နေ့ သူမထံ ကိုအောင်ကျော်ရောက်လာ၏။ သူမက
တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ရင်ဆိုင်သည်။

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာမှာ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြော
ကြရအောင်မြ”

“အင်းလေ မြလည်း ကလပ်စံပြီးပါပြီ”

သူမသဘောတူစွာ လိုက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုအောင်၏ကားက
ကန်တော်ကြီးထဲဝင်ခဲ့၏။ ကန်ရေပြင်စိမ်းစိမ်းသည် ကြည်လင်
လျက်။ ညင်းသွဲ့သော လေညင်းက အေးမြနေသည့်တိုင် ကိုကို
အောင်မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျဟန်။

“ကိုယ်တို့ မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီနော် မြ”

“တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ် ကိုကိုအောင်၊ ဒါကလည်း
မြဘက်က မအားလို့ပါ”

ကိုအောင်ကျော် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချ၏။ မြသစ္စာ
ဆိုသော မိန်းကလေးသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အေးစက်
လွန်းတယ်ဟု ထင်မိ၏။

ချစ်သူတွေရယ်လို့ နှစ်ယောက်အတူ ဘယ်လိုမှ လည်ဖို့
ပတ်ဖို့ခေါ်မရပေ။ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ခြင်း စားသောက်ဆိုင်သွားခြင်း
ဧည့်ခံပွဲများသို့ အတူတွဲတက်ခြင်းများမရှိ။

“အဲဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ကိုယ် မြကို ဘယ်လောက်လွမ်း
နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်”

“ရှင်”

အကြောင်းမသိသော မိန်းမတစ်ယောက်သာဆိုလျှင်တော့
ကိုအောင်ကျော်စကားက ရင်ခုန်ချင်စရာ။ သို့သော် သူမက
ကိုအောင်ကျော်နှင့် ရှယ်လီတို့အကြောင်း လောလောလတ်လတ်
သိထား၏။

“ဘာလဲဟင် မြက မယုံလို့လား”

စိုးမိုး - စာပေ

ထုဆစ်မိသောနှလုံးသားပြယုဂ်

၇၇

လုံးဝန်းသော သူမပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုအောင်ကျော်
ဆုပ်ကိုင်သည်။

“အို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

သူမက ကိုအောင်ကျော်လက်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။
ကိုအောင်ကျော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မြက ကိုယ့်အပေါ် သိပ်စိမ်းတာပဲကွာ”

“စိမ်းတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုအောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အမြင်မှာ မတင့်တယ်လို့ပါ”

“အဟွန်း ဒီနေရာက ချစ်သူတွေနယ်မြေပါ မြရယ်၊
ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး”

“အို”

ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် ရပ်ထားသော ကားပေါ်
မှာ အကြင်နာပေးနေကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး။ သူမမျက်နှာလေး
နီရဲလျက် ထိုမြင်ကွင်းကို ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲလိုက်၏။

“မြတို့ ဒီကပြန်ကြရအောင်”

ယနေ့ထက်တိုင် အပျိုစင်တစ်ယောက်၏ဘဝကို ဟန်ဖိုး

စိုးမိုး - စာပေ

ထားစွာ ထိန်းသိမ်းထားသော သူမအတွက် အနေခက်စေမည့် ဝန်းကျင်ကို အထူးရှောင်သည်။

“နေပါဦး မြရယ်၊ တွေ့တဲ့အခိုက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ကွယ်”

အဖြူရောင်ခုံတန်းလေးမှာ နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင် နေသည်။ သူမက တစ်ဖက်စွန်းသို့ အနည်းငယ်ရွေ့ဖို့ပြုတော့

“ကိုယ်က မြရဲ့ချစ်သူပါ။ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး မြရယ်”

ကိုအောင်ကျော်ထံမှ ထိုစကားကြောင့် သူမ ငြိမ်သက် သွားရ၏။ ကန်ရေပြင်ကို ရုပ်တိုက်လာသော လေးနုအေးနှင့်အတူ သူမထံမှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါး သင်းပျံ့ဖို့ရန်ကိုရ၏။

စတစ်ကော်လံတစ်ဝက်ပါသော အပြာနုရောင် ရင်ဖုံး အင်္ကျီ လက်စကလေးကို အပြာနှင့် အဖြူရောထားသော လုံချည် ပွင့်နပ်လေးဖြင့်တွဲဝတ်ကာ နောက်တွဲဆံထုံးလေးနှင့် သူမသည် တကယ်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေတာအမှန်။

“ကိုကိုအောင် မြကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို မကြိုက်တာကြောင့် သူမ

မေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ သူမတစ်ကိုယ်လုံးပေါ် ရောက်နေသော ကိုအောင်ကျော်မျက်လုံးတွေ အကြည့်ရပ်သိမ်းသွားသည်။

“ပြောရမှာကတော့ ကိုယ့်နှုတ်အကြောင်းပဲ၊ ခုဆို ကိုယ်တို့ အသက်တွေကလည်း မငယ်တော့ဘူးလေ မြ၊ နှစ်ယောက်လုံး အတွက် စားဝတ်နေရေးကတည်း ပူစရာမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖို့သင့်ပြီ မဟုတ်လား မြ”

“ရှင် လက်ထပ်ဖို့ဟုတ်လား ကိုကိုအောင်”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အလွန်တကြားမေး၏။ ကိုအောင် ကျော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မြ၊ ကိုယ် မြနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပြီ”

ကိုအောင်ကျော် ပြတ်သားစွာပြောလာ၏။ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်တော့ သူမတို့အသက်အရွယ်အရ လက်ထပ်သင့်ပါ၏။

အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် စီးပွားဥစ္စာကလည်း မပူပင်ရ။ ခက်တာက ယခုချိန် သူမလက်မထပ်လိုသေးခြင်းပင်။

“ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လို စိတ်ကူးဖြစ်လာ တာလဲ ကိုကိုအောင်”

“ဒါ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး၊ မြန်ချစ်ကတည်းက ကိုယ်တစ်နေ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အခု ကိုယ်ဆက်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး မြ”

သူမ သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုအောင်ကျော်သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်သာရှိသေး၏။

သည်လိုလက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတာ မဆန်းပေ။

“မြကို အချိန်နည်းနည်းလောက်ပေးပါလား ကိုကိုအောင်”

“ဘယ်လောက်လဲ မြ”

“သုံးနှစ်လောက်”

“ဘာ သုံးနှစ်ဟုတ်လား မြ၊ အဟတ် ဘာကြောင့် မြက အဲဒီသုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကို စောင့်ခိုင်းရတာလဲဟင်၊ ဘာအတွက်လဲ”

မျက်မှောင်တွန့်ကာ စိုက်ကြည့်လျက် ကိုအောင်ကျော်မေးလာ၏။

ကဲ မေးတဲ့လူကမေးပြီ၊ သူမမှာ အဖြေရှိသင့်ရဲ့လား၊ သေချာစဉ်းစားတော့ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကို ဉာဏ်မင်းထင်အတွက် တောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သုံးနှစ်နေပြီလျှင် ဉာဏ်မင်းထင် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလောက်ပြီ။ ဒါဆိုလျှင် သူမတာဝန်လည်း ပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆသည်။

“အကြောင်းရှိလို့ပါ ကိုကိုအောင်၊ သုံးနှစ်ပြီးရင် ကိုကိုအောင် ဆန္ဒအတိုင်းပါ”

“ဒီမှာမြ အဲဒီမြရဲ့ အကြောင်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ၊ ကိုယ်နဲ့မြဟာ ချစ်သူတွေပဲ၊ မြမှာရှိတဲ့ အခက်အခဲကို ကိုယ်သိမှ ဖြေရှင်းလို့ရမှာပေါ့”

သူမခေါင်းခါယမ်းမိ၏။ ဉာဏ်မင်းထင်၏တာဝန်ကို သူမတစ်ယောက်တည်းပဲ တာဝန်ယူချင်သည်။ ကိုအောင်ကျော်ကို မျှဝေမပေးလို့။ ဒီကိစ္စ ကိုကိုအောင်သိလျှင်လည်း လက်ခံမှာတဲ့လား။ ယောက်ျားတွေ သဝန်တို့လျှင်မလွယ်။

“မြရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ ကိုကိုအောင်၊ မပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဪ ခါဟာ မြက ကိုယ့်ကို မယုံကြည်တဲ့သဘောပဲ၊
ဒီမှာမူ အဲဒီသုံးနှစ်ဆိုတဲ့အတွင်းမှာ ဘာမဆို ပြောင်းလဲသွားနိုင်
တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

အေးစက်စက် သူမကို အသည်းယားစွာဖြင့် ပန်းလှုပ်ရမ်း
ကာ ကိုအောင်ကျော် မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ကိုကိုအောင်”

ရိုးသားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမမေးသည်။

ကျွတ် တကယ်ပဲ သူမ ဘာမှမသိတာလား။

“ကိုယ်ဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ မြ၊
ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနိုင်
တယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့မိရဲ့လား မြ”

အရိုးခံမလေးကို အားမရစွာ သူမေးလိုက်၏။ သူမ
နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ခနဲဖြစ်လျက်

“သိပါတယ်၊ ဥပမာ ရှယ်လီတို့လို မိန်းကလေးတွေ
မဟုတ်လား ကိုကိုအောင်”

“ဟင် ဒါ ဒါ မင်း ဘယ်ကသိတာလဲမြ”

ရိုးလွန်းတယ်ဟုထင်သော သူမက ရှယ်လီနှင့်အကြောင်း
သိနေပြန်တော့ အံ့သြရ၏။

“မြ သိတာထက် ကိုကိုအောင်တို့ အခြေအနေကိုပဲ
မြသိချင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကိုအောင်ကျော် ငိုခနဲဖြစ်သွား၏။
နောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ

“ဟင်း ဟုတ်တယ်မြ၊ ရှယ်လီက ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေ
တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီနဲ့ ရှယ်လီတို့ဒက်ဒီကုမ္ပဏီက ဆက်စပ်နေ
တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကိုယ်လည်း ရှယ်လီကို မရှောင်သာ မလွဲသာ
ဆက်ဆံရတယ် မြ”

သည်အကြောင်းပြချက်က နီးစပ်တာအမှန်။ သူမ ခေါင်း
လေးညိတ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြက ကိုကိုအောင်ကို ယုံပါတယ်”

“ဘာကြောင့်ယုံတာလဲ မြ၊ ကိုယ်က ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

သူမ ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။ အချစ်မှာ သစ္စာ

တရားက အရေးကြီးတယ်ဟု သူမထင်သည်။

ကိုကိုအောင်ဘက်မှ သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင်လည်း သူမ
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“... ”

“သူက နိုင်ငံခြားသွားဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် သွားရ
အပေါ် အဘ၊ ဟဲ့ ဂယ်တော့ ကျွန်တော်ဘဝကို ပိုင်တာ သူပဲလေ”

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အစဉ်မြဲတောက်ပ
သည့် သူ့မျက်ဝန်းတို့က ဟစ်စုံတစ်ရာပေါ်မှာ နာကြည်းဟန်ဖြင့်
အနည်းငယ် အေးစက်နေ၏။

“ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ သူက မင်းဘဝကောင်း
စားရေးအတွက်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဘ၊ သူ ကျွန်တော်
အပေါ် ဘယ်လောက်စေတနာထားတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ဒီချိန်ထိ
ကျွန်တော့်ဘဝ မပူမပင်ရဘဲ စိတ်ကြိုက်ပညာရေးကို သင်လာခဲ့
ရတာ”

ဦးသူတော်၏စကားကိုဖြတ်၍ သူဝင်ပြောသည်။ တကယ်

တော့ သူ၏ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကို ယနေ့တိုင် မမြင်မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

အဘဦးသူတော်မှတစ်ဆင့် သူ့ကို ပံ့ပိုးထောက်ပံ့ကူညီ
နေသူသည် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟုသာ
သိခဲ့၏။

“တစ်ဖက်က စေတနာကိုသိရင်၊ မောင်မင်းထင် နိုင်ငံ
ခြားမှာ ပညာကောင်းကောင်းသင်ပြီး ပြန်လာဖို့ပါပဲကွယ်”

“ပြန်လာမှာပါ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနိုင်ငံသားပါ၊
ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကျေးဇူးရှင်ဟာလည်း ဒီနိုင်ငံမှာရှိနေတာပဲ၊ သူ့ရှိ
တဲ့နေရာ ကျွန်တော်ရှိနေရမှာပဲလေ”

တစ်ဖက်လူ၏ ပံ့ပိုးမှုကြောင့်သာ သူ ဒီအခြေအနေရောက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးက မောင်မင်းထင်ကို ဒီလိုလည်း ချုပ်နှောင်
မထားပါဘူးကွယ်”

“သူက ချုပ်နှောင်မထားပေမယ့် ကျေးဇူးတရားကိုတော့
ကျွန်တော် သိတတ်ရမယ် အဘ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား
ကပြန်လာရင် သူ့ကိုတွေ့ချင်ပါတယ်”

ထိုတောင်းဆိုချက်က သူ၏ရင်ထဲက အစစ်အမှန်ဖြစ်
သည်။ ဦးသူတော် သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။

“အင်း အဲဒီအခါကျရင် သူလည်း မောင်မင်းထင်ကို
တွေ့ချင်မှာပါကွယ်”

နှစ်သိမ့်စကားမဟုတ်မှန်း ဦးသူတော်သိ၏။ အခြေအနေ
တစ်ခုမှာ အရာရာပြောင်းလဲတတ်တယ် မဟုတ်လား။

“ကောင်းပြီလေ အဲဒီကတိကို အဘပေးနိုင်လား”

“ကျုပ် ပေးနိုင်မယ်ထင်ပါတယ် မောင်မင်းထင်”

ကြားထဲက တာဝန်ခံ၍ ဦးသူတော်ပြော၏။ သူ့စိတ်ထဲ
ကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“အဘ တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ဖြောင့်
သွားပါပြီ၊ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်ကို တစ်ခုကူညီပါ အဘ”

“ဘာများလဲ မောင်မင်းထင်၊ အဘတတ်နိုင်တာဆို ကူညီ
ပါ့မယ်”

နှစ်ပေါင်းများစွာခင်လာသော သံယောဇဉ်ကြောင့်
သူ့အပေါ်တွင် ဦးဘသက် တူသားတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်နေပြီ။

“ကျွန်တော် သူ့ဓာတ်ပုံလိုချင်တယ်”

“ဟင်”

ဦးသူတော် မထင်မှတ်သော တောင်းဆိုမှုကြောင့် အံ့သြ
သွား၏။

“ကျွန်တော်ကို အဲဒီအကူအညီ အဘပေးနိုင်မယ် မဟုတ်
လား”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူမေးတော့ ဦးသူတော် စိတ်မကောင်း
စွာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအကူအညီကို အဘပေးနိုင်
လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

သူနားမလည်သလိုမေးတော့ ဦးသူတော် သက်ပြင်းချ
သည်။

“မိန်းကလေးဟာ အင်မတန် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲတယ်
မောင်မင်းထင်၊ အထူးသဖြင့် သူ့ခွင့်မပြုဘဲ သူ့ဓာတ်ပုံကို ဘယ်နည်း
နဲ့မှ ယူလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးသူတော်၏ သစ္စာရှိမှုကိုကြားလိုက်ရတော့ သူ့စိတ်ထဲမှ
ကြိတ်ကာချိုးကျူးလေးစားမိရ၏။

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်သစ္စာရှိလိုက်တဲ့ အဘဦးသူတော်
လဲ။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ အဘ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်
ဟာ သူ့ဓာတ်ပုံကို တောင်းခိုင်းတယ်ဆိုရင်ကော အဘ”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ မိန်းကလေးက
သူ့ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူမှပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

သည်တစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချရတာကသူပင်။ အဘက
ဘက်မှ သူ့ကို ထွက်ပေါက်မပေးပါလား။

“ကျွန်တော်က သူ့အတွက်ဘာလဲဟင် အဘ၊ သူ့သနား
လို့ ပေးကမ်းတောက်ပုံထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်
လောက်ပဲလား”

“မောင်မင်းထင် ဘာဖြစ်စေချင်ဝာလဲ”

လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို အလိုက်သိစွာ
ဦးသူတော်မေးသည်။

“ကျွန်တော်မှာ ဘာဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောခွင့်မရှိတဲ့ ဘဝပါ အဘ”

“ဒါက မောင်မင်းထင်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် တွေးခေါ်ချက် ပါ။ တကယ်တော့ သူက မောင်မင်းထင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အဘက် ဘက်က ထောက်ပံ့မှုမျိုးကို ပေးခဲ့သူပါ”

“ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအတွက် အမြဲကျေးဇူးတင်နေ တာပါ အဘ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘဝမှာ ကျွန်တော် မပျော်ဘူးဆိုတာ အဘသိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကြောင်လေး ခွေးလေးမဟုတ်ဘူး အဘ။ လူတစ်ယောက်ပီသစွာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို သိချင် မြင်ချင် မိတယ် အဘ”

ယနေ့ထိတိုင် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိရသော သူ့အတွက် စိတ်ထဲ ဘယ်လောက်ခံရခက်နေသလဲ။ ဒါဟာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်၏ ခံစားချက်မို့ တစ်ခြားလူတွေ နားလည်နိုင်မည်မထင်။

“မောင်မင်းထင်ရဲ့ ခံစားချက်ကို အဘနားလည်ပါတယ် ကွယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းထင်ပြန်လာကြတဲ့အခါကြရင်၊

မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရပါစေမယ်လို့ အဘ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

မျက်နှာမကောင်းချင်သော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကြင်နာစွာဖြင့် ဦးသူတော် ရဲရဲကြီး ကတိပေးလိုက်၏။

တကယ်တော့လည်း ထိုအချိန်ကြလျှင် မိန်းကလေးနှင့် မောင်မင်းထင်တို့ တွေ့သင့်ပြီဟု ဦးသူတော် ယုံကြည်သည်။

“အဘပေးလိုက်တဲ့ ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော် ဒီကို ပြန်လာမယ့် မျှော်လင့်ချက်ပဲ။ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါလို့”

“အေးကွယ်”

နောက်ဆုံးသဘောတူချက်ဖြင့် ဉာဏ်မင်းထင် နိုင်ငံခြား သို့ ထွက်ခဲ့၏။

လိုအပ်တာမှန်သမျှ မြသစွာကိုယ်စား ဦးသူတော် အားလုံး ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

လေဆိပ်ပို့ချိန်မှာ

“ကျွန်တော်ပြန်လာရင် တကယ်ပဲ သူနဲ့တွေ့ရမှာလား အဘ”

“ဟဲ့ချပါကွယ်၊ အဘ မိန်းကလေးကို ပြောပြထားပါ
မယ်၊ တကယ်တော့ သူ မောင်မင်းထင်ကို ရှောင်လွှဲစရာ အကြောင်း
မရှိပါဘူး”

သည်လူငယ်နှစ်ယောက်တွေ့လိုက်လျှင် ကြားထဲက
အထင်အမြင်လွဲခဲ့တာတွေအားလုံး ရှင်းသွားမည်ဟု ဦးသူတော်ထင်
၏။

ဦးသူတော်၏ နှစ်သိမ့်မှုကို ဉာဏ်မင်းထင် သက်ပြင်းချ
သည်။

အနည်းဆုံး သုံးနှစ်တော့ ထပ်စောင့်ရဦးမည်ပေါ့။

“အားလုံးအတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင်
ထောက်ပံ့ပေးတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ခြင်းများစွာနဲ့ နှုတ်
ဆက်သွားပါတယ်လို့ ပြောပေးပါအဘ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ မောင်မင်းထင်လည်း ဟိုမှာ ကျန်း
မာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ မင်းပြန်လာတာကို အဘတို့စောင့်နေပါမယ်”

“အဘတို့” ဆိုသော စကားက မြသစ္စာကိုပါ ဆိုလိုခြင်းဟု
သူနားလည်မည်ထင်သည်။

သူခေါင်းညိတ်ကာ

“ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ပြီး ကျန်းကျန်း
မာမာနဲ့ ပြန်လာပါမယ် အဘ”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ
ပြောလျှင် ပြောသလိုလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ဦးသူတော် ကောင်း
ကောင်းသိ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။

“ ” “ ”

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပျံတက်သွားသော
လေယာဉ်ကြီးကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ သူမ
တစ်ဆုံးငေးကြည့်နေမိ၏။

သူသွားပြီး

သူမဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာ
တော်သင်ထွက်သွားလေပြီ။

“ဉာဏ်မင်းထင် မင်းက တို့စကားနားထောင်တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ကွယ်ပျောက်သွားသော လေယာဉ်ကြီးကို ပြတင်း
ပေါက်မှ ငေးကြည့်ရင်း သူမ ခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆို၏။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံဖွဖွ ပေါ်လာသည်။ သူမ တိုးညှင်း
သောလေသံဖြင့်

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး မကြာမီ အခန်းတံခါးပွင့်လျက် ဦးသူတော်
ဝင်လာ၏။

“မိန်းကလေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ သွားပါပြီ”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဒီက နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် အဘ”
ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ကိုငေးကြည့်၍ နှုတ်
ဆက်ခြင်းပင်။

ဦးသူတော် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မောင်မင်းထင်က မိန်းကလေးကို သိပ်တွေ့ချင်သွားရှာ
တယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ တစ်ခဏမျှ ကိုက်ဆိတ်သွား၏
ဉာဏ်မင်းထင်ကို သူမ စောင့်ရှောက်ချိန်ကစ၍ ဦးသူတော်၏
ကောင်းမှုကြောင့် နှစ်တိုင်း ဓာတ်ပုံကြည့်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်တွေပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ သွင်ပြင်သည်
တကယ့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
ပဲ ပီပြင်လာ၏။

တောက်ပသော သူမျက်လုံးတွေက စူးရှထက်မြက်ပုံ။

“ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံဖို့ လိုအပ်သလားအဘ၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင် သူ့ဘဝ ပြည့်စုံသွားပြီ၊ ကျွန်မအကူအညီ သူ့အတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး၊ ဒီအတွက် ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့်တွေ့ရဦးမှာလဲ အဘ”

ဦးသူတော်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်း၍ သူမပြောသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလည်း မိန်းကလေး၊ ဒါဆို မိန်းကလေးက မောင်မင်းထင်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

“ကျွန်မ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အနီးကပ်နေသော မြသစ္စာကို ဦးသူတော်တို့ပင် နားမလည်နိုင်အောင်ပါ။

ယခု သူမ၏ ယူဆချက်ကို ဦးသူတော် လက်မခံနိုင်။

“ကျုပ်ကတော့ မောင်မင်းထင်ကို ကတိပေးလိုက်ပြီ၊ သူပြန်လာရင် မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ရပါစေမယ်လို့”

“ဟင်”

သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ဦးသူတော်က တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေ၏။

“မိန်းကလေးကိုမမေးဘဲ ကျုပ်ကတိပေးလိုက်မိတဲ့အတွက် အပြစ်တင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်မင်းထင်ဘက်က ခံစားချက်ကို ထည့်တွက်သင့်တယ် မိန်းကလေး၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကျေးဇူးရှင်ကိုသိချင်တယ်၊ တွေ့မြင်ဖူးချင်တယ်လေ”

“အဘကို ကျွန်မ အပြစ်မထင်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ကတိပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူသွားရတာ စိတ်ဖြောင့်သွားတာပေါ့”

ဉာဏ်မင်းထင် စိတ်ချမ်းသာရုံလောက် ဦးသူတော်က တမင်သတိပေးလိုက်တယ်ဟု ထင်နေပုံ။

“အဘကတော့ ကတိအတိုင်း မောင်မင်းထင်ပြန်လာရင် မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့စေချင်တယ်”

“အဲဒီအချိန်ကြာရင် ကျွန်မ စဉ်းစားပါ့မယ် အဘ”

မယုတ်မလွန်သောစကားကို သူမဆိုလိုက်ခြင်း။

၉၈

ဆုအွယ်

“အဘကတော့ ဆုံးဖြတ်ထားစေချင်တယ်၊ မောင်မင်းထင်ဟာ မိန်းကလေးကို တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပဲ ဒီပြန်လာမှာပါ”

“အဟင်း သူက ငယ်ရွယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ အဘ၊ ဟိုမှာ သူ့အတွက် အဖော်တွေ့သွားရင် ကျွန်မကိုလည်း မေ့သွားမှာပါလေ”

ကိုကိုအောင်လိုလူတောင် သူမရှိလျက်နဲ့ ရှယ်လီကို တွဲချင်တာ။ ဉာဏ်မင်းထင်လို ငယ်ရွယ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမကို ဘယ်လောက်များ သတိရနိုင်မှာမို့လဲ။

“ဒါတော့ မိန်းကလေးက မောင်မင်းထင်ကို အထင်သေးတာပဲ၊ မောင်မင်းထင်ဟာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မမေ့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးကို သူတွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒက သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီအခြေအနေကြမှ ကြည့်ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ အဘ၊ ခုတော့ သူနဲ့ကျွန်မတွေ့ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးလိုပါသေးတယ်”

မြသစ္စာ၏မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်ညစ်ဟန်

ပေါ်နေသည်ဟု ဦးသူတော်ထင်၏။

အမှန်တော့ ကိုကိုအောင်နှင့် မြသစ္စာတို့အကြောင်းကို ဦးသူတော် အနည်းငယ်ရိပ်မိပါသည်။

မြသစ္စာ၏ ပိုက်ဆံအတော်များများသည် ကိုကိုအောင် ကုမ္ပဏီတွင် ရှယ်ယာဝင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထား၏။

ဒါကလည်း ကိုကိုအောင်အပြောကောင်း၍ ပါသွားဟု ဦးသူတော် နားလည်ထား၏။

“မိန်းကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ညစ်စရာများ ရှိနေသလား၊ အဘတတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ လိုအပ်တာဆို ပြောပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်းတွေ တစ်ခေါက်လောက်ပြန်စစ်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ် အဘ”

ဦးသူတော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ် ဒီတစ်ခေါက် မောင်မင်းထင်ကိစ္စမှာ မိန်းကလေး အတော်အကုန်အကျများလို ကံတာပဲ၊ ဒီစေတနာတွေ ကို မောင်မင်းထင် သိနေလေတော့”

“ကျွန်မ သူ့ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး အဘရယ်၊
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ကျွန်မကြောင့် ပြည့်စုံပြီးမြောက်သွားတယ်
ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

မှန်တာပြောလျှင် ဉာဏ်မင်းထင်၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းကို
သူမ မလိုချင်ပါ။

စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် သူမကူညီချင်သည်။

“မောင်အောက်ကျော်ကိုတော့ တစ်ချက်သတိထားစေချင်
တယ်၊ မိန်းကလေး”

“အဘ သတိပေးစကားကို ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်”

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုကိုအောင် ခြေလှမ်းပျက်နေတာ
အဘလည်း ရိပ်မိနေပြီလားဟု သူမတွေးမိ၏။

“ဒါဆို အဘတို့ စာရင်းစာအုပ်တွေ စစ်လိုက်ကြတာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်တော့ သူမမျက်နှာ အထူးတည်
ငြိမ်လျက် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်၏။

စာရင်းအင်းတွေက အားလုံးအတိအကျ

“ဒီနှစ်တွေထဲမှာ မိန်းကလေးဘက်က မောင်မင်းထင်
အတွက် သုံးစွဲအကုန်အကျခံခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မနည်းဘူးပဲ”

“ကျွန်မတို့ လက်ကျန်ငွေနဲ့ ဆက်လက်လည်ပတ်နေတဲ့
သုပ်ငန်းအခြေအနေ လုံလောက်နိုင်လား အဘ”

ဉာဏ်မင်းထင်အကြောင်းကိုလွဲကာ သူမမေး၏။

“မောင်မင်းထင်အတွက် ဆက်ပြီးကုန်စရာမရှိတော့
ဆက်ကျန်ငွေနဲ့ စနစ်တကျလည်ပတ်နိုင်ရင် လုံလောက်ပါတယ်
မိန်းကလေး”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ သွားကြတာပေါ့ အဘ”

ဉာဏ်မင်းထင်အတွက် ကုန်ကျခဲ့သော စားရိတ်တွေများ
အုန်းခဲ့တာမို့ သူမကိုယ်တိုင် အသုံးအစွဲလျှော့ခဲ့တာတွေ ဦးသူတော်
ဆိုနေ၏။

“ ” “ ”

ဘဝဆိုတာ ပြောင်းလဲခြင်းများနှင့်သာ ထာဝရဟုဆိုရလျှင်
သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလအတွင်း သူမရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်
ကိုကိုအောင် လက်ထပ်သွားခြင်း။ ထင်မှတ်မထားပဲ စီးပွားရေးကျ
ဆင်းလာခြင်းတို့ဖြင့် လောကဓံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေ၏။

“ရှယ်လီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် မြဘက်က
ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာတာက ကိုယ်
ရှယ်လီကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မလွဲမရှောင်သာလို့”

နောင်တရဟန်မျက်နှာဖြင့် လာရောက်ရှင်းပြသည့် ကိုကို
အောင်ကို သူမစိတ်မှ အထင်သေးစွာ ကြည့်မိ၏။

“ဒီမှာ ကိုကိုအောင်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်
အကြောင်းနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ပါစေ သစ္စာရှိရမှသာ ယောက်ျား
တစ်ယောက်တာဝန်ပါ။ ကျွန်မဘက်က ရှင့်အပေါ် အပြစ်တင်မှာကို

စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ခုချိန်မှာ ကိုကိုအောင်ဆိုတာ ကျွန်မဘဝမှာ မရှိ
တော့ပါဘူး”

သူမ တည်ငြိမ်စွာပြောတော့ ကိုကိုအောင်မျက်နှာပျက်မိလ
၏။ တကယ်ပဲ ကိုကိုအောင်နှင့် ရှယ်လီတို့ လက်ထပ်ခြင်းအတွက်
သူမစိတ်ထဲ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိပေ။

“သိပါတယ်ဗျာ မြက ကိုယ့်အပေါ် အစကတည်းက
ချစ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကိုချစ်တဲ့ ရှယ်လီက”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက လက်မထပ်ရသေးတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ အလိုလိုက်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးထဲက
မဟုတ်တာ သေချာတယ် ကိုကိုအောင်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကိုချစ်တဲ့
ရှယ်လီနဲ့ပဲ ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းကြပါ ကိုကိုအောင်”

ကိုကိုအောင်နှင့် ချစ်သူဘဝမှာ သူမဘက်က မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို စောင့်စည်းခဲ့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အလိုကို မလိုက်နိုင်သည့်
သူမကို အချစ်မရှိပါဘူးဟု စွပ်စွဲလာခြင်းကတော့ တမင်အကြောင်း
ရှာတာမျိုးဟု သူမနားလည်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ့်အတွက် မြ မခံစားရတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်တော့ မြက ကျောက်ခဲနလုံးသားနဲ့ မိန်းမပဲ”

တစ်ပြန်စွပ်စွဲသွားသော ကိုကိုအောင်စကားကြောင့် သူမ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးမိ၏။

အစကတည်းကသာ ကျောက်ခဲနလုံးသားဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုအောင်။

အပေါ်ယံမှ မည်မျှမာကျောဟန်ဆောင်ပါစေ တကယ် တမ်း တစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မှာ ကိုကိုအောင်လက်ထပ်သွားခြင်း အတွက် သူမ ကြိတ်ခံစားရပါ၏။

မှန်တာပြောရလျှင် သူမဘဝမှာ ကိုကိုအောင်သည် အချစ် ဦး။ ထိုကြောင့် ရင်ထဲ အနည်းနှင့်အများ ခံစားရတာမဆန်းပါ။

“ရှယ်ယာတွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကုမ္ပဏီက အစိုးပြနေ တော့ မြ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

အစကတည်းက ကိုကိုအောင်အပေါ် ယုံကြည်မှုနဲ့သာ သူမ ရှယ်ယာထည့်ဝင်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ယခုလို ကိုကိုအောင်မေးလာတော့ သူမ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကျွန်မ ရသလောက်ကိုပဲ ပြန်လိုချင်တယ် ကိုကိုအောင်၊ ရှေ့လျှောက် ကိုကိုအောင်နဲ့ကျွန်မ မပတ်သက်သင့်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါကတော့ မြသဘောပဲလေ၊ ကိုယ်ကတော့ စီးပွားရေး နဲ့ လူမှုရေးကို ခွဲခြားနားလည်ပါတယ် မြ”

လူကြီးလူကောင်းအသွင်ဖြင့် ကိုကိုအောင်ပြောလာတော့ သူမ မဲ့မဲ့ပြုံးမိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုအောင်၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ”

“အေးလေ ဒါဆို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ထုတ်ပေးရမှာပေါ့ မြ”

ကိုကိုအောင်ထံမှ ရသမျှရင်းနှီးငွေများ ပြန်ယူလိုက်ခြင်း အတွက် အဘဦးသူတော်က သူမကို အပြစ်တင်လေ၏။

“ဒါ မိန်းကလေးအပေါ် တမင်နှိမ်တာပဲ၊ မောင်အောင်

ကျော်ကုမ္ပဏီဟာ ဒီလောက်အရှုံးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး အမြတ်မရရင်အောင် ကိုယ့်ရဲ့ရင်းနှီးငွေကို ပြန်ရသင့်တယ်”

“နေပါစေတော့ အဘ၊ ကျွန်မ ရသလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ် လိုက်ပါမယ်၊ ဒီတစ်သက် ကျွန်မ သူနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ပါ ဘူး”

ကိုကိုအောင် လူလည်လုပ်တာကိုသိသော ဦးသူတော်မှာ သူမကိုယ်စား ခံရခက်လေသည်။

သို့သော် သူမက ရှေ့မဆက်လိုဟုဆိုမှတော့ ဦးသူတော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

တစ်ခုတော်သေးတာက ထိုကိစ္စများဖြစ်ချိန်မှာ သူမဘွဲ့ရ သွားလေပြီ။ မဟုတ်ပါက ပညာရေးကိုပါ ထိခိုက်နိုင်လေ၏။

“ဒီခေတ်မှာက စီးပွားရေးအပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာတော့ ကိုယ့် ဘက်က မလိုက်နိုင်ရင် ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့မလွယ်ဘူး မိန်းကလေး”

တစ်ဖက်မှ မိဘလက်ငုတ်ရင်း စီးပွားရေးသည် တဖြည်း ဖြည်းကျဆင်းလာ၏။

ကံဆိုးတာကဆန်းကြယ်၏။ လူတစ်ယောက် ကံကောင်း ပြီးဆိုလျှင် ဆက်တိုက်ကံကောင်းတတ်သလို ကံဆိုးပြီးဆိုလျှင်လည်း ဆက်တိုက်လိုပါပဲ။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ အဘရယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ရင်းနှီးငွေ ထပ်ထည့်နိုင်တဲ့ အင်အားမှမရှိဘဲ၊ မိသားစုကလည်း များများစား စားမှ မရှိတာပဲ၊ အဘနဲ့ ဖွားခင်ရယ် ကျွန်မတို့သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ အခြေမပျက်နေနိုင်ရင် တော်ပါပြီ”

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသော သူမအဖို့ အရာရာကို အလျှော့ ပေးဟန် နှစ်သိမ့်ရောင်ရဖို့သာကြံလေ၏။

“အဘဘက်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါဦးမယ် ကွယ်၊ မိန်းကလေးလည်း စိတ်ဓာတ်သိပ်မကျပါနဲ့၊ ခါနဲ့ မောင်မင်းထင်တောင် မကြာခင် ပြန်လာတော့မယ်”

“ဪ သုံးနှစ်တောင်ပြည့်သွားပြီပေါ့”

သူမက အချိန်တွေကို အမှတ်တမဲ့ ကုန်ဆုံးသယောင်။

“ဟုတ်တယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်းထင်ပြန်လာတာ အဘတို့အတွက်အားပဲ၊ မိန်းကလေး သူ့ကိုသွားကြိုမယ် မဟုတ်”

လား။

ဦးသူတော်က အားတက်သရောမေး၏။ သူမ ခေါင်း အသာခါယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း အဘပဲသွားကြပါ”

“ဒါဆို သူဘက်ကတောင်းဆိုထားတဲ့ ကိစ္စအတွက် မိန်းကလေး ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ”

“ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးအဘ”

တိုးညှင်းပေမယ့် သူမစကားသံမှာ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပါဝင်နေသည်။

သည်လိုအချိန်မှာ သူမကို ဘယ်လိုမှတိုက်တွန်း၍ မရဟု ဦးသူတော် သိလိုက်၏။

“တစ်ဖက်က မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပြန်လာတဲ့ မောင်မင်းထင်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ဦးသူတော် မှတ်ချက်ချသည်။ သူမက အဝေးသို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ

“သူက ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ပါ အဘ၊ မနေ့က

သူရဲ ဆန္ဒနဲ့ ဒီနေ့ သူရဲဆန္ဒက မတူညီနိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ မထင်ဘူး မိန်းကလေး၊ မောင်မင်းထင်ဟာ ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

ပြန်လည်ပြီး ရေတွက်ကြည့်လျှင် ဦးသူတော်အနေဖြင့် ထိုသူငယ်နှင့် ဆက်ဆံလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းပြီ။

ထိုနှစ်တွေအတွင်း ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဘဝကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော ဉာဏ်မင်းထင်ကို ဦးသူတော် ကြိတ်ကာလေးစား၏။

“အဘပြောတာ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တောင်မှ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်မ သူ့ကို ပိုပြီးမတွေ့ချင်ဘူး”

“အဘနားလည်ပါပြီ မိန်းကလေး”

လေဆိပ်သို့ ဦးသူတော်တစ်ယောက်သာ သွားကြည့်ခဲ့၏။

ပြန်ရောက်ပြီးမကြာမီမှာ

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ တကယ်လို့ တွေ့ခွင့်မရခဲ့ရင် သူပေးထားတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်ပစ်မယ် အဘ”

တစ်ဖက်ကတင်းမာသော ခြိမ်းခြောက်မှုများဖြင့် ဆိုလာ
တော့ ကြားထဲမှ ဦးသူတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားရ၏။

မြသစ္စာကို အသိပေးတော့ မျက်နှာပျက်ယွင်းလျက်
တွေ့ခွင့်ကိုပေးလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

‘ ‘ ‘

ကျယ်ဝန်းလှသောသော ခြံကြီးထဲသို့ ကားချိုးကွေ့ဝင်
လိုက်တာနှင့် နှစ်ရှည်ခံသစ်ပင်ကြီးများ၏ အုံ့ဆိုင်းနေမှုကြောင့်
အေးမြသော အရိပ်ကိုရလေသည်။

ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း မောင်း၍လာသော သူ၏ကား
သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိခဲ့ဟန်ဖြင့် ထုထည်ကောင်းလှသည့်
ဆေးသားအနည်းငယ် ပျက်ပြယ်စပြုနေသော ကြီးမားလှသော အဝါ
ရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။

“မောင်ရင်ရောက်လာပြီကိုး”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူ့ကို ဦးသူတော်ထွက်ကြို
သည်။ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းညှို့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော
ဒီနေရာတွင် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ရှိနေသတဲ့။

“သူရှိနေပါတယ်နော် အဘ”

ဆိတ်ငြိမ်သောတိုက်ကြီးကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း
သူသိချင်တာ အရင်ဆုံးမေးလိုက်၏။

“ရှိနေပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ လာ မောင်ရင်ကို သူစောင့်
နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်မှူးသော တိုက်ကြီးထဲသို့ တည်ငြိမ်
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူဝင်လိုက်၏။

တိုက်၏သွင်ပြင်မှာ အပြင်ဘက်ကရိုးသလို အထဲမှာလည်း
သာမန်ပုံစံသာရှိသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ဧည့်ခန်းကြီးမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ် ကော်စော
တွေခင်းထားခြင်းမရှိပါ။

နေ့စဉ်ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ကြမ်းခင်းပါကေးတို့ အတန်
အသင့် တောက်ပြောင်နေလျက် ဆေးသားအနည်းငယ် နှမ်းနေပြီ
ဖြစ်သော ကျွန်းဆက်တီခုံ ကျွန်းမှန်ပီရို ရှိုးကစ်များ မြန်မာစောင်း
ပတ္တလားစသည်တို့ဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ သွင်ပြင်ဆန်းမနေပေ။

“သူ မောင်ရင်ကို အပေါ်ထပ်မှာစောင့်နေတယ်၊

ဒီကတက် သွားပြီး ညာဘက်စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၊ အဘ
လိုက်မပို့ တော့ဘူး မောင်မင်းထင်”

“ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါ့မယ် အဘ”

တစ်ယောက်သောသူကို တွေ့ချင်စေဖြင့် သူ အပေါ်ထပ်
သို့ ကျွန်းလှေးကားအတိုင်း တက်ခဲ့၏။

သူစိတ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ရသော လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့မည်မို့ ရင်ခုန်မိတာအမှန်၊ ဒါဟာ
သူ အနှစ်နှစ်အလလက စောင့်စားနေတဲ့ အခွင့်အရေးလေ၊ အပေါ်
ထပ်သည်လည်း အောက်ထပ်နည်းတူ ရိုးရှင်းစွာ တည်ရှိနေ၏။

ကြည့်စမ်း တကယ်တော့ သူမျှော်လင့်ထားတာက သူ့ကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ ငွေကြေးများစွာကို ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့သွား
ခဲ့သူတစ်ယောက်၏အိမ်ဟာ အင်မတန် ထည်ဝါခမ်းနားနေလိမ့်
မည်ဟု

ယခုတော့ သူထင်တာနှင့်လွဲမှားနေပါလား။

အဘဦးသူတော် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ညာဘက်ခန်းရှေ့
သူရပ်လိုက်၏။

စေ့ထားသော တံခါးသည် အထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်
ရှိနေကြောင်းပြသယောင်။ သူ အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာခေါက်
လိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အသံမှာ မတိုးမကျယ်လွန်းပေမယ့် ကြည်လင်ချိုသာမှု
က အထူးပေါ်လွင်နေသည်။

အခွင့်ရပြီမို့ သူတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့
ပြတင်းပေါက်၏ အလင်းရောင်မှလွဲကာ အခန်းထဲတွင် မည်သည့်မီး
မျှ ထွန်းမထားပါ။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အခန်းက မှောင်နေသယောင်ပို့
သူ ခဏရပ်ကာ မျက်စိအကျင့်ဖြစ်အောင် ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ”

အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကျနေသော အခန်းထဲတွင်
တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးဖြင့် ကျောခိုင်းရပ်နေသော အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် သူအသံပေးလိုက်သည့်တိုင် အမျိုးသမီးက အတန်

ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ

“မင်းက မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲပြောသည်။ သူ မျက်ခုံးထူထူ
များ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်
ဘူး”

တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူမေးလိုက်၏။ သူမသည် ဖြည်း
ညှင်းစွာလှည့်လာလျက် သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“ကိုယ်က အတွေ့မခံရင် မင်းရဲ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပစ်မယ်
ဆို”

အပြစ်တင်ဟန်နှင့်မေးလာသော သူမကို တွေ့လိုက်ရချိန်
မှာ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ အံ့သြသွား၏။

ကြည့်စမ်း သူ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောက်ပံ့ခဲ့တဲ့
လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တောင် ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပတဲ့
အမျိုးသမီးဖြစ်နေပါလား။

အနည်းငယ်ထူအိသော ခဲရောင်အသားစကို ရင်ဖုံးအင်္ကျီ

ချုပ်ဝတ်လျက် အနက်ပေါ်မှာ ခဲရောင်ချိတ်အဆင် လုံချည်ဝတ်ကာ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် သူမသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မျက်လုံး တွေက အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။

“ကျွန်တော်”

တကယ်တမ်းမှာ သူရင်ထဲတွင် ပြောစရာတွေက အများကြီး၊ သို့သော် ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိပေ။

“ကဲ အခု မင်း ကိုယ့်ကိုတွေ့ပြီ၊ အဲဒီလိုတွေ့လိုက်တော့ မင်းအတွက် ဘာများ ထူးခြားသွားလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

သူခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ သူမပုံစံက သူ့ကို ကလေး တစ်ယောက်လိုမေးနေဟန်။

“ထူးခြားတယ် သိပ်ကိုထူးခြားပါတယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ပထမဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိတ်ပြီးမျှော်လင့်ခဲ့ရတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆန္ဒပြည့်ဝပြီ၊ ဒါဟာ ဘာနဲ့မှလဲလို့မရနိုင်ဘူး”

တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ သူပြောတော့ သူမ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေ၏။

“ကိုယ့်နဲ့တွေ့ဖို့ မင်း အဲဒီလောက်တောင် မျှော်လင့်ခဲ့တာ သားဟင်”

သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး သူမမေးသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ခဲ”

“ကိုယ့်အထင်တော့ မင်းရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာ တခြား အကြောင်းအရာဖြစ်သင့်တယ်လို့”

“ဘယ်အကြောင်းအရာကမှ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက် ချဲ့ဆောင်ထားနိုင်ပါဘူး မမ၊ ဪ ကျွန်တော်ကို မမလို့ ခေါ်ခွင့် ပြပါနော်”

သူမက သက်ပြင်းကြိတ်ချသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က မြင်ခဲ့ သော ဉာဏ်မင်းထင်ဆိုသည့် ချာတိတ်လေး နှစ်ပေါင်း ဆယ့်ခုနစ် နှစ်အတွင်း တကယ့်ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီပဲ။

“ကိုယ့်နာမည် မြသစ္စာပါ ဉာဏ်မင်းထင်”

“ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ့်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
မထင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ထောက်ပံ့ကူညီနေသူဟာ ဒီလောက်ငယ်
ရွယ်နေလိမ့်မယ်လို့”

အမှန်အတိုင်း သူပြောလိုက်သည်။ သူမ ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြစ်သွား
၏။

“ဒါကြောင့် မင်းကိုတွေ့ဖို့ ကိုယ်လက်မခံခဲ့တာပဲ၊ အစော
ကြီးကတည်းကသာ မင်းနဲ့ ကိုယ်တွေ့ရင် ကိုယ်ဟာ ဒီထက်ငယ်
ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်တွေ့ရင် မင်း အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်
သွားနိုင်တယ်လေ”

“မမ မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီလိုသဘောမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက်ငယ်ရွယ်တဲ့မမက ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘာ
ကြောင့်ကယ်တင်ခဲ့တာလဲဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ တည်ငြိမ်စွာပြုံး၏။ သည်နောက်
တိကျသော အဖြေတစ်ခုကို အေးချမ်းစွာပေးလေသည်။

“ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ အင်အားတစ်ခုနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်မယ်ထင်လို့၊ ကိုယ်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ
လူမျိုးတွေလေ၊ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့အရာကို အမြဲတန်း လိုချင်ခဲ့တာပဲ၊
ဒါကြောင့် မင်းအပေါ် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ် ကုသိုလ်
ယူခဲ့တာပါ”

တကယ်ပဲ သူမ၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာပေါ်တွင်
ပကတိရိုးသားဖြူစင်မှုကို တွေ့ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ မမရဲ့စိတ်ထားက သိပ်ကိုမြင့်မြတ်ပါ
တယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော် အမြဲတမ်းလေးစားနေမှာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဆိုတော့ ကိုယ့်
အပေါ် ကျေးဇူးပြုဖူးတဲ့သူအပေါ် ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ ကျေးဇူး
ဆပ်ခွင့်ရမလဲလို့ အမြဲစဉ်းစားခဲ့တာပါ”

သူမ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မင်းဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး ဉာဏ်မင်း ထင်”

“ဒါ မမ မတရားတာပဲ၊ ကျေးဇူးပြုဖူးတဲ့သူကို ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။ အထူးသဖြင့် မမလို ကျေးဇူးကြီး မားတဲ့ သူတစ်ယောက်အပေါ် ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တောင်မှ အနည်းအကျဉ်းပဲဖြစ်မှာပါ။ မမရဲ့လေးစားထိုက်တဲ့ စေတနာကိုတော့ တစ်သက်စာမိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ရယ်လို့ ပြည့်စုံစွာ ဖန်တီးပေး လိုက်သော သူမ၏စေတနာသည် ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ မင်းရဲ့ဆေးပညာနဲ့ ရုပ်လှမြတ်မရွေး လူနာတွေကို ကယ်တင်ပါ။ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ကိုကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

ကဲ ဘယ်လောက်တောင်းဖြူစင်တဲ့ အမျိုးသမီးလဲ။ သူမ မျက်လုံးထဲမှာ အလိုလောဘဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါ။

“ကျွန်တော် မမဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊

ဒါပေမယ့် မမရဲ့ ကျန်းမာရေးကအစ စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ”

အနည်းငယ်ဖြူဖျော့နေသော သူမမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူပြော၏။

တကယ်တော့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ သူမ မနည်းဟန်ဆောင်အား တင်းထားတာ။ လူက ကျန်းမာရေးမကောင်းချင်ပေ။

ဒါကို သူရိပ်မိပုံပဲ။ သူမ မချီသလိုပြီးလိုက်၏။

“ကိုယ့်အတွက် အချိန်တွေ အကုန်မခံပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မမ၊ ကျွန်တော်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးအတွက် မမအချိန်တွေပေးခဲ့ပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်တော်ရဲ့ အချိန်အနည်းအကျဉ်းကို မမက ပေးခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလား ဗျာ”

သူ၏စိုလက်သော မျက်ဝန်းတွေမှာ သူမအပေါ်ထားရှိ သည့် စေတနာ အရိပ်အယောင်တွေကအပြည့်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် ဒီလိုသိတတ်မှုမျိုးဟာ သူမ အတွက် ကြည့်နဲ့ချမ်းမြေ့စရာပါ။

“အေးလေ မင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီလောက်တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်”

“မမ တယ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီနော်၊ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မမသင်ပေးတဲ့ပညာနဲ့ ကျွန်တော် မမကို ပြုစုပေးရမှာ”

“မင်းခေါင်းထဲက အဲဒီအတွေးကို ဖယ်ထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ်ဘယ်ဘက်ကပ်ဖြည့်ပေးပါစေ မင်းအရည်အချင်းကြောင့် ဖြစ်လာတာပါ၊ ဉာဏ်မင်းထင်”

ကျေးဇူးတရားဆိုတာကြီးကို သူ့ခေါင်းထဲစွဲမနေစေချင်တာကြောင့် သူမ ခပ်ပြတ်ပြတ် သတိပေးလိုက်၏။

“လောကမှာ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲတော်တော် အမှီရှိမှသာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နိုင်တာပါ၊ မမ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို သုညအခြေအနေမှာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မမရဲ့ ထောက်ပံ့မှုမရှိဘဲ ဒီဘဝကို ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဟာ မှန်သောစကားပါ မမ”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံပေါ်လာလျက်

“အဘပါ မိန်းကလေးတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်လာပို့

ခိုင်းတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ခဲ့ပါ အဘ”

ဦးသူတော် တံခါးဖွင့်ဝင်လာ၏။ ဦးသူတော်နောက်မှ အိမ်စေမိန်းကလေး လက်ဖက်ရည်လင်ဗန်းဖြင့် ပါလာသည်။

“အတော်ပဲ ကျွန်မလည်း ဉာဏ်မင်းထင်ကို ဘာမှနည်းမခံရသေးတာနဲ့၊ မင်းလည်းရောက်တာကြာပြီ ဆာရောပေါ့ ဉာဏ်မင်းထင်”

စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း သူမပြောသည်။

“ကျွန်တော် မမနဲ့တွေ့လိုက်ရလို့ ဆာရမှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူး၊ အဘလက်ဖက်ရည်လာပို့မှ ဆာရမှန်းသိတယ်”

ဦးသူတော်ကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်ရင်း သူပြောသည်။ ကြည်လင်နေသော မျက်နှာပိုင်ရှင် လူငယ်များကိုကြည့်ကာ ဦးသူတော် ကျေနပ်စွာပြုံး၏။

“ထမင်းဟင်းတွေလည်း အသင့်ချက်ထားပြီ၊ မောင်ရင် ဒီမှာ မနက်စာစားသွားပါ”

ဦးသူတော်ကဖိတ်သည်။ သူမျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သူမ
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

“မင်း အချိန်ရမယ်ဆိုရင်ပေါ့ ဉာဏ်မင်းထင်”

သူမက အေးဆေးသက်သာစွာပြောသည်။ သူခေါင်းညိတ်
၏။

“ကျွန်တော် အချိန်ရပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော်ကို ဖိတ်ခေါ်
တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကိုယ်က မင်းပြန်လာရင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ အစီအစဉ်
ရှိပေမယ့် သေချာမစီစဉ်ရသေးလို့လေ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှအထူးတလည် စီစဉ်စရာမလို
ပါဘူး မမ၊ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် မမရဲ့ ထမင်းစားဖိတ်ခြင်းခံလိုက်
ရပြီပဲ လုံလောက်ပါပြီမမ”

သူ့ရွင်လန်းစွာပြောသည်။ သည်လူငယ်လေး၏ ပေါ့ပါး
သွက်လက်မှုကို သူမ ကျေနပ်ရ၏။

ဦးသူတော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ဖြိုးလျက်

“အင်း အမှန်တော့ မိန်းကလေးနဲ့ မောင်မင်းထင်တို့ ဒီ

ထက်စောစောကတွေ့သင့်တယ်၊ ခုလို တွေ့လိုက်ကြတော့လည်း
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြင်ကြည်လင်သွားတာပဲ မဟုတ်
လား”

“ကျွန်မဘက်က အစကတည်းက သူ့အပေါ် အမြင်
ကြည်လင်ခဲ့ပါတယ် အဘ”

သူမတည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် အေးဆေးသက်သာစွာ
ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ကသာ မမကိုတွေ့ခွင့်မရလို့
တစ်ယောက်တည်း အမြင်မကြည်ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါ
တယ် မမ”

သူ့အပြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်၏။ သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ

“အဲဒါ မင်းအဖြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနေရာမှာ တစ်ခြား
တစ်ယောက်ဆိုလည်း မင်းလိုပဲ ဖြစ်ကြမှာပါလေ”

နားလည်စွာဖြင့် သူမပြောတော့ သူ အသက်ရှူချောင်သွား
ရ၏။

“ကဲ ကဲ မိန်းကလေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော

ကြ၊ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးမှ လာခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဦးသူတော်တို့ ပြန်ထွက်သွား၏ သူနှင့်
သူမနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“လက်ဖက်ရည်သောက်ပါ ဉာဏ်မင်းထင်”

“မမအတွက် ကျွန်တော်ဖျော်ပေးမယ်”

နှပ်ထားသော လွှက်ခြောက်၊ နို့၊ သကြားတို့ကို သူက
အမျိုးကျရောမွှေလိုက်၏။

စနစ်တကျဖျော်ပြီးမှ သူမကိုပေးသည်။

“ကျွန်တော့်လက်ရာသောက်ကြည့်ပါဦး မမ၊ ဘာလိုသေး
လဲဆိုတာ”

“ကောင်းမှာပါ ဉာဏ်မင်းထင်”

သူပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူ၍ သူမသောက်
ကြည့်၏။

ကြည့်စမ်း စေတနာနဲ့ဖျော်ပေးသော လက်ဖက်ရည်မို့လား
မသိ သူမဘဝမှာ အရသာရှိဆုံး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ အဘ၊ မမရဲ့ အခြေ
အနေကို ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

ဦးသူတော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချိန်မှာ သူမေးလာ
သည်။ ထိုအမေးကြောင့် ဦးသူတော် သက်ပြင်းချ၏။

“ဟင်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိန်းကလေးအနေနဲ့ ဒီနှစ်
ပိုင်းတွေအတွင်း အတော်ကို လောကဓံခံလိုက်ရတာပဲ မောင်မင်း
ထင်”

“ဒီလောက်ထိအောင်ပဲလား အဘရယ်၊ မမ ဘယ်လို
ဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်အမြင်မှာ မမဟာ စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုတာတောင် မျက်ဝန်းတွေက အရောင်
ချောလှပါတယ်”

သူထင်ထားတာနှင့် တခြားစီ သူမ၏စီးပွားရေး အခြေ

အနေသည် သာမန်အဆင့်လောက်ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်မကောင်း။

“မင်းနိုင်ငံခြားထွက်သွားကတည်းက မိန်းကလေးရဲ့စီးပွားရေး အတော်ကျဆင်းခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲကမှ မောင်အောင်ကျော်က လက်ထပ်လိုက်တော့ မိန်းကလေးအတွက် စိတ်ဝေဒနာပိုပြီး ခံစားရတာပေါ့ မောင်မင်းထင်”

သည်အနေ အခြေအနေမှာ ‘ဉာဏ်မင်းထင်’ဆိုတာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့တာကြောင့် ဦးသူတော်က မြသစ္စာအဖြစ်မှန်ကို သိအောင်ပြောပြလိုက်ခြင်းပါ။

“ကိုအောင်ကျော်ဟုတ်လား အဘ၊ အဲဒီလူက”

“ဪ အဲဒါ မိန်းကလေးနဲ့ ပထမဆုံးပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူပေါ့၊ ဒီလူက မိန်းကလေးကို သစ္စာဖောက်ပြီး စီးပွားရေးကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သမီးကို လက်ထပ်လိုက်တာ မောင်မင်းထင်”

“ဟင် အဲဒီလိုလား”

ရုတ်တရက် သူမအတွက် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ မမလို ရိုးသားလှပဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်ထားသွားတဲ့ ကိုအောင်ကျော်ဆိုတဲ့လူအား အနီးနားရှိလျှင်

သူလက်သီးနှံထိုးမိမှာ သေချာ၏။

“ဒါကြောင့် ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မထွက်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ မောင်မင်းထင်၊ အခု မင်းတွေ့လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေက မိန်းကလေး အတော်သက်သာလာတာပဲ”

သူမအကြောင်း နားထောင်ရင်း စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြင့် သူမျက်နှာပျက်လာရသည်။

“မမအကြောင်းကြားရတာ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော့်ကို မမထောက်ပံ့ခဲ့လို့ ခုလို အခြေအနေ ဖြစ်ရတာပါ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကံအကျိုးပေးက ဖြစ်လာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပျက်ယွင်းနေသော အခြေအနေကြောင့် ဉာဏ်မင်းထင် စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးသည့်အတွက် ဦးသူတော် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ကျွန်တော်အလှည့်မှာ မမကို တတ်အားသမျှ ကျွန်တော်ထောက်ပံ့ချင်တယ် အဘ”

“မောင်မင်းထင်ရဲ့ သိတတ်မှုကို အဘ ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးကွယ်”

သူခေါင်းခါယမ်းသည်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို သူလက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် ကူညီတဲ့ကိစ္စ မမသိစရာမလိုပါဘူး အဘ၊ ဒီကိစ္စတွေ အဘနဲ့ကျွန်တော် သိထားရင်ရပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့်”

မြသစ္စာမသိဘဲ ဘာတစ်ခုမှကွယ်ရာတွင် မလုပ်ခဲ့ဖူးသော ဦးသူတော်က သူ၏အကြံအား လက်ခံဖို့ ရုတ်တရက် ခက်ခဲနေသည်။

“အဘကော့ မမဒုက္ခရောက်နေတာကို ဒီလိုကြည့်မနေနိုင်ဘူးမို့လား”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို အဘ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ဦးသူတော်ပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လောကမှာ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိသူများ ဒုက္ခရောက်

နေတတ်ကြတာ အကြောင်းသိနေသူအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ။

“ဒါဆိုလည်း အဘရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး မမအတွက် ဖြည့်ဆည်းကြတာပေါ့၊ ကောင်းတဲ့စေတနာနဲ့မို့ မမသိလို့ ဘစ်နေ အပြစ်တင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရိုးသားစွာဝန်ခံလိုက်ကြတာပေါ့”

မြသစ္စာကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်တွေ သူရင်ထဲ ထက်သန်နေတာ ဦးသူတော်သိလိုက်ပြီ။

ယခုအချိန်မှာ နိုင်ငံခြားပြန် အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်မင်းထင်ဟာ လက်ဖျားတွင် ငွေသီးနေပြီ။

“အေးလေ ဒါဟာ မိန်းကလေး ကောင်းစားရေးမို့ မောင်မင်းထင်အကြံကို အဘ လက်ခံပါတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ အဘ၊ မမကို ပတ်ငန်းကျင်မှာ ရဲရင့်စေချင်တယ်၊ လောကမှာ မမအလိုရှိရာကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရစေချင်တာပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓု မောင်းမင်းထင်၊ မင်း ဒီလို သိတတ်တာနဲ့ပဲ မိန်းကလေး ကူညီထောက်ပံ့ရကျိုး အများကြီးနပ်ပါ

ပေတယ်ကွယ်”

ဘယ်လောက်ပဲ ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့ပါစေ ကျေးဇူးတရား သိတတ်သူမှသာ သိတတ်ကြ၏။ များသောအားဖြင့် ကျေးဇူးတရား ကို နားမလည်ကြ။

ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့အထဲတွင် ဉာဏ်မင်းထင်ပါတာဟာ ဦးသူတော်အနေဖြင့် မြသစ္စာအတွက် ဝမ်းသာမိလေ၏။

“တကယ်တမ်းမှာ မမဆီကသာ ကျွန်တော်အယူများ ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ပေးနိုင်တာက နည်းလွန်းပါတယ် အဘ”

“ကျေးဇူးတရားဆိုတာ စေတနာကို တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အရာပါ။ မောင်မင်းထင်ရဲ့ သိတတ်မှုကို အဘကတော့ ဂုဏ်ယူ တယ်”

ငယ်စဉ်မှစကာ ထောက်ပံ့ခဲ့ရကျိုးနပ်တယ်ဟု ဦးသူတော် ထင်၏။ ယောက်ျားကောင်းပီသသော ထိုကလေး၏စိတ်ဓာတ် မွန်မြတ်လှပါသည်။

ဦးသူတော်မှတစ်ဆင့် သူမ၏လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်ထူ

ထောင်နိုင်ရန်အတွက် သူ အကူအညီများစွာပေးခဲ့သည်။

“လိုအပ်သမျှ ကျွန်တော်ကိုပြောပါ။ ကျွန်တော် အတတ် နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်အဘ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မြသစ္စာမသိအောင် ဉာဏ်မင်းထင် ကူညီပေးခဲ့သလို ဦးသူတော်ကလည်း အလုပ်မှာ တက်ကြွစွာ ပြန်ကြိုးစား၏။

“ခုတစ်လော လုပ်ငန်းအခြေအနေတွေ ပြန်ကောင်းလာ တယ် မိန်းကလေး”

လစဉ်ပုံမှန်အပ်ငွေများ တိုးပွားလာသည့် အကြောင်းပြချက် မြသစ္စာအားပေးသည်။

“ဟုတ်လား အဘ၊ ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မ က ရေရှည်မှာ စီးပွားရေးဆိုးနေရင် ဒီခြံနဲ့တိုက်ကြီးကိုတောင် ရောင်းပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခုလောက် ထပ်နေဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“အချိန်မီကံကောင်းသွားတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီခြံ နဲ့တိုက်ဆိုတာက မိန်းကလေးအတွက် ဆရာကြီးတို့ ထားခဲ့တဲ့ အမွေပဲ”

မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေမို့ မြသစ္စာကိုယ်တိုင် တကယ်တမ်း နှမေ့ပါသည်။

“ကျွန်မတော့ အဘတို့ရှိနေလို့ တော်သေးတယ်၊ ကျွန်မ တို့ စီးပွားရေးအခြေအနေမကောင်းတာကို သူမသိစေချင်ဘူးလေ”

သူဆိုတာ ဉာဏ်မင်းထင်ကိုညှစ်စူးခြင်း။ ဦးသူတော်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သက်ဥပဉာဏေသည့် မြသစ္စာနှင့် မောင်မင်းထင်တို့အား ကြိတ်၍သဘောတူလေ၏။

“စိတ်ချပါမိန်းကလေး အဘ မပြောပါဘူး”

လူကြီးတန်မယ့် ဉာဏ်ရသလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဒါဟာ ‘မြသစ္စာ’နှင့် ဉာဏ်မင်းထင်တို့အတွက်မို့ ကောင်းသောညာ ခြင်းပဲဟု ဦးသူတော်ဖြေ၏။

“သူ့အတွက် ကျွန်မ ထမင်းသီးသန့်ဖိတ်ကျွေးချင်တယ် အဘ”

“ဒေါ်ယုနဲ့အဘ စီစဉ်လိုက်ပါမယ် မိန်းကလေး”

စီးပွားရေးကိစ္စအတွက် အနည်းငယ်ပြေလည်စပြုကာ ကြောင့် သူမရင်ထဲ အနည်းငယ်ပေါ့ပါးလာ၏။

နိုင်ငံခြားမှပြန်လာသော ဉာဏ်မင်းထင်အတွက် သူမက ဖိတ်ကျွေးသည့် သီးသန့်ထမင်းပိုင်း။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဒါဟာ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ခြင်း ပါ။

“ဟင်းတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်စီစဉ်မယ် အဘ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ် အဘတို့လည်း မိန်းကလေး လက်ရာ မစားရတာကြာပြီပဲ”

မျက်နှာလေးလန်းလာသော သူမကိုကြည့်ကာ ဦးသူတော် နှင့် ဒေါ်ယုတို့ ဝမ်းသာကြလေ၏။

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ရဲ့ အစီအစဉ် ကြောင့် မြသစ္စာ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာခြင်းမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်နေပါစေ၊ နိုင်ငံခြားမှာကတည်းက ဒီလက်ဆောင်ကိုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ မမ”

စိန်နှင့်ရွှေဖြူကို တစ်လုံးခြင်းစီသီထားသော ဆွဲကြိုးသည် အနက်ရောင် ကတ္တီပါပူးထဲတွင် တစ်ဖျပ်ဖျပ်လက်နေ၏။

နားကပ်နှင့်လက်စွပ်ကလည်း ရွှေဖြူနှင့် တစ်လုံးတည်း စိန်တို့ဖြင့် ဆင်တူပြုလုပ်ထားသည်။

မှန်တာပြောရလဆင် အင်မတန်လှပတန်ဖိုးရှိသော ရတနာပစ္စည်းတွေ။

သို့သော် သူမမျက်လုံးတွင် ထိုပစ္စည်းတွေကို မက်မောခြင်း အရိပ်အယောင်မရှိ။ ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာ ခါးယမ်းသည်။

“ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီလေ၊ မင်းဆီက ကိုယ်ဘာမှ မမျှော်လင့်

ပါဘူးဆိုတာ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘက်က သိတတ်မှုကိုတော့ မမ ခွင့်ပြုသင့်တယ်မဟုတ်လား”

သူပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်မခံတဲ့ သူမအား တောင်းယူသလိုကြည့်ကာ ပြောမိ၏။

“ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်အတွက် ကိုယ် ချီးကျူးရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေကို လက်မခံနိုင်ဘူး ဉာဏ်မင်းထင်”

ခေါင်းမာသော သူမကြောင့် သူကြိုက်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အနားမှာရှိနေသော ဦးသူတော်ကို အကူအညီတောင်းသလို သူကြည့်သည်။

“လူလေး စိတ်ကောင်းအောင် လက်ခံလိုက်ပါ မိန်းကလေး”

ဉာဏ်မင်းထင်၏အကြည့်တွေကို နားလည်စွာ ဦးသူတော် ပြောပေးသည်။

အမေယုံကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ မောင်မင်းထင်ရဲ့ သိတတ်မှုကို မငြင်းပယ်သင့်ပါဘူး”

လူကြီးတွေ တိုက်တွန်းနေတာကြောင့် သူမ အာနာပေမယ့် ဒီလိုအရာမျိုးတွေ မျှော်ကိုးလျက် ‘ဉာဏ်မင်းထင်’ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အား ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ။

“အားလုံးကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေက မမအတွက်ဘဲမို့ တစ်ချိန် မမလက်ခံလာတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်”

သူပြောပြီး ပစ္စည်းတွေကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။ စိမ်းကားလွန်းသော သူမ၏ အပြုအမူတွေအတွက် သူ့ရင်ထဲ မခံချိသလိုဖြစ်ရပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဒီထမင်းစားပွဲက မောင်ရင့်အတွက် မိန်းကလေးက သီးသန့်စီစဉ်ပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မမပေးသမျှ မမကျွေးသမျှ မငြင်းတတ်တဲ့လူပါပဲ”

“ကိုယ် ထမင်းစားဖိတ်တာကို လက်ခံတဲ့အတွက် ဉာဏ်မင်းထင်၊ ဪ ခုချိန်ကစပြီး မင်းကို ဒေါက်တာလို့ ကိုယ် ခေါ်မှဖြစ်မယ်”

သူလက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၏။

သူမနှုတ်ဖျားက ‘ဉာဏ်မင်းထင်’ဆိုသော အခေါ်သည် သူ့အတွက် ရင်းနှီးသယောင်ရှိ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာလို့ မခေါ်လိုက်ပါနဲ့ မမ၊ မမ အဲဒီလိုခေါ်ရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်လွန်းလို့ပါ”

“အို ဒီလောက်ကြီးတဲ့ဂုဏ်ကို မင်းက ဘာကြောင့်သိမ်ငယ်တာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

အံ့ဩသလိုသူမမေးတော့ သူ မချီသလိုပြုံး၏။ တကယ်ဆို သူမသိသင့်ပါသည်။

“ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ဆိုတာ မမပေးထားတဲ့ ဘဝလေ၊ မမလိုလူက ကျွန်တော်ကို ဒေါက်တာလို့ခေါ်ရင် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်မှာထားရမလဲဟင်”

“မင်း ဒီအတွေးမျိုး ခေါင်းထဲက ဘယ်တော့မှောင်းထုတ်
မှာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

အသံကျယ်ကျယ်လေးဖြင့် သူမအော်မေးလိုက်၏။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် အားငယ်သည်စိတ်ဓာတ်
ဝင်နေရတာလဲဟု သူမ ဒေါသဖြစ်ခြင်းသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့သိတတ်မှုကို မမ လက်မခံမချင်းပဲ”

သူသတ္တိရှိစွာပြန်ပြောသည်။ ရုတ်တရက် သူနှင့်သူမတို့
မျက်လုံးခြင်းဆုံ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်မလွဲ။ နောက်ဆုံး
သက်ပြင်းချအလျှော့ပေးလိုက်ရတာက မြသစွာ။

“အမေယ့် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါတော့”

သူမပြောပြီး နေရာမှထခဲ့သည်။ ဦးသူတော်နှင့် ဉာဏ်မင်း
ထင်ကျန်ခဲ့၏။

“အဘ မမဟာ တစ်ချိန်လုံး ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလား
ဟင်”

သူသိသော မြသစွာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်နိုင်ဖို့

ကြိုးစားသည်။

ဦးသူတော် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးက ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့
မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကူညီခဲ့တာပဲ မောင်မင်းထင်”

“ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးသင့်ပါတယ်
အဘ”

စိတ်ထိခိုက်သလိုသူပြော၏။

“မင်းကို ဒီအတိုင်းအတာထိ ဆက်ဆံပေးတာပါ။ မိန်းက
လေးရဲ့ နားလည်မှုတစ်ခုပဲလို့ မှတ်ယူပါကွယ်”

သူနှင့်သူမနှစ်ယောက်တွေ့ဆုံဖို့ကိုတောင် ဦးသူတော်
မနည်းတိုက်တွန်းခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

“အဟွန်း အဘပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်
ပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မမအပေါ် နားလည်မှု
များစွာနဲ့ မျှော်လင့်နေမှာပါ အဘ”

သူကလည်း ပြတ်သားစွာပြော၏။ စိတ်ဓာတ်ခြင်းတူသော
လူငယ်နှစ်ယောက်ဟု ဦးသူတော်သိလိုက်သည်။

“ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မောင်မင်းထင်၊ တစ်နေ့
မင်းရဲ့စေတနာကို မိန်းကလေး နားလည်လာမှာပါ”

ထိုစဉ် အမေယုံက ထမင်းစားဖို့လာခေါ်သည်။ သူတို့
ထမင်းစားခန်းထဲလာခဲ့၏။

လူငါးယောက်စာ ထမင်းဝိုင်းကြီးသည် ဟင်းခွက်တွေ
အပြည့်။ သူမကိုယ်တိုင် စီစဉ်နေ၏။

“လာ ဉာဏ်မင်းထင်၊ ဟင်းတွေတော့ မျိုးစုံစီစဉ်ထားတာ
ပဲ၊ မင်းအကြိုက်တွေပါမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်မင်းထင်၊ ဒီဟင်းတွေအားလုံး မိန်း
ကလေးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပြီးချက်တာ”

အမေယုံကဝင်ပြောသည်။ သူ့အပေါ်ထားသည့် သူမ၏
စေတနာတွေကြောင့် ကြည်နူးရ၏။

“ကျွန်တော်အတွက် မမပင်ပန်းနေပါပြီ”

ကြည်လင်နူးညံ့သော သူမမျက်နှာကိုကြည့်၍ပြောသည်။

“ကိုယ်ကချက်ပြုတ်တာကို ဝါသနာပါလို့ပဲ ဉာဏ်မင်း
ထင်၊ တမင်တကာ အပင်ပန်းခံတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ အားလုံး

အသင့်ပဲ စားနိုင်ပါပြီ”

ထမင်းဝိုင်းတွင် သူတို့အားလုံးထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူမ၏
လက်ရာဟင်းများက အရသာရှိလှ၏။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား မောင်မင်းထင်”

ဦးသူတော်ကမေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်လျက်

“ကျွန်တော်ဘဝမှာ အမြန်ဆုံးထမင်းဝိုင်းပါပဲ အဘ၊
မမကို ကျေးဇူးထင်ပါတယ်”

တစ်ဆက်တည်း မြသစ္စာကိုပြောသည်။ သူမက အသာ
ကြည့်ကာ

“မင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စားသောက်တာ
အဆင်ပြေရဲ့လား ဉာဏ်မင်းထင်”

သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက်အမေးကြောင့် ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျွန်တော် ထမင်းချက်တစ်ယောက် ခေါ်ထားပါတယ်
မမ၊ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ ကွန်ပေါင်ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“အေးလေ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းစားချင်တဲ့ ဟင်းမျိုးရှိရင်
အမေယုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုပြောပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက်စာအတွက် ကိုယ်တို့

တာဝန်မကြီးပါဘူး ဉာဏ်မင်းထင်”

“မမရဲ့စေတနာကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဘယ်လောက်ပဲဟန်ဆောင်နေပါစေ သူ့အပေါ်ထားသော
သူမ၏ စေတနာတွေက အထူးပေါ်လွင်နေတာကြောင့် ရင်ထဲ
ကြည်နူးမိတာ ငြင်းမရ။

‘ ‘ ‘

“ကိုထင်”

“ဟင် သန္တာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ သန္တာကိုတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူ့ အံ့သြ
သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထင်၊ သန္တာကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့သြ
သွားတာလား”

အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့်မေးလာသော သန္တာကြောင့်
သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သန္တာ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်”

“အဟင်း ကိုထင်နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာ သန္တာ
သိပါတယ်၊ ရန်ကုန်ကို သန္တာဘာသာ ထရန်စဖာလုပ်လာတာ
ကိုထင်”

“ဪ”

မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် အတူတက်ခဲ့ရင်း သူနှင့် သန္တာ ရင်းနှီးခဲ့၏။ လှပသော သန္တာက သူ့ကို လိုအပ်တာထက် အခွင့်အရေးတွေ ပိုပေးခဲ့သည်။

နီးစပ်မှုတစ်ခုကြောင့် သူနှင့်သန္တာတို့ လူငယ်သဘာသ ငြိစွန်းခဲ့ကြ၏။

“ကိုယ်က လောကမှာ အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်း သမား သန္တာ၊ ကိုယ့်မှာ မိဘတွေမရှိဘူး၊ အခု ပညာသင်နေတာ စေတနာရှင်တစ်ဦးက ကိုယ့်ကို ထောက်ပံ့ထားလို့”

သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အဝတ်အစားမှအစ အမြဲတန်း သစ် လွင်တန်ဖိုးရှိတာတွေချည်းမို့ သန္တာက သူဌေးသားတစ်ဦးဟု ထင်ခဲ့ သည်။

ဆေးကျောင်းသားများထဲမှာ ‘ဉာဏ်မင်းထင်’၏ ရုပ်က အထူးပေါ်လွင်သားနား၏။

“ကိုယ်က သန္တာကို နောက်နေတာလားဟင်၊ ဒီစကားတွေ ကို သန္တာယုံမယ်များမှတ်နေလား”

ရွှေကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သော သန္တာက သူ့ပြော တာတွေ လက်မခံ ပြည့်စုံစွာနေရသော သူ့ဘဝအပေါ် အထင်ကြီး မှုတွေပိုနေ၏။

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာ သန္တာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျော် စရာ နောက်စရာဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး၊ သန္တာသိအောင် ကိုယ့် ဘဝအမှန်ကို ပြောပြထားတာ”

တည်ကြည်လေးနက်စွာပြောနေသော သူ့ဟန်ကြောင့် သန္တာ ယုံရမလိုဖြစ်သွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က သန္တာချစ်တယ်”

“တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သန္တာ နောင်တရမှာနီး လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း သန္တာဘဝမှာ ကိုယ်ကနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောင်တဆိုတာ မရှိဘူး”

သို့သော် တကယ်တမ်း သူနှင့်သန္တာတို့အကြောင်းသိသွား သော သန္တာမိဘများက

“လူကြီးစုံရာနဲ့လာစေစပ်လှည့်ပါ”

၁၄၈

သုတ္တံ

ဟု တောင်းဆိုလာ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကောင်ကြွယ်
သမားပါခင်ဗျာ”

သန္တာမိဘတွေရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သူဖွင့်ပြောသည်။
ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းသော သန္တာမိဘတွေ မျက်နှာအထူးပျက်ကုန်
၏။

“ငါတို့သမီးကို မင်းလို မိမိရှိ ဖမရှိကောင်နဲ့ မပေးဘဲ
နိုင်ဘူး”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ”

လူကြီးတွေက တင်းမာပြတ်သားစွာပြောသည်။ သန္တာ
မျက်နှာမကောင်းစွာ ဝင်တားပေမယ့် မရပေ။

“သမီးကို အသိုင်းအဝိုင်းရှိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ပေးစားမယ်”

အစကတည်းက မိဘတွေကိုကြောက်ရသော သန္တာ
မလွန်ဆန်နိုင်။

သူအားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အန်ကယ်တို့ဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဘကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သန္တာမှ
မဟုတ်ဘူး ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရဦးမှာမို့ပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူထွက်ခဲ့တာ ယနေ့ထိမဟုတ်လား။

သည်လိုအချိန်မှာ သန္တာက သူ့နားပြန်ရောက်လာတာ ဆန်းကြယ်
နေ၏။

အတိတ်ကို လျှပ်တစ်ပြတ် သူသတိရသွားချိန်မှာ

“သန္တာ ဘာကြောင့် ဒီကိုပြောင်းလာသလဲဆိုတာ မမေး
တော့ဘူးလား ကိုထင်”

“ဒါဟာ သန္တာကိုယ်ရေးကိုယ်တာလို့ ကိုယ်ထင်ပါ
ဘယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းတာက သန္တာကိုပြန်တွေ့နေပေမယ့် သူ
ရင်မခုန်တော့ပေ။ သူစိတ်ထဲမှာ မမသည် အမြဲတမ်း လွမ်းမိုးနေ
၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုထင်၊ ဒီကိုပြောင်းလာတာ သန္တာ
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်ပါ။ အဲဒီအကြောင်းက ကိုထင်နဲ့ပတ်သက်

စိုးမိုး - စာပေ

စိုးမိုး - စာပေ

လို့ပဲ၊ ကိုထင်ရှိတဲ့နေရာ သန္တာ စာမင်ပြောင်းလာတာ”

“ဟင်”

ပွင့်လင်းစွာဆိုလာသော သန္တာကြောင့် သူ မျက်မှောင်တွန့်
သွားရ၏။ (၄)

“သန္တာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ် ကိုထင်၊ လူကြီးတွေသဘောမတူ
ပေမယ့် သန္တာ ကိုထင်ကို မမေ့နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အားလုံးကို
ဆန့်ကျင်ပြီးထွက်လာတာ”

သူ့မျက်နှာကို တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ
သန္တာပြောသည်။

သူခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သန္တာမှားနေပြီ ခုချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့သန္တာ ဘာမှမဆိုင်တော့
ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုထင်၊ ကိုထင်နဲ့သန္တာတို့
လမ်းခွဲခဲ့တာ မုန်းလို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ သဘောမတူတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်

ခွတ်အတင်းဖန်တီးမှာ မဟုတ်ဘူး သန္တာ”

သူပြတ်သားစွာပြောတော့ သန္တာမျက်နှာလေးပျက်သည်။

“ကိုထင် သန္တာအပေါ် တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်မရှိတော့

ဘူးလား”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကတော့ အမြဲရှိ
ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် ကိုထင်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့
သံယောဇဉ် ဟုတ်လား၊ အဟင်း ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ သန္တာ
ဘက်ကတော့ ကိုထင်အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သံယော
ဇဉ်မထားနိုင်ဘူး”

မျက်နှာပျက်ပွင်းစွာ သန္တာပြောသည်။ သူ့နာရီတစ်ချက်
ကြည့်ကာ

“ကိုယ် ဂျူတီဝင်ဦးမယ် သန္တာ”

လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ နောက်မှ သန္တာ၏ခေါ်သံ

“ကိုထင်”

သို့သော် သူလှည့်မကြည့်မိ။ ဂျူတီပြီးလျှင် မမဆီသွားရ

မည်။

သူလာတိုင်း အေးစက်စက်ကြိုတတ်သော မမအား
ဘာကြောင့် နေ့တိုင်းမြင်တွေ့ချင်နေမိပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ဆီကို မင်း နေ့တိုင်းလာနေတာ အလုပ်ပျက်မှာပေါ့
ဉာဏ်မင်းထင်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မမနဲ့
ကျွန်တော်တွေ့ကြတာ အချိန်တွေ အင်မတန်နောက်ကျတယ်လေ”

နှစ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ချင်တဲ့သူတစ်ဦးကို ယခုမှ အတိုးချ
ကာ နေ့စဉ်လာတွေ့နေခြင်းပါ။

“မမအတွက် ကျွန်တော် ပန်းအိုးတွေယူလာတယ်၊ မမက
သစ်ပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ် မဟုတ်လား”

သူမ၏ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးထဲတွင် သူနေစဉ်ယူလာ
သော ပန်းအိုးများဖြင့် ပြည့်နေပြီ။

သစ်ပင်တွေကိုတော့ မမ မငြင်းပါ။ ပန်းတွေပွင့်နေတာမြင်
လျှင် မမမျက်နှာလန်းဆန်းသည်။

“အဘ ကျွန်တော် ဒီမှာ သစ်ခွံခြံနဲ့ စံပယ် နှင်းဆီခင်းတွေ

လုပ်ချင်တယ်”

ဦးသူတော်နှင့်တိုင်ပင်ကာ တစ်ခြံလုံးကို ပန်းပင်များဖြင့်
အလှဆင်၏။

“ဒီပန်းပင်တွေအတွက် မင်းပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့ ဉာဏ်မင်း
ထင်”

“အဟွန်း ကျွန်တော်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးလေ၊ ဒီသစ်ပင်
တွေက လက်ဆောင်ရတာပါ မမ”

ထိုစကားတွေကို သူမယုံလေ၏။ သည့်အတွက် ဘာမှ
မပြော။ သူလုပ်ပေးသမျှ လက်ခံခဲ့သည်။

“မင်းကြောင့် မမခြံတစ်ခုလုံး စိုပြေလှသွားပြီ”

“အစကတည်းက မမရဲ့စေတနာကြောင့် မမခြံကြီးက
အေးမြလှပနေတာပါဗျာ”

ဖြူစင်လွန်းသော သူမ၏ စိတ်ဓာတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ
သူပြောလိုက်ခြင်း

ဘာတစ်ခုမှ မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့လည်း မမကလှပနေတာ
မဟုတ်လား။

* * *

“ဟင်...အဘ ဒါတွေကဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကားနှင့်အပြည့် ယိုးဒယားမှထုတ်လုပ်သော အဝါနရောင်
ကြွေပြားများ၊ အိမ်သုတ်ဆေးများနှင့် စုံလင်သောပစ္စည်းတွေကို
ကြည့်၍ သူမမေးသည်။

“မိန်းကလေးကို ဒီကိစ္စပြောမလို့ ခုဆို အဘတို့စီးပွား
ရေးကလည်း ကောင်းလာတော့ အိမ်ကို နည်းနည်းလောက် ပြန်ပြင်
သင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အဘ ဒီပစ္စည်းတွေမှာလိုက်
တာ”

“အို”

သူမကို မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ခြင်းအတွက် စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ
အဘဦးသူတော်၏ မိသားစုစိတ်ဓာတ်အတွက် လေးစားမိရသည်။

“ကျွန်မ ဒါကိုမေ့နေခဲ့မိတယ် အဘ၊ တကယ်တော့

မေမေတို့ထားခဲ့တဲ့ ဒီတိုက်ကြီးကို ကျွန်မ ပြင်သင့်တာကြာပြီပဲ”

“မိန်းကလေးမှာက တွေးစရာကိစ္စတွေ များသွားလို့ပါ၊
ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စ အဘပဲစီစဉ်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်”

လှိုက်လှဲစွာ သူမပြောတော့ အဘခေါင်းညိတ်သည်။
တကယ်တမ်း ဦးသူတော်စိတ်ထဲပြောနေတာက

“မိန်းကလေး ကျေးဇူးတင်ရမှာ အဘကိုမဟုတ်ပါဘူး
ကွယ်၊ ဒါတွေအားလုံး မောင်မင်းထင်ရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပါ”

ဟုပင်။ အတန်ငယ်ဟောင်းနွမ်းနေသော တိုက်ကြီးကို
သစ်လွင်အောင် ဖန်တီးဖို့ ဉာဏ်မင်းထင်ကပဲ ဦးသူတော်နှင့် တိုင်ပင်
၍ လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းပါ။

“မမကတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် သဘောတူမှာ
မဟုတ်တော့ အဘပဲ နာမည်ခံလိုက်ပါ”

“တစ်နေ့ လူလေးရဲ့စေတနာကို မိန်းကလေး သိလာမှာ
ပါကွယ်”

အိမ်တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်မွမ်းမံနေချိန်မှာ အလုပ်တွေ

များနေတယ်ဟု အကြောင်းပြလျက် ဉာဏ်မင်းထင် မလာပါ။

“ကျွန်မတို့အိမ်ပြင်နေတာ သူမသိဘူးနော် အဘ”

“အင်း”

မျက်နှာလွဲကာ ဦးသူတော် ခေါင်းညိတ်သည်။ လူကြီး
ဖြစ်ပြီး မတတ်သာ၍ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာနေရတဲ့အဖြစ်။

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျွန်မတို့
အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးလုပ်ရင်း သူ့ကို ဖိတ်လိုက်တာပေါ့ အဘ”

“ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး အိမ်ပြင်နေကြောင်း ပြော
လိုက်ပါလား မိန်းကလေး”

ဦးသူတော်က သူမကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်၏။ သူမ
လက်မခံ။

“ဟင့်အင်း...ဒီအချိန် သူ့ကိုအသိပေးလိုက်ရင် ကျွန်မက
သူ့ဆီက အကူအညီလိုချင်တယ်ထင်မှာပေါ့ အဘရယ်”

“မောင်မင်းထင်က ဒီလောက်အတွေးအခေါ် သေးသိမ်
တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဉာဏ်မင်းထင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ ဘာကြောင့်

ထုဆစ်မိသောနလုံးသားပြယုဂ်

၁၅၇

ဒီလောက်တင်းကြပ်စွာ တွေးနေရတာပါလိမ့်ဟု ဦးသူတော် နားမ
လည်။

“သူသဘောထားပြည့်တာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မ သူ့ကို ကျွန်မကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး
အဘရယ်”

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ ဉာဏ်မင်းထင်အပေါ်ထားတဲ့ သူမရဲ့
စေတနာတစ်ခုပဲ။

အပေါ်ယံ ပြတ်သားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရင်ထဲမှာ
သံယောင်စဉ်တွေ အပြည့်နဲ့ပါလား။

“သူ သိပ်အလုပ်များနေလို့ ကျွန်မတို့ဆီ မလာနိုင်တာပဲ
အဘ၊ သူ့အတွက် အခြောက်အခြမ်းဟင်းတွေ ကျွန်မလုပ်ထားတာ
သွားပို့ပေးပါ အဘ”

အသားပြုတ်ကြော်များ၊ ပုစွန်ငါးပိကြော်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်
ထားသော သံပုရာသီးသနပ် စသည်ဖြင့် ဗူးကြီးဗူးငယ် စီစဉ်ကာ
သူမပို့ခိုင်း၏။

“အိုကွယ်...မောင်မင်းထင်မှာ ထမင်းချက်တစ်ယောက်

လုံးရှိတာပဲ မိန်းကလေး။”

ဦးသူတော်က မလိုချင်ဟန်နှင့်ပြောတော့ သူမမျက်နှာ
လေးပျက်သည်။

“သူ ထမင်းချက်က သူ့ရဲကွန်ပေါင်ဒါပဲ အဘ၊ ဘယ်မှာ
ကောင်းကောင်းချက်နိုင်မှာလဲ”

“အိမ်ပြင်ကိစ္စတွေနဲ့ အဘ အလုပ်များနေတော့
မိန်းကလေးပဲ သွားပို့လိုက်ပါကွယ်”

သည်တော့ သူမမျက်နှာလေးနီကာ

“ကျွန်မ...သူ့အိမ်ကို တစ်ခါမှမသွားဖူးပဲ အဘရယ်”

“ဪကွယ် မသွားလို့သာမရောက်တာပါ၊ သွားလိုက်
ရင် ရောက်တာပဲမဟုတ်လား မိန်းကလေး”

“အင်းလေ”

ဦးသူတော်က မအားလေတော့ နောက်ဆုံး သူမပဲ သွား
ပို့လိုက်၏။

“အခန်းသော့ကို သူ အဘကို တစ်ချောင်းအပိုပေးထား
တယ်၊ သူမရှိလည်း မိန်းကလေးဝင်နိုင်အောင် ယူသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ကားငှားပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ တမင်ပင် သူမရှိတဲ့
အချိန်ကို ရွေး၍ ထွက်လာခဲ့၏။

သူမလာတာ သူမသိစေချင်ပေ။ ပစ္စည်းတွေထားပြီး
ပြန်လာဖို့ပါ။

သူနေသော ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းသည် လေးလွှာမြောက်ဖြစ်
၏။ သူမ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူ့အခန်းကို သော့ဖွင့်ဝင်၏။

“အို”

ယောက်ျားလေးတွေချည်း နေသောအခန်းမို့လားမသိ
ပစ္စည်းတွေရှုပ်လို့။

အစက ပစ္စည်းထားပြီး ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားသော
သူမ ဒီလိုရှုပ်ပွနေတာမြင်တော့ ရောက်လက်စနဲ့ ရှင်းပေးမိ၏။

“မိန်းကလေးတော့ မင်းအခန်းကိုထွက်သွားပြီ မောင်မင်း
ထင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါ့မယ် အဘ”

သူ့အတွက် သူမ ဟင်းတွေယူလာသည်ဟု ကြားက
တည်းက ရင်ထဲ အလိုလိုဝမ်းသာကြည်နူးမိရ၏။

အပြင်မှာ သူ့ကို အေးစက်စက် ဆက်ဆံတတ်သော သူမ
က ယခုတော့ နွေးထွေးမှုအပြည့်နဲ့ပါလား။

“မမရယ် တကယ်တော့ မမ ကျွန်တော့်ကို ပစ်မထား
နိုင်ပါဘူး”

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အိမ်ရောက်ခဲ့၏။ သူရောက်လာ
တာကိုအလုပ်များနေသော သူမ မသိလိုက်ပါ။

“မမ”

“ဟင် မင်း”

တံခါးကို ကျောပေးမှီကာ သူမအား အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေ
သည့် သူ့ကိုတွေ့တော့ မျက်နှာလေးနီရဲကာ နေပုံလေးက ချစ်စရာ။

“မမ...ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်နော်”

“အို...ကိုယ် ကိုယ်”

“အဟွန်း...မမ ဒီကိုလာတာမြင်တော့ ကျွန်တော်
ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရသလဲဆိုတာ မမသိလားဟင်”

သူပြောရင်း သူမနား တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာ၏။ သူမ
က ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း

“ကိုယ် မင်းအတွက် စားစရာလာဖို့တာ ကိုယ် ခုပဲပြန်
တော့မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့နားမှ လှစ်ခနဲထွက်သည်။

“မမ”

သူက သူမလက်မောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖမ်းလိုက်
၏။

“အို...ဒါ...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

“မမကကော ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်ရှောင်နေတာလဲ
ဟင်၊ ပြောစမ်းပါ ကျွန်တော်ဟာ မမထောက်ပံ့မှုနဲ့ ဒီဘဝရောက်
လာတဲ့လူမို့ မမစိတ်ထဲ မတူမတန်ဘူးလို့ ထင်နေတာလားဟင်”

သူမမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ သူ့မှာကြည်းသလို
မေးလိုက်သည်။

“ဘာ...မင်း မင်း”

“အဟွန်း...မမစိတ်ထဲ ကျွန်တော်ဟာ မမနဲ့ ဆက်ဆံဖို့

မတန်တဲ့လူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဖျန်း”

သူ့စကားတွေအဆုံး သူမ၏ နူးညံ့သောလက်ဖဝါး
တစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်ပေါ် အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားရသည်။
ထို့နောက် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး သူမ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်၏။

“ ” “ ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ သူ့ကို ဘာကြောင့်ရိုက်ခဲ့မိမှန်း မသိပါ

ဘူး အဘရယ်”

အိမ်ရောက်တာနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသမျှ ငိုရှိုက်ရင်း ဦးသူ
တော်ကို သူမတိုင်တည်မိ၏။

“မောင်မင်းထင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ
ကွယ်”

နှစ်ဦးသား ပြေလည်စေလိုကာမှ ယခုလို ဖြစ်လာရတာ
ကြောင့် သူတို့အတွက် ဦးသူတော်ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းပေ။

“အမှန်တော့ မောင်မင်းထင် ပြောတာလည်း မလွန်ပါ
ဘူး၊ မိန်းကလေးက သူနဲ့တွေ့ရင် ဆက်ဆံပုံက အေးစက်လေ
တော့”

ဒေါ်ယုံက ဝင်ပြော၏။

“အို...ကျွန်မ အစကတည်းက ဒီပုံစံပါပဲ အမေယ့်၊ သူ့အပေါ် နွေးထွေးမှုမရှိဘဲ ကျွန်မ ဒီလိုဆက်ဆံနေမလား”

“အင်းလေ ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကို ကိုယ်ပဲသိကြတာ၊ တစ်ဖက်လူကတော့ အပေါ်ယံသွင်ပြင် ဆက်ဆံမှုနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်တာ ကိုး၊ မောင်မင်းထင်ဘက်ကလည်း ခံစားရလို့ ဒီလိုပြောတာ နေမှာ ပေါ့ကွယ်”

ဦးသူတော်က ဝင်နှစ်သိမ့်၏။ သူမရိုက်လိုက်စဉ် အံ့သြ သွားသော သူမျက်နှာကို မြင်မိသည်။

“တကယ်တော့ သူစွပ်စွဲတာကို မခံနိုင်လို့ ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ် သွားတာပါ။ တကယ်ဆို သူ့အပေါ် ကျွန်မ ဘယ်လောက်အလေး အနက်ထားတယ်ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းပါတယ် အဘရယ်”

“မိန်းကလေးသဘောထားကို သူတဖြည်းဖြည်း နားလည်လာမှာပါကွယ်”

သူမကတော့ ထိုနေ့ဖြစ်ရပ်အတွက် ရင်ထဲခံစားရကာ ထမင်းပင်မစားနိုင်။ အံ့သြစရာကောင်းတာက ကိုကိုအောင်နှင့် လမ်းခွဲခွဲစဉ်ကပင် သူမ ဒီလိုမခံစားရပေ။

“အဘ လူလေးကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မိန်းကလေး ဘာမှာဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါယမ်းကာ သူမကျန်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မှာမည်ဆိုလျှင် သူမရင်ထဲ ပြောစရာတွေ အများကြီး။

ဒါပေမယ့် ဘယ်ကစရမှန်းမသိ။ တဖြည်းဖြည်း သူမစိတ် ကို ဘာသာရိပ်စားမိလာ၏။

သူနဲ့တွေ့လျှင် သူမအေးစက်စက်ဟန်နှင့် ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်နေရတာလဲ။

အနီးကပ်မြင်ရသော သူမျက်ဝန်းတွေကြားမှာ သူမ အားအင်မချီသလို။

အို သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

ထိုအချိန်...

နာကျင်သွားသော ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ဖွဖွပွတ်ရင်း ရင်ထဲ ခံစားနေရတာက ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်။

မှန်တာပြောရလျှင် သူမရိုက်သွား၍ ပါးပြင်နာတာထက်

အသည်းနာတာက ပိုပါ၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်၊ ဂျွန်တော့်အပေါ် ဒီလောက်တောင် မုန်းသတဲ့လား”

ညှိုးရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အဝေးကို လှမ်းငေးကြည့်မိ၏။

ရင်ထဲမှာ ခံရခက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပေါက်ကွဲပစ် လိုက်ချင်သည်။

သူမ၏ဂရုစိုက်မှုများ အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးရမည်မှ မကြသေး၊ ဒီလိုစမ်းကားမှုနှင့်ဆိုရတာ။

“နောက်တစ်ခါ မမနားကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာစေရပါဘူးဗျာ”

စိတ်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းတာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်ကာ တီးတိုးရွတ်မိစဉ်...

“ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရင် မင်းမှားသွားမှာပေါ့၊ မောင်မင်းထင်”

“ဟင်...အဘ”

နောက်မှာရောက်နေသော ဦးသူတော်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်

ကြည့်မိ၏။ ဦးသူတော်က သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ

“မင်းသိပ်ခံစားနေရလား၊ မောင်မင်းထင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူ မချီသလို ပြုံးလိုက်၏။

“အဟွန်း...ကျွန်တော် အသားနာတာထက် ရင်ထဲပိုနာ တာပါ အဘ၊ မမက ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်စိမ်းကားတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူပြောမိ၏။ ဦးသူတော် ခေါင်း ခါယမ်းသည်။

“အဲဒီအထင်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ၊ မောင်မင်းထင်၊ မင်းရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို မခံနိုင်လို့ သူ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားတာ ပါ၊ အခု မိန်းကလေးလည်း သူ့ဘာသာခံစားပြီး ငိုနေတယ်”

“ဗျာ...မမငိုနေတယ် ဟုတ်လား အဘ”

သူ့ကြောင့် သူမ ငိုနေတယ်ဆိုတော့ အံ့သြသွားရ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တော့ မင်းအပေါ်မှာ မိန်းကလေး အေးစက်စက်ဆက်ဆံနေတာ အပေါ်ယံပါကွယ်၊ တကယ်တမ်း မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက်နဲ့ နွေးထွေးနေ ပါတယ်”

“အဘ၊ ဒါ၊ ဒါဆို မမက ကျွန်တော့်ကို”

ဦးသူတော် လက်ကာပြသည်။ သူ့ကို စကားဆက်ပြော

မခံ။

“အဘအမြင်မှာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့”

သူ မျက်ဝန်းအနံ့မှိတ်ချကာ ရင်ထဲမှ အပြေတစ်ခုကို
ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်
မမကို ချစ်မိနေပါပြီ”

“ဟေ”

မျက်ဝန်းအနံ့ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လျက် သူပြတ်သားစွာပြော
သည်။ ဦးသူတော် အံ့သြသွား၏။

“ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူး အဘရယ်၊ အဘဟာလည်း
ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော့်သွေးသားလိုပါပဲ၊ မမကို ကျွန်တော်
ချစ်တာဟာ စော်ကားသလိုဖြစ်မှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တယ် အဘ”

“မိန်းကလေးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မင်းစိတ်ထဲ အဲဒီလို

ခံစားဝန်လေးနေတယ်ဆိုတာ အဘသိပါတယ်”

သူ အားတက်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လူကြီးတွေ
လူငယ်ထက်တော်တယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမျိုးမှာပါလား။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လေ
မမကို တစ်ဖက်သတ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါ၊ ဒီကြားထဲက
ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက် မမကို
ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ဦးသူတော်အား သူမ၏မိဘနေရာထား၍ သူ လေးနက်
သောကတိဖြင့် ပြောမိသည်။

“ဒီစကားကြားရတာ အဘဝမ်းသာပါတယ်၊ မှန်တာ
ပြောရရင် မိန်းကလေးရဲ့ အထီးကျန်နေတဲ့ဘဝကို အဘတို့ မကြည့်
ရက်ဘူးကွယ်၊ မောင်မင်းထင်ကသာ သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်မယ်
ဆိုရင် အဘတို့ ကျေးဇူးတင်မှာပါ”

မြသစ္စာ၏ မိဘသဖွယ်နေလာသော ဦးသူတော်နှင့်
ဒေါ်ယုတို့အတွက် တစ်နေ့ သူတို့မရှိလျှင် ဟူသောအတွေးမျိုးဖြင့်
ရှေ့ရေးအတွက် ပူပန်ခဲ့ရ၏။

ယခုလို ဒေါက်တာဉာဏ်စင်းထင်ဘက်မှ စောင့်ရှောက်
လိုပါတယ်ဟု ပြောလာတော့ ဝမ်းသာခံတာအမှန်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အဘရယ်၊ မမရဲကျေးဇူးတရားကို သိနေ
တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်က သပ်သပ်၊ မမကို ချစ်မိတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံး
သားက သပ်သပ်ပါ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို အဘတို့
က သဘောတူတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ကဲ...ကဲ ကျေးဇူးတင်တာတွေက ထားလိုက်ပါဦး၊
မိန်းကလေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ မောင်ရင် သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုတယ်ကွယ်၊
အဓိက ကာယကံရှင်ဆန္ဒပဲ”

မြသစ္စာ၏ စိတ်သဘောထားကို သိနေသော ဦးသူတော်
က ဉာဏ်မင်းထင်အား သတိပေး၏။

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်လည်း သတ္တိရှိရ
မှာပေါ့၊ အဘရယ်”

မမဘက်မှ ဘယ်လိုပဲ အပြစ်ပေးလာပါစေ သူကတော့
ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ ”

“မမ”

“ဟင် မင်း”

လေသာဆောင်တွင် ရပ်နေသော သူမမှာ နောက်ပါးမှ
ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ သူ။

“ဒါ မမကျန်ခဲ့တဲ့ အိတ်လေ”

လက်ထဲမှ အိတ်တလီထုတ် သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကို
သူပြသည်။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ

“ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းလာဖို့တဲ့အတွက်”

လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ထိုအခိုက် သူတို့
မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုတောင်းပန်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

သူမ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ သူ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်း

ခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း...မမ၊ ကျွန်တော့်ဟို မတောင်းယန်ပါနဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်က”

သူလက်ကာပြု၍ တားလိုက်၏။ သူမ ဘာဆက်ပြောမည် ဆိုတာ သူသိနေပြီပဲ။

“မမမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မယူဆပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကသာ အပြစ်ရှိသူပါ”

“အို...မင်းမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး ဉာဏ်မင်းထင်၊ အဲဒီနေ့က မင်းပြောတာ ကိုယ့်ကို သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲ”

ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမ ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ဒါဆို မမမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်က အပြစ်ရှိသူပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မမရဲ့ အဲဒီလိုအေးစက်စက်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တာဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက မမကိုချစ်နေလို့ပါပဲ”

“ဘာ...မင်းဘာပြောလိုက်တယ် ဉာဏ်မင်းထင်”

ဖြူနုသောမျက်နှာလေးမှာ ချက်ချင်းနီရဲသွားလျက်

တင်းမာဟန်လေးဖြင့် သူမမေး၏။

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါရစေ၊ ကျွန်တော် မမကို ချစ်နေမိပြီ၊ မမကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟင်...မင်း မင်း ဒါ ငါ့ကိုစော်ကားနေတာလား ဉာဏ်မင်းထင်”

တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် သူ တည်ငြိမ်စွာဖြေသည်။

“ကျွန်တော် မမကိုစော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်ကို ပြောနေတာ”

“ကဟယ်...အဲဒါ အမှန်တရားပြောဦး”

“ဖျန်း”

ကျန်ရှိနေသော ပါးတစ်ဖက်သည် သူမလက်ချက်ဖြင့် ထူပူသွား၏။ ကိစ္စမရှိ။ သူ့အတွက် ဒါဟာ မဆန်းပေ။

“ရိုက်ပါမမ၊ မကျေနပ်သေးရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာလည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲမို့ မမကိုချစ်မိတာ အပြစ်လားဟင်၊ ကျေးဇူးတရားဆိုတာကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ရင် မမကို ကျွန်တော်ချစ်ပါ”

တယ်လို့ ပြောခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

သူ့အမေးကြောင့် သူမ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပနေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဟန်။

“ဒါ...ဒါ မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်နေတာလား ဉာဏ်မင်းထင်”

“အဟွန်း...တကယ်တော့ မမနဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ အဲဒီ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ ဆရာကြီးမရှိရင် ကောင်းမယ်၊ အခု မမမြင်နေတာက ကျွန်တော်က မမရဲ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်တဲ့ကောင်အဖြစ်”

“တော်...တော်စမ်း ဉာဏ်မင်းထင်၊ ငါ မင်းအပေါ် ဒီလိုတစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဘူး”

သည်လိုစကားမျိုး သူပြောလာမည် မထင်ခဲ့ပါ။ သူက သူမထက်ငယ်ရွယ်သလို ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

တကယ်တော့ သူ့နားမှာ သူမထက်ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိမှာပါ။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ပိုင်ခွင့်ကိုလည်း မတားပါနဲ့ မမ”

“မင်းရူးနေလား ဉာဏ်မင်းထင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မင်းရူးတိုင်း မရူးဘူး၊ မင်းကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်က ဖြူစင်တယ်”

ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် သူမပြောတော့ သူ သက်ပြင်းချသည်။

“မမရဲ့စေတနာ ဘယ်လောက်ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမလည်း လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လွတ်လပ်စွာ ချစ်လို့ရတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အချစ်အကြောင်း လာမပြောနဲ့ ကိုယ်မကြားချင်ဘူး” သူမနားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ အော်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မမရဲ့ချစ်ခြင်းတွေအားလုံး ဟိုလူဆီပါသွားပြီလား”

“ဟင်...မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်၊ အေးဟုတ်တယ် ငါ့ရဲ့အချစ်တွေအားလုံး ကိုကိုအောင်ဆီပါသွားပြီ”

ဒီတော့ မင်း ငါ့ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်နဲ့၊ မင်း တခြားတစ်ယောက်
ကို စဉ်းစား”

သူမ နာကြည်းဟန်ဖြင့် ပေါက်ကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူမအံတင်းခနဲကြိတ်ကာ သူမပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မမညာတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးဆိုရင်
ဘာကြောင့် ကျွန်တော်စားဖို့သောက်ဖို့ကအစ ပူပန်နေလဲ၊ ဘာကြောင့်
ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေကို မမကိုယ်တိုင် ချက်ပေးနေတာလဲ”

“အို...ဒါ...ဒါက”

မိုင်မာသော သက်သေအထောက်အထားတွေနှင့် သူမေး
လာတော့ သူမမျက်နှာလေး နီကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူမ
မျက်ဝန်းတွေကို သူစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မညာပါနဲ့၊ မမရယ်၊ မညာပါနဲ့၊ မမ ကျွန်တော့်ကိုချစ်
ပါတယ်”

“အို”

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲ

သွင်းကာ တင်းခနဲဖက်၏။

ထို့နောက် မျက်နှာလေးဆွဲမော့ကာ ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်း
သည်။ ရုတ်တရက် သူ၏အထိအတွေ့မှာ သူမ မေ့သွားသယောင်။

“ချစ်တယ်မမရယ်၊ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်”

“အို...ဖယ်စမ်း”

ယခုမှ သတိရလာသူတစ်ယောက်လို သူရင်ခွင်က သူမ
ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“မ”

“မခေါ်နဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်မိမှာ မ အဲဒီလောက် စိုးရိမ်နေလား
ဟင်”

သူ မျက်နှာပျက်ယွင်းစွာ မေးသည်။ သူမ တစ်ဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲကာ

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ငါချစ်မိမှာ သိပ်ကိုစိုးရိမ်တယ်၊
ဘာကြောင့်လဲသိလား၊ ငါ မင်းအပေါ်ထားခဲ့တဲ့ စေတနာတွေဟာ
ဒီယုံမြင်လို့ ဒီချုံထွင်တယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ရင်ထဲမှာ သူနှင့်ပတ်သက်ကာ နင့်သည်းစွာ ခံစားနေရသည့်တိုင် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့ဟန်ဖြင့် သူမ ပြောနေခြင်းပါ။

“ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ဘယ်သူက များများစားစား သိလို့လဲ မ၊ အလွန်ဆုံးသိမှ အဘနဲ့အမေယုံတို့ပါ။ သူတို့ကကော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားမှာကို ဝမ်းမသာဘူးထင်နေလားဟင်”

“မင်း...မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

သူမ အံ့သြနားမလည်သလို မေးသည်။ သူ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို ပြုံးလျက်

“အဘနဲ့ အမေယုံတို့ကလည်း ကျွန်တော်နှစ်ယောက် သဘောတူနေပါတယ်ဗျာ”

“အို...မင်း မင်းက သူတို့ကို စည်းရုံးလိုက်ပြီကိုး”

“ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ မရယ်၊ အချစ်မှာ ဟန်ဆောင်လို့မရတာ သူတို့သိလို့ပါ”

“သွား...မင်းစကားသိပ်တတ်တယ်”

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာ သူရင်ခွင်ထဲသို့သာ သူမ

ရောက်သွားရတာပါ။ ထို့နောက် မွတ်သိပ်သောအနိမ်းတွေ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ရှောင်လွှဲမရလေပါ။

‘ ‘ ‘

“မင်း သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ”

နောက်ဆုံး သူ့အလိုလိုက်ကာ လက်လျှောပေးလိုက်ရသော

သူမက မျက်စောင်းဖွဖွထိုး၍ ပြော၏။

“အဟွန်း...အဲဒါ မနဲ့တူလို့”

“ကြည့်စမ်း ကိုယ်က ခေါင်းမာတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်သာ ဇွတ်အတင်းမတောင်းဆိုရင်
မ ဆက်ငြင်းနေဦးမှာမဟုတ်လား”

နထွေးသော သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ သူ့အပြုံးဖြင့်
ပြောသည်။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ

“တကယ်တော့ ကိုယ်တို့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ မ၊ ကျွန်တော့်ကိုချစ်မိတာ မ ခုထိ
နောင်တရနေလား”

မျက်မှောင်တွန့်ကာ မကြိုက်ဟန်ဖြင့် သူမေးတော့ သူမ
ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကိုယ် မောင့်ကိုချစ်မိလို့ နောင်တမရပေမယ့် ကိုယ့်
ကြောင့် မောင့်ရဲ့အခွင့်အရေး ပိတ်သွားတာမျိုး မလိုလားဘူးကွယ်”

“မ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ မောင့်အတွက် အခွင့်အရေးဆို
တာက”

သူနားမလည်သလို မေးသည်။ သူမက သူ့ကို နူးညံ့
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာ၏။

“ဪ...မောင်က ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သူ၊ ပြီးတော့
ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ဒီတော့
ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မောင့်မှာ အများကြီးရှိနိုင်တယ်
လေ”

“ကြည့်စမ်း မောင့်အတွက်အခွင့်အရေးဆိုတာ ဒါလား
မ၊ ဒီမှာ မ မောင့်နားမှာ နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းက
လေးတွေ ရှိစေဦး ကျွန်တော့်နှလုံးသားက တောင်းဆိုတာ ‘မ’
တစ်ယောက်တည်းဗျ၊ ရင်ထဲမှာ မရှိတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်

ဘယ်လိုချစ်ရမှာလဲ”

သူခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ သူမ လှစ်ခနဲပြုံး၏။ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံ၏ အပြုံးက လှပလွန်းသည်။

“မောင်တကယ်အပြောကောင်းတာပဲ၊ ကဲ ကိုယ့်ကိုတွေ့ချိန်မှာ အသက်ကြီးကြီး အဘွားကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဟွန်း...ဒီတော့လည်း မောင်က အမေနေရာက ထားပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးပြုစုမှာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ မက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ဖို့ပေါ့”

သူမကိုယ်လေးကို ထွေးပွေယူ၍ ပါးပြင်နုနုအား အသာရှိန်နမ်းလိုက်၏။

“အို”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြဖို့ မ”

မျက်ဝန်းခြင်းဆုံကာ သူပြောသည်။

“ဟင် မင်းတကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဟင်၊ ကိုယ်က မင်းထက်အသက်ကြီးတယ်နော်”

“ဟာဗျာ...အသက်လေးငါးနှစ်ကွာတာပဲ၊ ကျွန်တော်

ထက်တောင် မက နသေးတယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ မကို ချာတိတ် မလေးလို့ပဲ မြင်မိတယ်”

“ကြည့်စမ်း လူကို ကဲ ကဲ”

ခပ်တည်တည် နောက်လာသည့် သူ့ကို သူမ လက်ဖျံများ ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်၏။ သူက မအော်ပေ။

“ဟင် မနာဘူးလား”

“မက နာတယ်ထင်ရင် လွှတ်ပေါ့”

“မလွှတ်ဘူး၊ နာရင် အော်ပေါ့”

“ရတယ်လေ၊ မ နှိပ်စက်ရင် ခံမယ့်ကောင်ပဲ”

တကယ်ပဲ သူ မအော်တာကြောင့် နောက်ဆုံး သူမပဲ လက်လျှော့ရ၏။

“မင်း အတော်ဆိုးတာပဲ”

“မ သနားသွားပြီလား”

“ဟင်း သူများကို မနှိပ်စက်တတ်လို့နော်”

မျက်စောင်းလေး သိုးကာပြောတော့ သူပြုံးသည်။

“မောင့်ကိုချစ်လို့ မဟုတ်လား”

“သွား”

အမှန်တရားဆိုတော့ သူမ မျက်နှာလေး နီသွားရ၏။
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မနာကျင်စေချင်ပေ။

“အဘနဲ့ အမေယုံက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဆင်
ပြေသွားလို့ ဝမ်းသာနေတာ”

“မင်းတော်တော် အစည်းအရုံး ကောင်းတာပဲ မောင်”

“ဟွန်း ကျွန်တော် စည်းရုံးတာထက် မကို ကျွန်တော်
လို လူတော်လူကောင်းလေးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို အဘတို့က
ခံယူစေချင်တာပါဗျာ”

သည်တော့လည်း သူမ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောမိ၏။
သူနှင့်တွေ့လျှင် သူမစိတ်တွေ အမြဲကြည်နူးရတတ်တဲ့အဖြစ်။

“သူကိုယ်သူများ လူကောင်းလေးတဲ့၊ ကဲ ပြော ကိုယ့်
အရင် ဘယ်နှစ်ယောက်တွေ့ခဲ့လဲ”

အရယ်ရပ်၍ သူမ ခပ်တည်တည်မေးလိုက်၏။ သူက
လက်ချိုးရေတွက်သည်။

“တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက်...”

“ဟင်”

လက်ချောင်းချိုးတာ များလာတော့ သူမမျက်နှာ ပျက်
ယွင်းစပြုပြီ။

“အင်း လေး ငါး ခြောက် အဟွန်း တစ်ယောက်မှ
မရှိပါဘူး မရယ်”

နောက်ဆုံး သူ ရယ်မောကာ အဆုံးသတ်၏။ သို့သော်
သူမမျက်နှာလေးက တည်နေပြီ။

“မင်း ညာနေတာ”

“ဟောဗျာ တကယ်ပြောတာ၊ အယ် ဘွားတေး၊
တစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်မှ သေချာသိတာ
က သူ့ကို ကျွန်တော် တကယ်မချစ်ခဲ့တာဘဲ”

“တကယ် တစ်ယောက်ပဲလား မောင်”

ကြည်စင်လှပသော မျက်ဝန်းတွေ သံသယရိပ်ကို တွေ့
ရ၏။

မောင့်လို လူချောလူခန့်တစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မက
ရှိနိုင်တာပဲ။

“တကယ်ပါဗျာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်တောင် သူမိဘတွေ
က ကျွန်တော့်လို မိမရှိ ဖမရှိ ဂုဏ်နေ အသိုင်းအဝိုင်းမရှိတဲ့လူ
ကို သဘောမတူဘူးဆိုလို့ လမ်းခွဲခဲ့တာ မ”

ထိုစကားကြောင့် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“မောင့်မှာ အဲဒါတွေမရှိပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း
တွေ ရှိတာပဲကွယ်”

“အဟွန်း မောင့်ရဲ့အရည်အချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊
မ ပေးထားတဲ့ ဂုဏ်တွေပါ”

သူက ပေါ့ပါးစွာပြောနိုင်ပေမယ့် သူမ မျက်နှာမကောင်း။

“မောင် အဲဒီတစ်ယောက်အတွက် နည်းနည်းလေးမှ
မခံစားရဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါပြလိုက်ရသည့်တိုင် သန္တာနှင့် ခွဲခွာစက သူ
အတန်ငယ် ခံစားလိုက်ရတာ အမှတ်ရ၏။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်”

“ဟင် ဘာအတွက်လဲ မ”

“ဪ ပထမဆုံးချစ်သူနဲ့ မင်း လွဲခဲ့တာကိုလေ”

“ကျွတ် အဲဒါ ပထမဆုံး ချစ်သူမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မ
ကမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူ”

အကြင်နာအနမ်းတွေပေးရင်း သူပြောသည်။ ကိုကိုအောင်
နှင့် လမ်းခွဲပြီးချိန်မှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်တော့ပါဘူးဟု
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော သူမ။

ယခုတော့ သူ၏အကြင်နာများကြားတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့
အရည်ပျော်ရပြီ။

“အဘနဲ့ အမေယုံကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့ ပြော
လိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦးကွယ်”

“မက ဘာကြောင့်တားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မချစ်
လို့လားဟင်”

မချင်မရဲဖြင့် သူ မမေးသည်။ ယခုဆို သူတို့ကြားမှာ
ဘာအနှောင့်အယှက်မှမရှိ။

“ဒါ မေးစရာလား၊ မင်းကို မချစ်မှတော့ ဒီအခြေအနေ

ထိ အရောက်မခံဘူး မောင်"

"အဟွန်း ဒါဆို သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်"

မရုန်းနိုင်အောင် ပြောတတ်သည့် သူ့ကို နောက်ဆုံး သူမ
ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ရလေ၏။

∴ ∴ ∴

"ဒေါက်တာသန္တာ ဒီကိုပြောင်းလာတာ ဒေါက်တာ
ဉာဏ်မင်းထင်ကြောင့်တဲ့"

"သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဆိုပဲ"

"ဆေးကျောင်းကတည်းက ချစ်လာကြတာလို့ ပြော
တယ်"

စသော စကားလုံးတွေသည် သူ၏ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့
လာတာကြောင့် အံ့သြတုန်လှုပ်မိရ၏။

"သန္တာ မင်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေပြောထား
လဲ"

သန္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ သူ မေးမိ၏။
သူ့အမေးကို သန္တာက တုန်လှုပ်ဟန်မပြ။

"ကိုထင်က ဘာတွေကြားထားလို့လဲ"

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်နေကြ
တယ် သန္တာ”

သူ ထိုသို့ပြောတော့ သန္တာ ခပ်မဲ့မဲပြုံး၏။

“ဒါ ဘာဆန်းလဲ ကိုထင်၊ အမှန်တရားပဲ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် သန္တာ၊ အမှန်တရား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုထင်နဲ့ သန္တာတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ”

သည်အကြောင်းတွေ သန္တာလွင့်ခဲ့တာ သေချာလေပြီ။

သူစိတ်ပျက်စွာ သန္တာကိုကြည့်မိ၏။

“အတိတ်က အရာတွေ ကိုယ်နဲ့သန္တာကြားမှာ ပြီးဆုံး
ခဲ့ပြီပဲ”

“အဟင်း ဒါက ကိုထင်ဘက်ကလေ”

“တော်စမ်း သန္တာ၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ထက်
သာတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ”

“ဒါပေမဲ့ သန္တာ ချစ်တာက...”

ညှို့ငင်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို သန္တာ ကြည့်
သည်။ သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ သန္တာ၊ ကိုယ် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟင် ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုထင်၊ ကိုထင်က
လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

မျက်နှာပျက်ယွင်းစွာဖြင့် သန္တာ မယုံနိုင်သလို မေး သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် လက်ထပ်တော့မှာ၊ ဒါကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မဟုတ်သတင်းတွေ သန္တာ ဆက်မလွင့်ပါနဲ့၊
သန္တာပဲ နစ်နာမယ်”

“ရှင် ရှင် သန္တာကို တကယ်ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့
ကိုထင်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် သန္တာ”

သူ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ကာ သန္တာ
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကိုထင်။ သန္တာအပေါ် နည်းနည်းလေး
မှ မညှာတာပါလား။

တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ကြတာတွေသည် ယခုတော့ အိပ်မက်

ပမာ။

ဟင်အင်း သူ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ငါ့ကို အခွဲတိုက်
တာပဲဖြစ်မယ်။ သူ ငါ့ကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။

ထိုအတွေးဖြင့် သန္တာသည် သူ့အကြောင်း စုံစမ်းလေ၏။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား မောင်”

သန္တာနှင့်တွေ့ပြီးသည့်နောက် သူ့စိတ်တို့ အနည်းငယ်
နောက်ကျခဲ့ရ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ညနေအိမ်ပြန်ချိန် ချစ်သော မ ထံ ဝင်ခဲ့
ခြင်း။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မ မေးသည်။

“အင်း နည်းနည်းပင်ပန်းသွားလို့ပါ မ”

“အို ဒါဆို ပြန်ပြီးအနားယူပါလား မောင်၊ နေဦး နေဦး
မောင့်အတွက် ကိုယ် သံပရာရည်အေးအေးလေး ဖျော်လိုက်ဦး
မယ်”

သူ့နားမှ ထသွားဖို့ပြင်သော သူမလက်ကို အသာလှမ်း
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“နေပါစေ မ၊ မမျက်နှာလေး မြင်ရင်ပဲ မောင် အပန်း

ပြေပါပြီ”

ခေါင်းလျှော်ပြီးခါစ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို
ဖြန့်ချထားသည့် သူမမှာ အဝါနုနုလက်ပြတ်ဝမ်းဆက်ဖြင့် လှပ
လန်းဆန်းနေ၏။

“မောင်ကတော့ ပိုပြီကွယ်၊ အလုပ်က ဒီလောက်ပင်ပန်း
သလား မောင်”

ကရုဏာသက်စွာ သူမ မေးသည်။ သူမကို ညာရတဲ့
အတွက် သူ စိတ်မကောင်း။

“ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ရအောင်
မ”

“အို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်၊ အဘတို့ ရက်ရွေးပေး
ထားတယ်လေ”

“အဲဒါက ကြာလွန်းပါတယ် မရယ်၊ နှစ်ဦးသဘောတူ
ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး အဘတို့ ရွေးပေးတဲ့ရက်ကျမှ ဧည့်ခံ
ပွဲ လုပ်တာပေါ့”

တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်မာန်ဖြင့် သူ ဇွတ်အတင်းတောင်း

ဆိုနေ၏။

“မောင် တစ်ခုခုဖြစ်လာသလားဟင်”

သူ့ကို အကဲခတ်ပြီး သူမ မေးသည်။ သူ မျက်နှာ
ဟစ်ချက် ပျက်သွားပြီမှ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဟင့်အင်း မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မ”

“မ ကို မညာပါနဲ့ မောင်”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူမ၏ တည်ငြိမ်သော
မျက်လုံးများကို သူ မတွန်းလှန်နိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် မ ကို လက်လွှတ်ရမှာစိုးရိမ်တယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲ မောင်၊ ကိုယ့်ကို မယုံ
လို့လားဟင်”

စောစောက လန်းနေသော မျက်နှာလေး ပျက်ချင်စွာ
သူမ မေး၏။

“မဟုတ်တာ မရယ်၊ မကို မောင် ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို မောင် ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

“ဪ ဥပမာ မောင့်ကိုယ်မောင်ပေါ့ မ၊ ကဲ မရော

မောင် တခြားတစ်ယောက်နောက်ပါမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလားဟင်”

သွေးတိုးစမ်းကာ သူမေးသည်။ သူမ ခပ်ပျော့ပျော့ ပြုံး၏။

“မစိုးရိမ်ဘူး မောင်၊ မောင်က မချစ်လို့ ထားခဲ့မှတော့
ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“မရယ်”

ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသော သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့မိ
သည်။ ပါးပြင်နုနုက သနပ်ခါးရနံ့ မွှေးနေ၏။

“စိတ်ချပါ မ၊ မောင် မကို ဘယ်တော့မှ မထားရစ်
ခဲ့ပါဘူး”

“ကိုယ် ယုံပါတယ် မောင်”

အချစ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံကြည်ခြင်း
သာ အရေးကြီးဆုံးဟု သူမ သဘောထား၏။

“ဒီလကုန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုး
ရအောင်နော် မ”

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်လေးများကို ဖွဖွပွတ်သပ်
လျက် သူ ချောပါသည်။

“မောင်က သိပ်စိတ်လောဇာပဲကွယ်”

“မနဲ့ အတူနေချင်တာကိုး”

“မောင်နော်”

မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် သူမ မျက်စောင်းက ချစ်စရာ။

“လက်ထပ်ပြီးရင် မက ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နေမှာလား

ဟင်”

“အို ဒီမှာက အကျယ်ကြီးပဲ မောင်၊ မောင့်တစ်ယောက်

စာ တိုးလာလို့ ကိုယ့်တိုက်က ပိုမကျဉ်းသွားပါဘူးနော်”

သူ ရယ်လိုက်၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူမ ရှိနေတဲ့
ကယ်နေရာဖြစ်ပါစေ သူ နေနိုင်ပါသည်။

“ကောင်းပြီဗျာ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး မောင့်ပစ္စည်း
တွေ ရွှေ့မယ်”

“အို လက်ထပ်ပြီးမှလေ”

သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အလန့်တကြား တား၏။

“အဟွန်း ပစ္စည်းတွေ ကြိုရောက်ထားတော့ ကျွန်တော်
လည်း ကြိုပြီး...”

“ဟေ့ မောင်နော်၊ ဆက်မပြောနဲ့”

ဖြူနုသော လက်ဖဝါးလေးဖြင့် သူ နှုတ်ခမ်းကို လာ
ပိတ်သည်။ သူမ လက်လေးကို ဆွဲယူလျက် သူ တစ်ရှိုက်မက်မက်
နှမ်းလိုက်မိ၏။

“ ” “ ”

“မြသစ္စာဆိုတာ”

“ကိုယ်ပဲ၊ ညီမက”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူမနှင့်တွေ့ဆုံရန် ရောက်လာသည့် အသားညိုလေးပေမယ့် စိုပြည်ကာ ခေတ်မီစွာလှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်။

“ကျွန်မက ဒေါက်တာသန္တာပါ မမ၊ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးပါတယ်”

“ဪ”

မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်ဆိုတာနှင့် ‘မောင်’နဲ့များ ပတ်သက်နေသလားဟု သူမစိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

သန္တာမှာလည်း မြန်မာဆန်ဆန်နှင့် ချောမောလှပ ကျက်သရေရှိသော ‘မြသစ္စာ’ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးလေးအား

ကြည့်ကာ အံ့သြမိရ၏။

ကြည့်စမ်း မြသစ္စာဆိုတာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ချောမော လှပတဲ့ မိန်းကလေးမို့ ကိုထင် လက်ထပ်ဖို့အထိ စိတ်ကူးခဲ့တာ ပါလား။

“ကျွန်မက ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်နဲ့ တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့သူပါ မမ”

“ဟင်”

ပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သော သန္တာ စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရ၏။

“မမကို အားတော့နာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထင် လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ မယုံနိုင်လို့ မမနဲ့ ခုလိုလာတွေ့ တာပါ”

တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ညီမ ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“မှန်တာပြောရရင် မိဘတွေက ကိုထင်နဲ့ သဘောမတူ ပေမယ့် သန္တာဘက်ကတော့ ခုချိန်ထိ ကိုထင်ကို သံယောဇဉ်

ရှိနေဆဲပါ”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဒီလိုဖြစ်တာ မဆန်းပါ။

ဒါကြောင့်သာ ဟိုတစ်နေ့က သူမနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မောင်
အလျင်စလို ပြောခဲ့တာကိုး။

“သူ့ဘက်က အခြေအနေကရော”

ထိုအမေးကြောင့် သန္တာ မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

“တစ်ချိန်ကတော့ သူ သန္တာအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့
ပါတယ် မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မမကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ သူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့”

မိန်းမသားချင်းမို့ သူမအနေဖြင့် သန္တာအပေါ် ကိုယ်
ချင်းစာမိပါသည်။

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီ ညီမရယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို
လက်ခံခဲ့တာ သူနဲ့ညီမအကြောင်း မသိလို့ပါ”

“မမကို ဒီလိုလာပြောရတာ အားနာပါတယ်”

“အို ကိုယ်ကသာ မင်းကို အားနာတာပါ ညီမ၊ ကိုယ့်

ကြောင့် ခုချိန်ကစပြီး ညီမ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့တော့”

စိတ်ကောင်းရှိသော မြသစ္စာသည် သူတစ်ပါး စိတ်
မချမ်းသာတာမျိုး မလုပ်ချင်ပါ။

သန္တာ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်၏။

“မမကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ညီမအတွက် မမ ဘာမှမလုပ်
ပေးရသေးဘူး”

မြသစ္စာနှင့် ပြတ်သွားလျှင် ဉာဏ်မင်းထင်တစ်ယောက်
သူ့ဆီပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး မမ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပျော်ကာ သန္တာ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျန်ရစ်
ခဲ့သူ မြသစ္စာမှာတော့

“မောင်ရယ် မင်းမှာ ချစ်တဲ့သူရှိလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကို
ကျေးဇူးတရားကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားတာလား”

ထိုအတွေးက သူမကို အားငယ်စေပြီး မျက်ရည်တို့

ရစ်ဝဲလာရ၏။

သူဘက်က မည်သို့ရှိပါစေ၊ သူမဘက်ကတော့ တကယ်
ချစ်မိသွားခြင်းပါ။

သူရောက်လာချိန်မှာ သူမ မျက်နှာမကောင်း။

“ဒီနေ့ မောင် နောက်ကျသွားတယ် မ”

သူမအနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တောင်းတောင်းယန်ယန် သူ
ပြောသည်။ သူမ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“မောင် နောက်မကျပါဘူး၊ ကိုယ်ဖျော်ထားတဲ့ သံပရာ
ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

“မ လက်ရာက မောင့်ကို အမြဲတမ်း အမောပြေစေ
တယ်ခင်ဗျ”

ကြည်နူးသော အပြုံးဖြင့်ပြောရင်း သူ သံပရာရည်အေး
အေးလေးကို ယူသောက်၏။

“အား သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မကို ဒါကြောင့်ချစ်ရတာ”

“အို”

သူမပါးပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ နှမ်းသည်။ ရှောင်ချိန်မရလိုက်။

“ဟင် မ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

ယခုမှ သတိထားမိဟန်ဖြင့် သူ မေးသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား မ”

မေးရင် သူမ နဖူးကို စမ်း၏။ သည်လို ကြင်နာတတ်
တဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် သူမ ခွဲဖို့ခက်ပါသည်။

“ကိုယ် နေကောင်းပါတယ် မောင်”

သူ့လက်ကိုဖယ်ရှားရင်း သူမပြောသည်။ သူက သူမ
လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“မ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်၊ မောင့်ကို ပြောပါ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညာလို့မရအောင် သူတို့
ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ နီးစပ်လှ၏။

“မောင် ကိုယ့်ကိုညာတယ်”

“ဟင် မ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

မထူးတော့တာမို့ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“တကယ်တော့ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ
အချစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကျေးဇူးတရားကြောင့် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မကိုချစ်လို့ လက်ထပ်မှာ”

သည်လိုအတွေးမျိုး သူမ ဘယ်ကဝင်ပါလိမ့်ဟု သူ စဉ်းစားမရ။

“အဟင်း ကိုယ့်ကိုမညာပါနဲ့ မောင်၊ နေ့လည်ကပဲ မောင့်ရဲ့ချစ်ဦးသူ ဒေါက်တာသန္တာ လာသွားပါတယ်”

“ဘာ သန္တာ လာသွားတယ် ဟုတ်လား၊ သူ သူမကို ဘာတွေပြောသွားတာလဲ”

သန္တာဆိုသော နာမည်ကြားတာနှင့် သူ့မျက်နှာပျက်လေ၏။ ဒါဟာ ပတ်သက်မှုတစ်ခုကို ပြတာပဲ။

“သူ ဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာထက် မောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင်၊ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် ဘာမှမမျှော်လင့်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူမ နာကြည်းသလိုမေးတော့ သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မ အထင်လွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော် မကို တကယ်ချစ်တာ၊ တခြား အရာတွေအားလုံးထက် မကို ချစ်တာက ပိုတယ်”

လေးနက်စွာ သူပြောသည်။ ခက်တာက သူမ မယုံခြင်းပင်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုထားပြီး မင်း သန္တာဆီ ပြန်သွားပါ”

“မသွားနိုင်ဘူး မ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ပြီ”

သူ ခါးသီးစွာငြင်း၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း မမထ အရောက်လာသော သန္တာကို စိတ်ဆိုး၍မဆုံး။

“ဒီလိုနည်းနဲ့ မင်း ငါ့ကို ရနိုင်မယ်ထင်နေသလား သန္တာ”

စိတ်ထဲမှ သူမေးလိုက်ခြင်းပါ။

“ကိုယ် သန္တာကို ကတိပေးလိုက်ပြီ၊ စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်လို့”

“ဟင်”

“ဒါကြောင့် ကိုယ် မင်းကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး”

“မ”

မခံနိုင်သလို သူ့အော်လိုက်၏။ သူမက နေရာမှထ၍
အခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်သွားလေပြီ။
သူ အကြိတ်ကျန်ခဲ့၏။

“ “ “

“မင်း မမကို သွားတွေ့ရုံနဲ့ ငါပြန်လာမယ်လို့ ထင်နေ
သလား သန္တာ”

စိမ်းကားသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍ သန္တာကို သူ
မေးလိုက်၏။ သန္တာ ပန်းလေးတွန့် “ဟည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြသစ္စာအနေနဲ့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွား
ရင် သန္တာ ကျေနပ်တယ် ကိုထင်”

“မင်း”

မျက်နှာကြီးနီရဲနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး

“မြသစ္စာကို သူ တကယ်ချစ်သွားတာပါလား” ဟု သန္တာ
ဝမ်းနည်းစွာ သိလိုက်၏။

ထိုသို့သိလိုက်တာနှင့် သန္တာစိတ်ထဲ ပို၍မခံချင်ပေ။

“ကိုထင် လွတ်လပ်နေသရွေ့ ကိုထင်ကို သန္တာ မျှော်

လင့်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မမျှော်လင့်နဲ့ သန္တာ၊ ငါ့ဘဝ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ မမ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ထိုအပြောကြောင့် သန္တာ မျက်နှာဖျက်သွားတာ အကြီး အကျယ်။

“စကားကို အကုန်မပြောပါနဲ့ ကိုထင်”

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒါ ကိုယ့်ရဲ့စကားအကုန်ပဲ သန္တာ”

တစ်ချက်လေးမှ အလျှော့မပေးသော သူ့ကိုကြည့်၍ သန္တာ စိတ်နာသွားသည်။

“ရှင် အတော်ရက်စက်ပါလား ကိုထင်၊ သန္တာမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက်ထိ ပြောရတာလဲဟင်”

“အပြစ်က မင်း မမကို သွားတွေ့တာပဲ သန္တာ၊ အခု မမက ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ငြင်းလိုက်ပြီကွ”

ဪ ခါကြောင့် သူ ဒီလောက်ခံစားနေရတာပါလားဟု သန္တာ သိလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကတိတည်သော မြသစ္စာ

ကို လေးစားမိရသည်။

“ကိုထင် အလှည့်ကျတော့ ဒီလောက်ထိ ခံစားရလား ဟင်”

“ငါက ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သူလို့ မင်းက ဆိုလိုတာ လား သန္တာ၊ ဒီမှာ မမက ငါ့ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်ထိ အနစ်နာခံထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

ရင်မှာ ဝမ်းနည်းထိခိုက်ခြင်းဖြင့် သူ မေးလိုက်သည်။ သန္တာက နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“မင်းဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံပါတယ် သန္တာ၊ ဒါပေမဲ့ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့တဲ့ မမက ဘဝမှာ တစ်ကောင်တည်း။ ဘာဂုဏ်နေမှ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်မှ မကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင် ဖြစ်ဖို့ အများကြီးကူညီ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာပါ”

ပြောရင်း မမ၏ စေတနာတွေကို သူ သတိရလျက် ပြင်းထန်စွာ ခံစားမိသည်။

“ဟင် ဒါဆို ကိုထင်ပြောခဲ့တဲ့ ကိုထင်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်

ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် မမပဲ”

သူ ဝန်ခံလိုက်သည်။ သန္တာ အံ့သြသွားလျက်

“ဒါဆို ကိုထင်က မမမြသစ္စာကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘဲ ကျေးဇူးတရားကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့လေ၊ ဟင်း ဒါများ စောစောက ပြောပါလား ကိုထင်၊ မြသစ္စာရဲ့ငွေတွေ ကိုထင်အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့လဲ၊ သန္တာ ပြန်ဆပ်ပေးပါမယ်”

“ဘာ”

ကျေးဇူးတရားကို ငွေနှင့်တန်ဖိုးဖြတ်ချင်သော သန္တာအား သူ စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြသစ္စာကုန်တဲ့ငွေရဲ့ နှစ်ဆ ပြန်ပေး နိုင်ရင် အဲဒီကျေးဇူးတရားအောက်က ကိုထင် လွတ်မြောက်နိုင် မယ်မဟုတ်လား”

“တော်စမ်း သန္တာ၊ မင်းစကားက မမရဲ့စေတနာတွေကို စော်ကားနေတာပဲ၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာဆိုတာ ဘာနဲ့ မှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူး သန္တာ”

သူ့စကားကို သန္တာ လက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး မွဲ၏။

“ဘာလဲ ကိုထင်က ကိုယ်နဲ့ရင်းပြီးဆပ်မှ ကျေမယ်လို့ ထင်နေတာလား”

“မင်း မင်း”

သည်နေရာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ လက်သီးနှင့်ထိုးမိမှာ သေချာ၏။

ယခုတော့

“တောက်”

သန္တာကို စက်ဆုပ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ လှည့်ထွက် ခဲ့သည်။

အဝေးရောက်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး သန္တာ မှားသွား တာသိလိုက်၏။

ကိုထင် ကိုထင်ရယ်။ သန္တာလေ ကိုထင်ကိုချစ်မိလို့..

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ သန္တာ ငိုချလိုက်၏။

နောင်တ မျက်ရည်ပါ။

ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းရင်း မမဆီ ပြန်လာခဲ့ သည်။

သူ့ဘဝမှာ သန္တာနှင့်တွေ့ခဲ့တာ ကံဆိုးတာပဲ။

“အဘ မမရော”

သူရောက်ချိန်မှာ ဦးသူတော် မျက်နှာမကောင်းစွာ ကြို

၏။

သူမေးတော့ ဦးသူတော် ခေါင်းခါယမ်းလျက်

“မိန်းကလေး ထွက်သွားပြီ”

“ဗျာ”

“မင်းအတွက် စာထားခဲ့တယ် လူလေး”

ဦးသူတော်က အဖြူရောင်စာအိတ်ကို လှမ်းပေး၏။

သူ ကမန်းကတန်း ဖောက်ဖတ်သည်။ စာရွက်ဖြူပေါ်

မှာ မမ၏ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းများ။

မောင်

ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားပြီး နှလုံးသားကို မညှာ
ပါနဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့သာယာမှုတစ်ခုပါ။

မင်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်စေချင်လို့ ကိုယ်
ထွက်သွားပါပြီ။

မင်းဘဝ သာယာပါစေ

မြသစွာ

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွား
၏။ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုများနှင့် စိုးရိမ်သွားသည်။

“မ မ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ အဘ၊ ကျွန်တော်
လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး လူလေး၊ အဘလည်း မိန်းကလေး
ထွက်သွားတာ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ဒေါ်ယုံ ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်
မှ ဒီစာကို တွေ့ရတာပါ”

ဒေါ်ယုံကိုယ်တိုင်လည်း တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေ၏။ သူ ဘယ်သူ
ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိ။

မ မရယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မ ရှိနေမှ သာယာမယ်ဆိုတာ သိဖို့
ကောင်းပါတယ်။

“ကျွန်တော် မမကို လိုက်ရှာကြည့်ဦးမယ် အဘ၊
တကယ်လို့ မမ ပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ”

“အေးပါကွယ်”

အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်သော လေယာဉ်ကွင်း၊ ဘူတာရုံ၊

ကားဂိတ်တို့မှာ မမနာမည်ကို သူစုံစမ်း၏။

မည်သည့်နေရာမှ သူမ နာမည်ကို နေ့တစ်ပါး သူရင်ထဲ
သူမအတွက် စိုးရိမ်ပူလောင်ခြင်းတွေက အပြည့်။

“မောင့်ကို တကယ်ထားသွားပြီလား မမရယ်”

ယောက်ျားတန်မဲ့ သူ မျက်ရည်ဝဲတဲ့အထိ ခံစားနာကျင်
ရ၏။

သူမ မရှိတဲ့ သူ့ဘဝမှာ အရာရာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှသည်။

“မမပြောတော့ အချစ်ရှိမှ ဘဝဟာ သာယာတာဆို၊

အခု မမ မရှိတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ မသာယာနိုင်တော့ဘူးဗျ”

ခြောက်သွေ့အထီးကျန်မှု ခံစားရလွန်းတာကြောင့် သူ
အရက်သောက်မိတဲ့အထိ။ မူးလျှင် မမကို မေ့မလားလို့လေ။

ဆန်းကြယ်တာက ဘယ်လောက်မူးမူး မမကို မမေ့ခြင်း
ပင်။

“မ မ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုပစ်သွားတာလဲ”

သူ၏အော်သံကို အဝေးတစ်နေရာမှာရှိ သူမ ကြားနိုင်
မည်မထင်။ ထိုနေ့က အမူးလွန်ကာ စားပွဲပေါ် ခေါင်းမှောက်

အိပ်မိသွားတဲ့အထိ။

မနက် အိပ်ရာနိုးချိန်မှာ သူ ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်
ကိုက်ခဲလျက် သူ ပထမဆုံး သတိရတာက မမ။

အဘဦးသူတော်ထံ လှမ်း၍ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။

“ညက မမ ပြန်လာသလား အဘ”

“ဟင့်အင်း ပြန်မလာပါဘူး လူလေးရယ်၊ မင်းလည်း
မိန်းကလေးဆီက အဆက်အသွယ် မရဘူးလား”

“မရပါဘူး အဘရယ်”

“သူ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြောလိုက်၏။ သည်အချိန်
မမ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

“ ” “ ”

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေတို့
သည် သူမ၏ဆံ့ဖွယ်ရှည်များကို ယိမ်းနွဲ့လင့်လူး ကစားစေသည်။
ပြာစင်ကြည်လှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးက အေးချမ်းမှု
တွေ ဆောင်နေပေမယ့် သူမ ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နာကျင်
လျက်။

“မောင်ရယ် တကယ်တမ်း မောင့်ကိုထားပြီး ထွက်လာ
ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မောင့်ကို မေ့လို့မရပါလားကွယ်”

အားလုံးနှင့်ဝေးရာ ဒီကမ်းခြေသို့ သူမ ရောက်လာခဲ့
ခြင်းပါ။ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ချစ်ဦးသူကို စွန့်လွှတ်လျက် သူမ
အား လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ မောင်။

“ရင်ထဲက အချစ်မပါဘဲ မင်းကို ကိုယ်လက်မထပ်
နိုင်ဘူး မောင်”

ဘဝမှာ သူမယုံကြည်တာ အချစ်ဖြစ်၏။ အချစ်ကသာ
ဘဝကို သာယာလှပစေနိုင်သည်။

ဒါဖြင့် ကိုကိုအောင်တုန်းကရော သူမ ချစ်ခဲ့တာပဲလေ။
သို့သော် ဆန်းကြယ်တာက ကိုကိုအောင်နှင့်လမ်းခွဲချိန် သူမ ဒီလို
လေးနက်စွာ မခံစားခဲ့ရပေ။

မောင့်ကိုကျတော့ သူမ အသည်းနှလုံး၊ ဦးနှောက်ထဲ
တစ်စုံစိန်စွဲမြဲနေ၏။

“ကျွန်တော့်ကိုထားပြီး မမ ပစ်သွားရင် ကျွန်တော်
ရူးသွားလိမ့်မယ် သိလား”

ယခင်က သူမ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံလျှင် သူ ဒီလိုပြော
နေကျလေ။

“မောင်က ကလေးလားဟင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်
ရင့်မာကြီးဆိုတာလည်း သတိရဦး”

“အဟွန်း ဆရာဝန်မှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ပဲ မရဲ့၊ ချစ်
တုတ် ကြိုက်တတ်တယ်၊ လောကမှာ မမက ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်
ဆုံးပဲ”

သူရဲခွင်ကျယ်ကြီးတွင် သူမကို နှစ်မြှုပ်အောင်ဖက်လျက်
လှိုက်မောစွာပြောသည်။

မောင်ရယ်

ယခုတော့ ထိုအရာများဟာ သူမအတွက် လွမ်းမော
စရာ ဖြစ်နေပါလား။ လှိုင်းရှိက်သံ တဝန်းဝန်း မြည်ဟီးနေတာ
သူမရင်ထဲ ငိုရှိက်နေသလို။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်ကို ဟန်းနီးမွန်း
ထွက်မလဲ မ”

လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာ သူမေးလာခြင်း။ သူမ
ခေါင်းလေးခါယမ်းသည်။

“ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး၊ မောင့်သဘောပဲ”

“အဟွန်း ကျွန်တော့်သဘောဆိုရင် ငပလီကလည်း
ဝေးတယ်၊ ချောင်းသာကလည်း လူစည်ကားလွန်းတယ်၊ ဒီတော့
အေးချမ်းသာယာတဲ့ ငွေဆောင်ကိုပဲ သွားမယ် မ”

သူ ဒီလိုပြောခဲ့တာကြောင့် ယခု သူမတစ်ယောက်တည်း
ငွေဆောင် ရောက်နေရပြီ။ အနားမှာ မောင်တော့မရှိပါ။

မောင်ပါလာလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ
ကွယ်။

မောင်နှင့် သူမ လက်တွဲကာ ကမ်းခြေမှာ ဆော့ကစား
ဖြစ်မည်။

လှိုင်းရှိက်သံတွေက မောင်ရယ်သံတွေပေါ့။

တစ်ယောက်တည်း ကြည်နူးတွေးဖြင့် သူမ ပြုံးမိစဉ်

“ဟင် မြ”

“အို ကိုကိုအောင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုအောင်ကို ကွေ့လိုက်ရတာကြောင့်
သူမ အံ့သြသွား၏။

ကိုကိုအောင်က ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်

“ကြည့်စမ်း ကိုယ် အဝေးကတည်းက ကြည့်နေတာ၊
မြနဲ့ တူပါတယ်လို့၊ စိတ်ထဲကလည်း ဆုတောင်းလိုက်ရတာ၊ မြ
ဖြစ်ပါစေလို့လေ”

နှစ်ဦးသား လမ်းခွဲခဲ့တာကို မေ့နေသည့်အလား
ကိုကိုအောင်က သူမကိုကြည့်၍ စကားတွေ ရွန်းဝေစွာပြော၏။

“ကျွန်မကတော့ ဒီမှာ ကိုကိုအောင်နဲ့ဆိုရတာ ဝမ်းမသာပါဘူး”

တစ်ချက်မပြုဘဲ တည်ငြိမ်စွာ သူမ ပြောတော့ ကိုကိုအောင် မျက်နှာပျက်၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြရယ်၊ အေးလေ မြက ကိုယ့်ကို သိပ်စိတ်နာနေမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ကိုယ့်အမှားတွေပါ မြ”

တောင်းပန်ဟန်နှင့် ကိုကိုအောင် ပြောသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ဒီစကားတွေ ပြောစရာမလိုဘူး ထင်တယ် ကိုအောင်”

“လိုတာပေါ့ မြရယ်၊ မြရဲ့အချစ်ကို စော်ကားမိလို့ အခု ကိုယ် ဝဋ်လည်နေပြီ”

သူမ၏မျက်နှာကို တစ်စုံစီမုံကြည့်ကာ နောင်တရဟန် ကိုကိုအောင် ပြောသည်။

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး ကိုကိုအောင်”

“ဒါက အရှင်းလေးပါ၊ မြ ကြည့်ရတာ ခုချိန်ထိ ကိုယ်

တို့ သတင်းကို မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ သိလည်းမသိချင်ဘူး ကိုအောင်”

စိတ်ရင်းမှန်ဖြင့် သူမ ပြောခြင်းပါ။ ယခုနေ သူမ၏ စိတ်တွေက ချစ်သော မောင့်ထံ။

“အေးလေ မြကတော့ စိတ်နာနေသူကိုး၊ ကိုယ်နဲ့ ရှယ်လီတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ မြ”

“ဪ”

သူမက မထူးဆန်းဟန်ဖြင့် တည်ငြိမ်နေတော့ ကိုကိုအောင် အံ့ဩကာ

“မြရဲ့အချစ်တွေ စော်ကားလို့ ကိုယ်ဒီလိုဖြစ်တာလို့ မပြောတော့ဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါက ကိုကိုအောင်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းပဲ၊ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ”

ကိုကိုအောင် သက်ပြင်းချ၏။ အရင်ကထက် လန်းဆန်းလှပနေသော သူမကို နှမြောဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ရှယ်လီနဲ့ကွဲပြီးမှ မြရဲအချစ်တွေကို ကိုယ် ပိုပြီး သတိရ
နေတာ”

“ဒီစကားတွေပြောဖို့ နောက်ကျနေပါပြီ ကိုကိုအောင်၊
ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“နေပါဦး မြ”

ကိုကိုအောင် တားသံကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတံသွား
ပေမယ့် နောက်သို့လှည့်မကြည့်မိ။

“ဒီကိုလာတာ မြတစ်ယောက်တည်းလားဟင်၊ တကယ်
လို့ အကူအညီလိုရင် ကိုယ့်ကိုပြောပါ မြ၊ ကိုယ်လည်း ဒီမှာ
ရှိနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးကင်ပါတယ်၊ ဟိုတယ်မှာ ပြည့်စုံပါတယ်”

ထိုမျှပြောပြီး သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ချစ်သောသူနဲ့
ကွေ့ကွင်းပြီး မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ လာဆုံနေရတဲ့ အဖြစ်ပါ
လား။

အခန်းထဲရောက်တော့ သူမ သက်ပြင်းချကာ အိပ်ရာထဲ

လဲမိ၏။

ကိုကိုအောင်နှင့်လာတွေ့တာ သူမ ကံဆိုးတာပဲ။

သေချာတာက ယခုချိန်မှာ ကိုကိုအောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
သူမစိတ်ထဲ ဘာခံစားမှုမှမရှိ။

မောင်ရယ် ဒီအချိန် မင်း ကိုယ့်ကိုလိုက်ရှာနေမလား။

အတွေးထဲမှာ အချိန်ပြည့် မောင်သာ နေရာယူနေ၏။

“ခေါက် ခေါက်”

အခန်းခေါက်သံကြောင့် သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဦးကိုကိုအောင်က အစ်မအတွက် ရေခဲစိမ့်အုန်းသီး
ဖွန်းခြစ် ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဝိတ်တာလေးက ပြောရင်း ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်၏။

“ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ၊ သူ့ကိုပြောလိုက်၊ တို့ ဒါမျိုးတွေ
မကြိုက်တော့ဘူးဆိုတာ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်းလေး အံ့သြဟန်ဖြင့် ဖန်ခွက်ပြန်ယူသွား၏။

သူမ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်တဲ့

ကိုကိုအောင်အား ဒေါသလေး ကြိတ်ဖြစ်မိ၏။

ငါ့ကို ဂရုစိုက်ရအောင် သူနဲ့ငါ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ။

ဟင်း ငါ ဒီက အမြန်ပြန်ရမလား။

အေးဆေးစွာ သူမတစ်ယောက်တည်းနေချင်ပါတယ်ဆို
မှ အနှောင့်အယှက်နှင့် လာတွေ့နေတဲ့ အဖြစ်လေ။

‘ ‘ ‘

“ကျွန်တော် မမအတွက် သိပ်စိုးရိမ်နေပြီ”

သုံးလေးရက်ဆက်တိုက် သူမအကြောင်း စုံစမ်းမရသော
အခါ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်လာ၏။ မမတစ်ယောက် ဘယ်တွေ
ရောက်၍ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“မိန်းကလေး ဒီလို တစ်ခါမှ ထွက်မသွားဖူးဘူး၊ လူလေး
အဘတို့လည်း အတော်သောကဖြစ်နေရတယ်”

ဦးသူတော်နှင့် အမေယုံတို့မှာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်
ဖြင့် မြသစ္စာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။

“မမ ဘယ်တွေသွားတတ်လဲဆိုတာ အဘတို့ စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦး”

“တစ်ယောက်တည်း ခရီးမထွက်ဖူးတဲ့ ကလေးမ၊
အဘတို့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဘဲ၊ လူလေးရော စဉ်းစားကြည့်

ပါဦး။

သည်တော့ သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်၏။ သူနှင့်မမတို့
ပြောခဲ့တာတွေ။ စိုးရိမ်စိတ်များလွန်း၍ သူ ရုတ်တရက် မစဉ်းစား
နိုင်အောင်ပင်။

ထိုစဉ် ဖုန်းသံဝင်လာသည်။ ဆေးရုံကခေါ်တဲ့ဖုန်း။

“ဟင်း ကျွန်တော် ဆေးရုံသွားရဦးမယ် အဘ”

“အေးကွယ်”

တာဝန်တစ်ဖက်နှင့် သူ့အတွက် မမကိုရှာဖို့ အချိန်ပြည့်
မရှိနိုင်အောင်ပါ။

ဆေးရုံရောက်တော့ သန္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။

“ကိုထင်အတွက် သန္တာ ထမင်းချိုင့်ယူလာတယ်”

“မလိုပါဘူး သန္တာ၊ ကိုယ် ဆိုင်မှာစားတယ်”

သန္တာနှင့်မပတ်သက်ချင်၍ သူ ဖြတ်ပြောသည်။

“အို ဆိုင်မှာစားတဲ့ဟင်းက ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ကြာရင်
ငြီးငွေ့တာပဲ၊ သန္တာအဖို့ ကိုထင် တစ်ယောက်စာ မပင်ပန်းပါဘူး”

“ဒီမှာ သန္တာ မင်း ကိုယ်နဲ့မပတ်သက်ရင် ကောင်းမယ်၊

မင်းကြောင့် ကိုယ် ဘယ်လောက်ခံစားနေရသလဲ သန္တာ”

ပျက်ယွင်းသော မျက်နှာဖြင့် သူပြောသည်။ သန္တာ
မုက်မှောင်လေးတွန့်ကာ

“ဘာလဲ မမမြသစ္စာကြောင့် ခံစားနေရတာလား
ကိုထင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု မင်းကြောင့် မမ ထွက်သွားပြီ၊
ဒါကို မင်းကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား သန္တာ”

မထူးတော့တာမို့ သန္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍
သူမေးပစ်လိုက်သည်။

“အိုး ဒါက မြသစ္စာ သူ့အပြစ်ကိုသူသိလို့ ထွက်သွား
တာပဲ”

“ဘာ မမက သူ့အပြစ်နဲ့သူ ဟုတ်လား သန္တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထောက်ပံ့
ပြီး နောက်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးတာ သန့်စင်တဲ့ စေတနာလား”

သန္တာအမြင်မှာ မြသစ္စာက အချစ်ကို လူယူသူပဲ မှတ်
သည်။ သူ မျက်နှာနီရဲလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မင်း မမကို ဘာကြောင့်စော်ကားရတာလဲ သန္တာ၊
မမက ကိုယ့်ကို ထောက်ပံ့ခဲ့လို့ ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုထင်မှာ သန္တာတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ
တာ၊ မြသစ္စာကြောင့် ကိုထင် သန္တာကိုမုန်းနေတာ”

သူ စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါယမ်းမိသည်။ မြသစ္စာနှင့်မတွေ့
လည်း သူနှင့်သန္တာ ကိစ္စက ပြီးခဲ့ပြီပဲ။

“မင်းကို မုန်းစရာမရှိသလို ရှေ့ဆက်လက်တွဲဖို့လည်း
စိတ်ကူးမရှိဘူး သန္တာ၊ မမနဲ့မတွေ့လည်း ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

သည်စကားတွေက သန္တာအဖို့ ရက်စက်လွန်းပေမယ့်
မတတ်နိုင်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေတာ မမတစ်ယောက်အတွက်ပဲ
ဖြစ်၏။

“ရက်စက်လှချည်လား ကိုထင်၊ အေးလေ သန္တာက
လည်း အရင်တုန်းက သံယောဇဉ်နဲ့ ကိုထင်အပေါ် ကြိုးစားကြည့်

ခဲ့တာပါ၊ ဟင်း ကိုထင်က ဒီလိုပြတ်သားမှတော့ သန္တာလည်း
စိမ်းကားရတော့မှာပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သန္တာ”

သူ တောင်းပန်ပေမယ့် သန္တာ နားမထောင်ဘဲ လှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို သန္တာဆိုတာကလည်း မိဘအသိုင်းအဝိုင်း
နှင့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မိဘတွေ
သဘောတူသည့်လူကို မချစ်နိုင်၍ ဆန့်ကျင်ခဲ့တာများပြီ။

လောကမှာ မိန်းမသားတွေအဖို့ ကိုယ်ချစ်ကိုမရှာဘဲ သူ
ချစ်သာရှာဖို့ကောင်းတော့တယ်ဟု သဘောပေါက်မိသည်။ လူ
တစ်ယောက်၏ရင်ထဲက အချစ်ကို ဇွတ်အစားလုပ်ယူလို့မှ မရဘဲ။

မြသစ္စာ သူမတစ်ယောက် ကိုထင်အပေါ် ချစ်လျှက်နှင့်
ဘယ်ကိုရှောင်ထွက်သွားပါလိမ့်။

ကတိတည်သော မြသစ္စာကို ဒီတစ်ချက်ဖြင့် သန္တာ ရင်ထဲ
ကြိတ်လေးစား၏။

“သန္တာ မှားခဲ့ပါတယ် မမရယ်”

ယခုနေ မြသစ္စာကိုတွေ့လျှင် သန္တာ ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့
ဝန်မလေးပါ။

ကိုထင်လည်း မြသစ္စာကို တကယ်ချစ်၍ ဒီလိုခံစားနေ
ရတာ။

ကိုထင်ရယ်

သန္တာကြောင့် ကိုထင်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲခဲ့ရတာပါ။

အချစ်ဆိုတာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းမို့ သန္တာသည် ကိုထင်
စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားသင့်၏။

ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်မှာလည်း တာဝန်ကြောင့် အလုပ်
သို့ သွားနေရပေမယ့် စိတ်က မြသစ္စာထံ။

“လူလေးလည်း အအိပ်ပျက် အစားပျက်တွေ များနေ
ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

တစ်ပတ်အတွင်း သိသာစွာပိန်သွားသော ဉာဏ်မင်းထင်
ကို ကြည့်ပြီး ဦးသူတော် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“မောင်မင်းထင်အကြိုက် ဟင်းတွေ အမေယုံ ကြိုးစား
ချက်ထားတာပဲ၊ ထမင်းတော့ ဝင်အောင်စားကွယ်၊ ကြာရင် ကျန်းမာ

ရေး ထိခိုက်မယ်”

အဘဦးသူတော်နှင့် အမေယုံတို့သည် သူ့အတွက် မိဘ
သဖွယ်ပါ။ မြသစ္စာ ပြန်လာလျှင် အသင့်တွေ့နိုင်ရန်အတွက် သူ
အိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့၏။

“ဒီတစ်ခါ မမကိုတွေ့ရင် ဘယ်မှ ပေးမလွှတ်တော့ဘူး”
အချစ်နဲ့ပတ်သက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို သူတွေ့
သည်။

“မောင်မင်းထင် မောင်မင်းထင်”
သည်မနက် ဒေါ်ယုံ ဈေးမှအပြန် သူ့နာမည်ကို ကမန်း
ကတန်းခေါ်၍ ဝင်လာ၏။

“ဒီအမယ်ကြီး ဘာတွေအရေးကြီးလာလို့လဲ”
ပျာယာခတ်ဟန်နှင့်ရှိသော ဒေါ်ယုံကို ဦးသူတော်က
ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း မေး၏။

“အို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ပေါ့ ကိုသူတော်၊ မောင်မင်းထင်
ရေး”

“ကျွန်တော် ရှိပါတယ် အမေယုံ”

လက်ဖက်ရည်ရိုင်းတွင် သူတို့သုံးယောက် ထိုင်ကြသည်။

“မိန်းကလေးအကြောင်း သတင်းကြားလာပြီ”

“ဗျာ မမအကြောင်း ဟုတ်လား အမေယ့်”

မြသစ္စာအကြောင်းဆိုတာနှင့် သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

“မယ်ယ့် မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ မိန်းကလေးက ဘယ်မှာ တဲ့လဲ”

ဦးသူတော်မှာ ထမင်းကြော် ဆက်မစားနိုင်ပေ။

“ပြောပါ့မယ်တော်၊ ကျုပ် ဒီနေ့ ဟိုဘက်ခြံက သီသီနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့လင်မယား ချောင်းသာနဲ့ ငွေဆောင်က ပြန်လာ ကြတာတဲ့၊ မိန်းကလေးရော ငွေဆောင်က ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ မေးတယ်”

“ဗျာ မမကို မေးတယ်ဟုတ်လား၊ အမေယ့် ဒါ ဒါဆို မမက ငွေဆောင်မှာ”

သူ မေးရင်း ရုတ်ခနဲ ပြန်စဉ်းစားမိတော့

“ကိုယ်တော့ ကမ်းခြေတွေကို သဘောကျပေမယ့် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ ကမ်းခြေမျိုးပဲ ပိုကြိုက်တယ် မောင်”

မမ၏စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်ကာ သူ နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခုပဲ မမဆီလိုက်သွားမယ်”

“ဟေ့”

“ဟင်”

အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံယူပြီး သူ ကားဖြင့် ငွေဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ ” “ ”

မြသစ္စာအဖို့ ကိုအောင်ကျော်နှင့် လာဆုံနေ၍ ဒီက
ပြန်ချင်ပေမယ့် ဘယ်ကိုဆက်သွားရမှန်းမသိ။

ရန်ကုန်ရှိ အိမ်ကိုပြန်လျှင် မောင်က ရောက်လာမည်
မလွဲပေ။

သန္တာကို ကတိပေးခဲ့ပြီမို့ သူမအနေဖြင့် မောင့်အား
ရှောင်ရှားရမည်။

“မြရယ် ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ထိ မစိမ်းကားပါနဲ့၊
အရင်လိုသဘောမျိုး မဟုတ်တာတောင်မှ ကိုယ့်ကို မြရဲ့ စိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်လို သဘောထားပါ”

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေချင်တာပါပဲ
ကိုအောင်ကျော်”

ရင်ထဲမှာ မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နာကျင်ခံစားနေရတာ
မို့ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြောလိုပေ။

တစ်ယောက်တည်း မောင့်အကြောင်းတွေသာ တွေးနေ
ချင်မိ၏။

“အင်းလေ မြက ဒီလိုတောင်းဆိုမှတော့ ကိုယ် လက်

“မြ ဒီကိုတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတာ စိတ်ညစ်
စရာကိစ္စ တစ်ခုခုရှိလို့ထင်တယ်”

မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ ကိုအောင်ကျော်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့
အဖြစ်။

“ဒါက ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ ကိုအောင်ကျော်”
မျက်နှာလေးတည်ကာ သူမ ပြောသည့်တိုင်

“ဪ မြရယ်၊ ကိုယ်က မြမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိနေရင်
ကူညီမလို့ပါ”

“ဒီမှာ ကျွန်မကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မနဲ့ဝေးဝေး
နေပါ ကိုအောင်ကျော်”

ထိုစကားကြောင့် ကိုအောင်ကျော် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။

လျှော့ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မပြန်ခင် မြန့်အတူ ဒင်နာစားဖို့ တစ်ခါလောက် ဖိတ်ပါရစေ။”

ကိုအောင်ကျော်မှ တောင်းပန်နေလေတော့ အရင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတွေ မေ့လျက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူမ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်မ လက်ခံမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြရယ်၊ ဒါဆို ဒီည ကိုယ်စီစဉ် လိုက်မယ်”

“အင်း”

သူမ လက်ခံ၍ ကိုအောင်ကျော် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား သည်။

အခန်းသို့ပြန်ရောက်တော့ ကိုအောင်ကျော် ဖိတ်တာ ဘာကြောင့် မငြင်းခဲ့တာပါလိမ့်ဟု သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်မိ ၏။

အိုလေ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ တစ်ခါပေါ့။

စိတ်ကိုဖြေချရင်း သူမဒိုင်ယာရီ ထုတ်ရေးမိ၏။

မောင်နှံဝေးတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ မောင့်ကို သိပ်သတိရ တာပဲကွယ်။

မောင်တစ်ယောက် မကို လွမ်းနေမလား။ ဒါမှမဟုတ်

သန္တာနဲ့ ပျော်နေမလား။

အချစ်ဆိုတဲ့ဆူးက ရင်ထဲမှာ နတ်မရဘဲ တဆစ်ဆစ်နဲ့ နာကျင်လှပါတယ် မောင်ရယ်။

တကယ်တော့ မ နှလုံးသားထဲမှာ မောင်နှံပတ်သက် ပြီး အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ထုဆစ်မိခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့် မောင်နှံဝေးခဲ့ပြီးလို့နောက်မှာ မမတစ်သက် ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှ လက်မခံဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ နေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ဒါဟာ မောင့်အပေါ်ထားတဲ့ မမရဲ့ အချစ်ပြယုဂ်တစ်ခုပါ ပဲကွယ်။

ဒိုင်ယာရီရေးလိုက်မှ သူမရင်ထဲ အနည်းငယ် ပေါ့ပါး သွား၏။

မောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က သူမအတွက် ပြောင်းလဲမည်မဟုတ်ပေ။

“ဒေါ်မြသစ္စာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဟိုတယ်မှ ဖုန်းဝင်လာတာကြောင့် သူမ အံ့သြသွား၏။

သည်ကို သူမရောက်နေတာ မည်သူမျှမသိ။

မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ သူမ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခွာ၏။

“မမ”

“ဟင် မောင်”

သူမ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော မောင့်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“မ မရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ဘာကြောင့် မောင်ကို ပစ်ပြီး ထွက်သွားရတာလဲ”

“အို”

ဟန်မဆောင်နိုင်သော သူကတော့ သူမကိုတွေ့တာနှင့် ဝမ်းသာလွန်းကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မေးမိ၏။

“မောင်မှာ မမအတွက် ဘယ်လောက်ပူပန်စိုးရိမ်နေ ရသလဲဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်၊ အဘနဲ့ အမေယုံတို့လည်း မမ အတွက် သိပ်စိတ်ပူနေကြတာ”

“မင်း မင်း ဘာကြောင့်လိုက်တာလဲဟင်၊ မင်းသွားရ မှာက သန္တာဆီကိုပါ”

သူမ ပခုံးပေါ်မှ သူလက်တွေ့ကို အသာဖယ်ချရင်း မေးလိုက်၏။

သူ မျက်မှောင်တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ

“မမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သန္တာက ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းလည်း သန္တာကိုပြောခဲ့ပြီ”

“အိုဒါက မင်းဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ တကယ်တမ်း သန္တာဘက်က”

“တော်ပါ မမရယ်၊ အချစ်ကို မုန့်တစ်ခုလို ဟိုလူနဲ့ ဝေမျှစား ဒီလူနဲ့ဝေမျှစားလို့ မရပါဘူး၊ သန္တာဘက်က ဘယ်လို ခံစားစား မောင်ချစ်တာ မမတစ်ယောက်ပဲ”

ပြောရင်း သူက သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ

ဆွဲသွင်း၏။

“အို ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်သည်။

“ဒီမှာ ဉာဏ်မင်းထင် ငါ မင်းကိုပစ်ပြီး ထွက်လာတာ မချစ်နိုင်လို့ဘဲ၊ ဒီတော့ မင်း ဒီက ပြန်သွားပါ”

ရင်ထဲက မပါပေမယ့် သူမ ပြတ်သားစွာပြောတာ သူ မျက်နှာပျက်ကာ

“မမ ကျွန်တော့်ကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့၊ မမ မပါဘဲ ကျွန်တော် ဒီက မပြန်ဘူး”

“မင်းက ငါ့ကို အကြပ်ကိုင်တာလား ဉာဏ်မင်းထင်”

သူ့မျက်လုံးတွေကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ သူမ မေး၏။

“မမက မောင့်ရဲ့ချစ်သူပါ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်ပြန်ခေါ်တာ အပြစ်လား မမရယ်”

ဝမ်းနည်းစွာ သူပြောတော့ အသည်းနသော သူမမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရင်ခွင်ထဲသာ ပြေးဝင်ငိုလိုက်ချင်၏။

ဒါပေမဲ့ သန္တာ မျက်နှာပေါ်လာတော့

“ဟင့်အင်း မင်း ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းက ငါ့ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးတရားကြောင့် စောင့်ရှောက်ချင်နေတာ”

“ဘာကြောင့် မမ ဒီလိုပြောရတာလဲဟင်၊ ကျေးဇူးတရားကြောင့်သာဆိုရင် မမကို ကျွန်တော် တခြားနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်ဆပ်လို့ရတာပဲဗျ၊ ခုဟာက ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲက မမကို ချစ်တာ”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကိုပုတ်ပြီး ပြောသည်။ သူ ဘယ်လောက် ခံစားရတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနှင့်သိသာပေမယ့် သူမ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

တကယ်တော့ သူမ ကိုယ်တိုင်က ငိုချင်နေပါသည်။

“ကိုယ် ဘာမှမကြားချင်ဘူး ဉာဏ်မင်းထင်၊ မင်းပြန်ပါ”

ထို့နောက် သူမအခန်းရှိရာ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာကိုအပ်ကာ သူမ သည်းထန်စွာ ငိုရှိုက်မိသည်။

“မောင်ရယ် မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လို့ပါကွယ်”

“ ”

မှန်ရေမှာထိုင်ကာ အလှပြင်ခြင်းကို သူမ စိတ်မပါစွာ
လုပ်နေသည်။ ဒင်နာအတွက် ကိုအောင်ကျော်နှင့်ချိန်းထားတာ
မဟုတ်လား။

အနက်ရောင် လည်ထောင်ရင်ပုံးအင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့်
အနက်ပေါ်တွင် ရွှေချည်အနည်းငယ် ခပ်ကျဲကျဲထိုးထားသော
လုံချည်ဝတ်ဖြင့် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးနှင့် သူမပုံစံက ဖြူနု
သော အသားအရေဖြင့် မဟာဆန်စွာ လှနေပါ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးလာခေါက်သံကြောင့် ကိုအောင်ကျော် ရောက်လာ
ပြီဟု သူမ သိလိုက်၏။

မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းကာ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းဆေး
ဆိုးလိုက်ခင်းဖြင့် သူမ၏ နဂိုအလှက ပြီးပြည့်စုံသည်။

စိတ်မပါစွာဘဲ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ်

“မမ”

“ဟင် မင်း”

ကိုအောင်ကျော် မဟုတ်ဘဲ ဉာဏ်မင်းထင် ဖြစ်နေတာ
ကြောင့် သူမ မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။ သူ့ပုံစံက မနက်ကန့်မတူ၊
ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး လန်းဆန်းနေသည်။

“ကျွန်တောတို့ ဒင်နာသွားစားရအောင် မမ”

“အို မင်း မင်း မပြန်ဘူးလား ဉာဏ်မင်းထင်”

သူ ခေါင်းခါယမ်း၏။ ထိုနောက် လှပသောသူမကို
ရွန်းစိုတောက်ပသည့် မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ

“မမ မပါဘဲ ကျွန်တော်မပြန်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“အို ကိုယ့်နဲ့မင်း ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သည်တော့ သူ မျက်မှောင်တွန့်ချိုးလျက်

“မမနော် ကျွန်တော့်ကို အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့၊

ဘာလဲ ဆိုင်ကြောင်းပြလိုက်ရမလား”

“အို”

သူကပြောရင်း သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲယူ၏။

“အဟမ်း”

“ဟင် ကိုကိုအောင်”

နောက်မှ ချောင်းဟန့်သံကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ ရုန်း
ထွက်လိုက်သည်။

ဉာဏ်မင်းထင်ကလည်း လှည့်ကြည့်၏။ ကိုအောင်ကျော်
က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် သားနားနေသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား မြ”

ကိုအောင်ကျော်က ဉာဏ်မင်းထင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမကို
ကြည့်၍ မေးသည်။

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုအောင်”

ဉာဏ်မင်းထင်ရှေ့မှို့ ကိုကိုအောင်ဟု တမင်ခေါ်ကာ
ရင်းနှီးဟန်ပြသည်။

“ဒါဆို သွားစို့ မြ”

“ဪ အင်း”

အခန်းထဲဝင်ကာ သူမအိတ် ယူလိုက်၏။ အခန်းရှေ့မှာ
ကိုအောင်ကျော်နှင့် ဉာဏ်မင်းထင်တို့နှစ်ယောက်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်
အလှန် အကဲခတ်ကြည့်ကာ ရှိနေစဉ်

“သွားရအောင် ကိုကိုအောင်”

အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် သူမ ထွက်လာပြီးပြောသည်။
ကိုအောင်ကျော်ကလည်း ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်

“အိုကေ မြ”

နှစ်ယောက်သား ဉာဏ်မင်းထင်ရှေ့မှာ အတူထွက်စဉ်

“ခင်ဗျား မသွားရဘူး မမ”

“ဟင်”

သူ့ရှေ့မှဖြတ်သွားသော သူမကို လက်မောင်းလေး ဖျတ်ခနဲ
ဆုပ်ကိုင်၍ တားလိုက်၏။

ကိုအောင်ကျော်ရှေ့မှာမို့ သူမ မျက်နှာပျက်ကာ

“မင်း မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်”

“ကျွန်တော့်ကို မေးမယ့်အစား မမကိုယ်မမ မေးပါ။

မမ အခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

သူမမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ သူပြောသည်။
ကိုအောင်ကျော်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး

“သူက ဘယ်သူလဲ မြ”

“အို ကျွန်မမိတ်ဆွေပါ ကိုကိုအောင်၊ ဒေါက်တာ
ဉာဏ်မင်းထင်တဲ့”

ပြောရင်း သူမက သူ့လက်များကို အသာဖယ်ချ၏။

“ဒီမှာ ကျွန်တော်က”

သူမ၏အဖြေကို မကြိုက်သော ဉာဏ်မင်းထင်က တစ်စုံ
တစ်ခု ဝင်ပြောမည်ပြုစဉ်

“ဪ ဒေါက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးအောင်ကျော်တဲ့၊ မမနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူလေ”

“ဟင်”

“မြ”

မမျှော်လင့်သော သူမ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့်
အမျိုးသားနှစ်ယောက် အံ့သြသွားစဉ် သူမက အပြုံးလေးဖြင့်

ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဆောင်လျက်

“ကိုကိုအောင်နဲ့တို့က ဒီကို အတူလာကြတာ၊ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တာနဲ့ လက်ထပ်မှာဆိုတော့ အဟင်း”

“မမ”

သူမစကားတွေကို သူ မခံရပ်နိုင်သလို အော်သည်။

“ကဲ ကိုကိုအောင် သွားစို့”

သူ့ကို တစ်ချက်လေးမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုကိုအောင်နှင့် ထွက်ခဲ့၏။

မယုံနိုင်ခြင်း အံ့သြခြင်းများဖြင့် ကျန်ခဲ့တာ ဉာဏ်မင်း ထင်။

ကြည့်စမ်း မမ ဒီလောက် အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လား။

ဟင့်အင်း သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ မမ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ သိနေတာပဲ။

ထိုအချိန်

“ကျွန်မတို့ ပင်လယ်ဘက်သွားပြီး လေညင်းခံရအောင်

ကိုကိုအောင်”

ဉာဏ်မင်းထင်ရှေ့မှ ဟန်ဆောင်ထွက်လာခဲ့သော သူမ ကွယ်ရာရောက်တာနှင့် အားအင်ကုန်ခန်းသလို ခြေလှမ်းတွေဖြင့် မျက်နှာပျက်ယွင်းလျက် ပြော၏။

ကိုအောင်ကျော်က နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ဒင်နာစားဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ သွားစို့ မြ”

အလိုလိုက် ကြင်နာဟန်ဖြင့် နည့်စွာပြောသည်။ လရောင် ပျော့ပျော့ကျနေသော ကောင်းကင်အောက်မှာ ပင်လယ်ရေပြင်သည် လှိုင်းလုံးဖြူတို့ဖြင့် တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်လျက်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသော အေးမြသည့်လေက သူမရင်အား မလန်းဆန်းစေနိုင်။

မောင်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့ မလဲ။ ထိုအတွေးက သူမရင်ကို ပူလောင်နှိပ်စက်စေ၏။

“ကြည့်စမ်း မြ၊ လရောင်ပျော့ပျော့အောက်မှာ ပင်လယ် ပြင်ကြီးက ကဗျာမဆန်ဘူးလားဟင်”

ကိုကိုအောင်ကတော့ ဒီလိုသာယာလှပတဲ့ ညမှာ သူမ

နှင့်အတူ တွဲရှိနေတာ ရင်ထဲကြည်နူးစေ၏။

“ကိုကိုအောင်က ဘယ်တုန်းက ကဗျာတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့လို့လဲ”

စီးပွားရေးကလွဲလျှင် အနုပညာမခံစားတတ်သော ဝါသနာမပါသော ကိုကိုအောင်အကြောင်း သိထားသည့် သူမက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးမေး၏။

“ဪ မြရယ် အရင်က စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ခုလို သာယာလှပတဲ့ည အင်မတန်လှပတဲ့ မြန်အတူတွဲရှိနေတဲ့ကိုယ့် အဖို့ အရာအားလုံးဟာ ကဗျာဆန်ဆန် ရှိကုန်ပြီလေ”

သည်တော့ လက်ရှိအခြေအနေကို သူမ သတိဝင်လာ၏။ ဉာဏ်မင်းထင်ကို ရှောင်ရှားချင်၍ ကိုကိုအောင်အား စားစာခံလုပ်ခဲ့တာပဲ။

“စောစောက ကိစ္စအတွက် ကိုကိုအောင်ကို ကျွန်မ တောင်းယူပါတယ်”

“ဟင် ဘာအတွက်လဲ မြ၊ ကိုယ့်အမြင်မှာတော့ တောင်းပန်ရအောင် ဘာမှမရှိပါဘူး”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ကိုအောင်ကျော် ဘယ်လို စိတ်မျိုး သူမအပေါ်ရှိတယ်ဆိုတာသိ၍ ရှင်းလင်းဖို့လို၏။

“သူ့ရှေ့မှာ ကိုကိုအောင်ကို ကျွန်မ အသုံးချလိုက်မိတဲ့ အတွက် တောင်းယူတာပါ”

“အား ဟား၊ ဒါများ မြရယ် ကိုယ်က လိုအပ်မယ်ဆိုရင် မြအတွက် အချိန်မရွေး ကူညီနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

အလင်းပျော့အောက်က သူမ၏ လှပသောမျက်နှာကို ကြည့်၍ ကိုကိုအောင် ပေါ့ပါးစွာ ပြောသည်။

“ကိုကိုအောင်ဆီက ဒီလိုအကူအညီမျိုး နောက်ထပ် ယူဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်မယ်”

“ဟင် မြန်လှချည်လား မြရယ်၊ အေးလေ ကိုယ်လည်း မနက်ဖြန်ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားတော့ ကိုယ်တို့ အတူပြန်ကြတာပေါ့”

ရုတ်တရက် သူမငြင်းလိုက်မည်ကြံပြီးမှ ဒီလိုအတူပြန်ခြင်းဖြင့် ဉာဏ်မင်းထင်ဘက်က အထင်ထပ်လွဲလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မဟို့ မနက်စောစောပြန်ကြတာ ပေါ့”

“အိုကေ၊ မြသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ”

အလိုလိုက်ဟန်ပြောသော ကိုကိုအောင်စကားကို မသိ ချင်ယောင်ဆောင်ကာ သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ဘယ်လောက်သာယာလှပတဲ့ နေရာဖြစ်ပါစေ၊ ချစ်သူ မရှိလျှင် အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေတာပါလား။

“ ”

“မမ”

“ဟင်”

ကိုအောင်ကျော်ဆီမှ လှည့်ပြန်ခဲ့သော သူမ အုန်းပင်ရိပ် အောက်က အဖြတ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

“ပြောစမ်းပါ မမ၊ မမ ကိုအောင်ကျော်နဲ့ လက်ထပ် မယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးမို့လား”

ထိခိုက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးလာသည့် မောင် သို့မဟုတ် ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်။

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ သန္တာကို အလျှော့ပေးချင်လို့ မ မောင့်ကို တမင်ညာပြောတာပါ”

မျက်ဝန်းချင်းဆုံခိုက်မှာ သူမ စိတ်ထဲက ဖျတ်ခနဲပြောလို

ပည့် စကားတွေ။

“ကျွန်တော် သိတယ် မမ၊ မောင့်ကိုညာပြောတယ် ဆိုတာ”

ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သောသူမကြောင့် သူ အားတက် လာဟန်ဖြင့် ပခုံးလှုပ်ရင်း ဝမ်းသာသလိုပြော၏။

သည်တော့မှ သူမ သတိဝင်လာလျက် ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ခါယမ်းရင်း

“အို မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဉာဏ်မင်းထင်၊ ကိုယ် တကယ်ပဲ ကိုကိုအောင်နဲ့ လက်ထပ်မှာ”

“ဗျာ”

ကိုယ့်ဘာသာ ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်ရင်း တည်ငြိမ်စွာပြော လိုက်သည်။ သူမကြောင့် သူလက်တွေ သူမပခုံးပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သွားလေ၏။

“ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ကို မင်း ဆက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ဉာဏ်မင်းထင်”

ထိုစကားကို သူမ အားတင်းကာ ပြောလိုက်ခြင်း။

“ကျွန်တော်က မမကိုနှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ပြောရက်လိုက်တာ မမရယ်၊ မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဟင်”

သူမကို နာကြည်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ သူ မေးသည်။

သူမ မျက်နှာပျက်သွားလျက်

“ကိုယ် မင်းအပေါ်မှားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝမ်းနည်းသောစိတ်ကို မျိုသိပ်လျက် သူမ ပြောသည်။

သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကသာ မမကို တောင်းပန် ရမှာပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ မမဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို တစ်ချိန်လုံး နှောင့်ယှက်လာခဲ့သူပါဗျာ”

သူ ဒီလိုပြောတော့ သူမရင်ထဲ မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ် သွား၏။

“မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဘယ်တုန်း တမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မမက အခု ကျွန်တော့်ကို နောင်ယုက်တယ်
လို့ မြင်နေပြီမဟုတ်လား”

“အို ဒါက”

ထိုစဉ် အလင်းအားနည်းသော လမင်းကြီးကို တိမ်တို
ဖုံးကွယ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်လွှမ်းသွားသည်။

သူမဘဝကလည်း ဒီလိုအမှောင်လွှမ်းနေသလိုပါပဲလား။
ဘယ်လိုဝံ့ကြွေးတွေများကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြီး မုန်းပါတယ်လို့ ပြောနေရပါလိမ့်။

ရင်ထဲ နာကျင်လွန်းသဖြင့် သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်
တစ်စက် ပေါက်ခဲကျသွားတဲ့အဖြစ်။

“ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မမ၊ အချစ်မရှိတဲ့ဘဝ
မှာ အထီးကျန်စွာနဲ့ ကျွန်တော် မနေပါရစေနဲ့”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူမ စိုးရိမ်စွာမေးသည်။ သူ မချီသလိုပြုံးကာ ခေါင်း
ခါယမ်း၏။

“ဒီအချိန်မှာ မမ ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့

တော့၊ မမ ဂရုစိုက်ရမှာက ကိုအောင်ကျော်ပါ”

ပြောပြီး သူလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမ ခြေထောက်အနံ
က သိုနေရာမှာ မြဲမြံစွာရပ်လျက် ကျောခိုင်းသွားသော သူ့ကို
စိတ်မချွေ့စွာ ငေးကြည့်မိစဉ်

“အို သူ”

ဉာဏ်မင်းထင် သွားနေတာက ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့။
သူမရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

သူ သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

“တစ်ဆက်တည်း သူမ ကြည့်နေတုန်း ဉာဏ်မင်းထင်
သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းနေတာကြောင့် မျက်လုံး
ဝိုင်းသွားရ၏။

စောစောက ခိုင်မြဲနေသော သူမခြေလှမ်းတွေသည်
ချက်ချင်းလှုပ်ရှားလာ၏။

“မောင် မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

လှိုင်းရိုက်သံများကြားမှ သူမ အော်သံကို သူ မကြား
နိုင်ပါ။ သူမ လေကဲ့သို့ပြေးသွားကာ

“မောင် မလုပ်နဲ့”

သို့သော် သူသည် ရေထဲဆင်းသွားတာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း
နှစ်ခြေပြီ။ ထိုအချိန် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီး ဝန်းခံရ ရှိက်
ခတ်လာစဉ်

“ဝန်း”

“မောင်”

သူမ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ အမှောင်
လွှမ်းသွား၏။

မျက်လုံးတို့ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိစဉ်

“ဟင် မောင်တစ်ယောက် မရှိတော့ပါလား”

ကြည့်စမ်း သူမရှေ့မှာတင် နောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့
ပြီ။ သူမရင်တို့ ပူလောင်သွားလျက်

“မောင် မောင်”

ကမ်းခြေမှ အသံကုန်အော်ဟစ်ခေါ်မိတော့၏။ သို့သော်
မောင်၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

“အဟင့် ဟင့် မောင့်ကိုကယ်ကြပါဦး၊ အသံသူမှမရှိ

တော့ဘူးလား”

သူမ ငိုရှိုက်ရင်း အရူးတစ်ယောက်လို ရွတ်ဆိုမိ၏။
ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့ ကမ်းခြေမှာ လူရှင်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြ”

“ဟင် ကိုကိုအောင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုအောင် ရောက်လာ၍ သူမ ဝမ်းသာ
သွား၏။ ချက်ချင်း ကိုကိုအောင် လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာ

“လာပါဦး ကိုကိုအောင်၊ မောင့်ကိုကယ်ပါဦး၊ သူ သူ
ရေထဲမှာ”

“ဘာ”

စိတ်ထဲပူပန်မှုက ဦးနေတာကြောင့် စကားအစအဆုံးမပါဘဲ
ကိုကိုအောင်အား သူမ အရေးတကြီး အကူအညီတောင်းမိတာ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုအောင်၊ မောင် မောင်လေ ရေထဲ
ဆင်းသွားတာ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ မြ မျက်စိရှေ့မှာတင် မောင်
ပျောက်သွားတာ၊ အဟင့် ဟင့် မောင်သေပြီထင်ပါတယ် ကိုကို
အောင်ရယ်၊ ကယ်ပါဦးရှင်”

တကယ့်အရေးမှာ ဟန်ဆောင်ထားသည့် နလုံးသားက
ညာမရတော့ဘဲ ကိုကိုအောင်ရှေ့မှာ မောင့်အတွက် ပူပန်စွာ ငိုနှိုက်
မိပြီ။

အစဉ်သဖြင့် ဣန္ဒြေကိုထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းခဲ့သော သူမ
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ နှလုံးသားထဲ
က တကယ့်အချစ်စစ်ကြောင့်ပဲဟု ကိုကိုအောင် နားလည်လိုက်
သည်။

“ဒါဆို ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ဟာ မြဲရဲ့ချစ်သူ”

“အဟင့် ဟုတ် ဟုတ်တယ် ကိုကိုအောင်၊ အကြောင်း
တစ်ခုကြောင့် မြဲ သူ့ကိုရှောင်နေတာ”

“ဪ”

ရိုးသားစွာဝန်ခံလာသည့် သူမကြောင့် ကိုကိုအောင်
မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် ရိပ်ဝသွားသလို။

သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ ကိုကိုအောင်နှင့်ချစ်စဉ်က
မြဲသစွာဆိုသည့် သူမ တစ်ခါမျှ ဒီလိုအသည်းအသန် မခံစား
ဖူးပါလား။

“မင်း ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်ကို တကယ်ချစ်သွား
ပြီပဲ မြဲ”

“မြဲ မညာချင်ပါဘူး ကိုကိုအောင်၊ မောင့်အပေါ် မြဲ
တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ”

မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူမ မရှက်တမ်း
ဝန်ခံလာသည်။ မောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သူမလည်း ဒီလောက
မှာ ဆက်ပြီး အသက်မရှင်ချင်တော့။

“တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ
တကယ်လား မမရယ်”

“ဟင် မောင်”

တစ်ကိုယ်လုံးရှေ့ခိုလျက် သူမနောက်မှပေါ်လာသော
မောင်။

အံ့သြဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်
တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ၏။

“မောင် မောင် မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မရယ်”

ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမ ပြေးဝင်
 ငိုဖျိုက်မိ၏။ မျက်နှာပေါ်က ရေစက်များနှင့် သူမကို တင်းတင်း
 ဖက်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံးမိသော သူက ဒေါက်တာဉာဏ်မင်းထင်။
 အချစ်စစ်ဆိုတာ ညာလို့မရပါဘူး မရယ်။

“ ”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် နှစ်ဦး

စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ သူမ မျက်ဝန်းတို့ ပွင့်လာသည်။

“ဟင်”

အသက်ရှူသံမျှင်မျှင်ကြောင့် သတိထားမိတော့ သူမ
 တစ်ကိုယ်လုံး ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ။

မောင်က သူမ၏သေးကျဉ်းသောခါးပေါ် လက်တစ်ဖက်
 တင်လျက် နှစ်ဦးစွာအိပ်ပျော်လို့။

“အို”

သူမ အိပ်ရာမှထမည်ပြင်တော့ မောင်လက်တွေက
 အလိုလို တင်းကြပ်သွား၏။ ညကအဖြစ်တွေ ပြန်စဉ်းစား
 မောင့်အတွက် သူမ ရင်ကွဲမတတ် ပူပန်စိုးရိမ်ခဲ့ရတာတွေ။

မောင့်ကိုပြန်တွေ့ချိန်မှာ သူမ စိတ်တွေပေါ့ပါးလာ

ခဲ့တာ။ မောင် ဘယ်တော့မှ မောင် မဆုံးရှုံးစေရဘူးဟု သူမ နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်မိလိုက်တာ လှိုင်းရိုက်သုံးခြားကြားမှ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပါလား။

“အချစ်မှာ စောင့်စည်းထိန်းချုပ်မှုတွေ များလွန်းရင် ကိုယ်ပဲ တစ်သက်တာ မောင်တရုတ်တပ်တပ် မြ၊ ဒေါက်တာ ဉာဏ်မင်းထင်ကို မြချစ်တာဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြရဲ့နှလုံးသားကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့”

ထိုသို့ သတိပေးနှုတ်ဆက်စကားဖြင့် သူမတို့နှစ်ဦးကို ကျောခိုင်းသွားသည့် ကိုကိုအောင်။

“ဒီတစ်ကြိမ် မြအပေါ် နားလည်ပေးတဲ့ ကိုကိုအောင်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ရှင်”

စိတ်ထဲကသာ သူမ တောင်းပန်မိ၏။ မောင်နှင့်သူမတို့ ညက ဟန်မဆောင်တမ်း ပွင့်လင်းမိခဲ့တာမျိုး သတိရတော့ မျက်နှာ လေးမှာ ဖန်းနုရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို့။

“မ”

“ဟင် မောင် အိပ်ရာကနိုးပြီလား”

ကြည်လင်သောအပြုံးဖြင့် မောင် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူမ ရင်ခွင်မှ အသံထွက်၏။

“မောင် ညက ကိုယ်စိတ်ပူအောင် ဘာကြောင့် ယိလာမယ် ထဲ ဆင်းသွားတာလဲဟင်”

ယခုမှ မကျေနပ်ချက်ကို သူမ မေးမိသည်။

“အဟွန်း ဒါကြောင့် မ ရင်လဲက အချစ်ခံစိတ်ကို ဟောင် တွေ့ရတာမဟုတ်လား၊ မက မောင်ကို မချစ်ဟန်ဆောင်တော့ မောင်ကလည်း ပြန်ပြီး ဟန်ဆောင်ရတာပေါ့ဗျ”

“မောင် သိပ်ဆိုးတာပဲ”

မျက်စောင်းနုဖြင့် သူမ ပြောသည်။ သူ တစ်ချက်ရယ် လျက် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူပြီး နမ်းရှိုက်၏။

“မောင်ဆိုးတာ ခုမှသိလား မ”

“တော်ပါ၊ ကဲ ထ ခိုးလင်းပြီ”

“ဘာလဲ၊ ကိုအောင်ကျော်နဲ့ချိန်းပြီး ပြန်မလိုလား၊ အဟွန်း ကိုအောင်ကျော် ညကတည်းက ပြန်သွားပြီဗျ”

“ဪ ဒါလည်း မောင် သိတယ်ပေါ့”

လူလည်ကျသော မောင်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေါ့ ကိုယ့်မိန်းမ သူများနောက်မပါအောင်လို့ စုံစမ်းထားရတယ်”

“ကြည့်စမ်း ဘယ်သူက မောင့်မိန်းမလဲ”

“မမလေ မမ”

“အို မောင်နော်”

မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် သူမ အရှက်သည်းစွာ အော်မိ၏။

မျက်နှာကို ဖြူနေသောလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

“ဟောဗျာ မမက သိပ်ရှက်တတ်တာကိုး၊ မောင်က စတာပါဗျာ”

သူမလက်လေးတွေကို သူ ဖယ်ရှားသည်။

“ကိုယ်ကတော့ သန္တာကို ကတိပျက်မိပြီထင်တယ် မောင်”

နောင်စာရသော မျက်နှာဖြင့် သူမ ပြောသည်။ သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီကိစ္စမှာ မမ နောင်တရစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီကိုမလာ

ခင် သန္တာကို မောင် သေချာပြောခဲ့ပါပြီ။ မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ မမ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့”

မှန်တာပြောရလျှင် မောင့်စကားတွေက သူမအတွက် ကြည့်နှုတ်ခန်းသာစရာပေမယ့်

“ဒါက မောင့်ဘက်ကလေ၊ မကတော့ သန္တာအပေါ် ပေးခဲ့တဲ့ ကတိ”

“တော်ပါ မရယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကတိတစ်လုံးကြောင့် မောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး နောင်တနဲ့ နေကြမလို့လားဟင်၊ အချစ်မရှိတဲ့ဘဝက ရှင်လွှတ်နဲ့သေတာမျိုးပါ။ အဲဒီဘဝ မျိုးမှာ မမ ရှင်သန်ချင်လို့လားဟင်”

ကရုဏာဒေါသဖြင့် သူမေးသည်။ သည်တော့လည်း ရိုဝေဝေမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမ ကြည့်လာကာ

“ဟင့်အင်း မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရရင် မလည်းသေမှာပါပဲ မောင်ရယ်”

“ဒါနဲ့များ မရယ်၊ ဘာကြောင့် ကြေကွဲမယ့်အဖြစ်တွေ ဖန်တီးမှာလဲ၊ ကဲ ထ အာနုအမေယုံတို့က မောင်တို့ကိုမောင်နဲ့

ကြလိမ့်မယ်”

ယခုမှ အိမ်ကို သတိရလျက် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွား၏။ အဘနဲ့ အမေယုံဆိုတာ သူမအတွက် မိဘတွေလိုပါပဲ။

“အဘတို့ကို ဖုံးရိမ်မောင်လုပ်မိလို့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ မမ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်မှာပါ မောင်”

“ဒါပေါ့ မောင်လည်း မမနဲ့အတူ အဘတို့ကို ကန်တော့ ရမယ်ဗျ”

“ဟင် မောင်က ဘာအပြစ်တွေ လုပ်မိလို့လဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူ ပြုံး၏။ သူမနဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်း ရှိုက်သည်။

“အဟွန်း မောင်က အဘတို့ကို ကန်တော့ပြီး မမနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမလို့လေ”

သူမ၏လက်သီးဆုပ်နုနုလေးများက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့။

“မမလက်လေးတွေ နာကုန်ပါမယ်ဗျာ”

သူမလက်လေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။ ယခုတော့ လည်း နေရောင်အောက်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် အပြာရောင်

သမ်းလျက်။

“မောင်”

“ဟင်”

“သန္တာနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ မောင်နဲ့မ လက်ထပ်လိုက် ပြီလို့ ပြောလိုက်”

မောင်က အပြုံးနှင့် ပေါ့ပါးစွာ ပြောနိုင်သလောက် သူမ မှာ ကတိပေးခဲ့ပြီးမှ ဖျက်သလိုဖြစ်တာကြောင့် သက်ပြင်းသော ကြိတ်ချစ်ရ၏။

“သန္တာက မောင်ကိုသိပ်ချစ်တာပါ”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး”

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေ ဒီလိုပဲလားဟင်၊ ချစ်သူနဲ့ ကတော့ ချစ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်တွေ့တော့ ဖိမ်းစားစား ကြတာ”

သူမက သန္တာဘက်မှ ရန်တောင်တော့ မောင် ချစ်သူ ပြုံးသွား၏။

“ဟောဗျာ ဒါဆို မမကိုထားပြီး သန္တာသိပြန်ရမလား၊
ဒီမှာ မမရဲ့ သန္တာတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ကျွန်တော့်လို တစ်ကောင်
ကြွက်ကို မမက်ဘူး”

သူက စိတ်နာသလိုဆိုသည်။ သန္တာကိုယ်တိုင်ကလည်း
ထိုစဉ်က သူ့ဘက်က မပါခဲ့ပေ။

“မောင်က ဒါကို စိတ်နာနေတာလားဟင်”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုမလိုချင်တဲ့ လူတွေရဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မနေချင်ဘူး မမ၊ ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ
ပျော်ပျော်နေချင်တယ်”

မျက်နှာကြီးတည်ကာ သူပြောတော့ သူမ ငေးစိုက်ကြည့်
ရင်း

“မောင် မမအပေါ် လက်ထပ်ချင်တာဟာ တကယ်ချစ်
လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျေးဇူးရှိနေလို့လားဟင်”

“ဟာဗျာ...အချစ်က အချစ်၊ ကျေးဇူးက ကျေးဇူးဗျာ၊
မမအပေါ် မောင်တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်သွားဖို့ ကတိပေး
တယ်. ဟုတ်လား”

“မောင်ရယ်”

သည်ရင်ခွင်မှာ သူမလည်း တစ်သက်တာအားနီချင်ပါ၏။
ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက်မရှိ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာနဲ့လော။

ပင်လယ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသော လေနုအေး
တို့က သူမတို့အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက် ကျီစယ်လာလေ၏။

“ “ “

“အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပြီလား မ”

“အင်း...အဆင်သင့်ပဲ မောင်”

သည်နေ့ သုမတို့ပြန်ကြမှာမို့ နှစ်ယောက်သား ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းကြ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် အေးအေးဆေးဆေးမောင်းရုံသာ။

“တကယ်တမ်း ဒီကသွားရမယ်ဆိုတော့ နှုတ်ခွင့်ရယူရမှာမို့”

မ”

“ဪ... မနဲ့ ဒီမှာ ဟန်းနီးမွန်းကြာကြာထွက်ချင်တာ”

ရလ”

သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အရင်ကပြောခဲ့သော စကားတွေ သူပြန်ပြီး အမှတ်ရနေတာပါလား။

“အဘတို့မျှော်နေမှာပေါ့ မောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မပြန်ချင်သေးပေမယ့် ဒီကပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ မရဲ့၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာမယ်နော် မ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ထိုစဉ် သူဖုန်းသံ မြည်လာတာကြောင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုထင်”

“ဟင် သန္တာ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သန္တာဖုန်းဖြစ်နေတာကြောင့် သူအံ့သြသွား၏။ မမက နားထောင်နေသည်။

“ကိုထင် အခုဘယ်မှာလဲ၊ မမမြသစ္စာကို ငွေဆောင်မှာတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုထင် အမြန်လိုက်သွားပါ”

ကြည်လင်သော သန္တာအသံလေးကို ဖုန်းမှစပီကာဖွင့်ထားတာကြောင့် မြသစ္စာပါ ကြားနေရ၏။

“သန္တာ တကယ်ပြောတာလား၊ မမနောက် ကိုယ်လိုက်သွားရမယ်ဆိုတာ”

သူ သွေးတိုးစမ်းကာ ထပ်မေးလိုက်၏။ ခဏမျှ သန္တာ

ငြိမ်သွားပြီးမှ

“လိုက်သွားပါ ကိုထင်၊ တကယ်တော့ မမမြသစ္စာဟာ ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူပါ။ သန္တာလေ အဲဒီတစ်ချက် ထဲနဲ့ မမကို လေးစားသွားတာပါ။ သန္တာရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ကတိ တောင်းဆိုမှုအပေါ် မမ ဂရုမစိုက်ဖို့လည်း ပြောပေးပါနော်”

မြသစ္စာမှာ ကိုသို့ကြားရတော့ ရင်ထဲမှအလုံးကြီး ပြတ်ကျ ကာ အံ့သြဝမ်းသာသွားရ၏။

“ကိုယ်ကတစ်ဆင့် မပြောတော့ဘူး သန္တာ၊ မမနဲ့သန္တာ ပဲ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင်...ဒါဆို အခု ကိုထင်ရောက်နေတာက”

“မမရှိတဲ့ ငွေဆောင်မှာလေ၊ ကဲ မမနဲ့ပြောလိုက်ဦး သန္တာ”

ဖုန်းကို မမထံလှမ်းပေးလိုက်၏။ မြသစ္စာ ယူကိုင်လိုက် သည်။

“မမ သန္တာပါ”

“မမ နားထောင်နေပါတယ် သန္တာ”

သူမအသံက အားနာဟန်ဖြင့် တိုးလျနေသည်။ ဒါကို သန္တာ သဘောပေါက်ပုံ။

“သန္တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမ၊ တကယ်တော့ ကိုထင် ချစ်တာ မမတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါကြောင့် မမအပေါ် သန္တာ ကတိတောင်းခဲ့မိတာ မေ့လိုက်ပါနော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်”

ရင်ထဲမှလာသော အသံဖြင့် သူမလေးနက်စွာ ပြောလိုက် ခြင်း။

“သန္တာကသာ မမကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ မမပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်းလုပ်လို့”

“ဒါပေမယ့် အခု မမ ကတိပျက်သွားပြီလေ”

စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သူမပြောမိ၏။

“ဟင့်အင်း...မမကတိမပျက်ပါဘူး၊ သန္တာဘက်က အဲဒီ ကတိက တောင်းပန်စွာနဲ့ ရုပ်သိမ်းလိုက်တာပါ”

“ညီမရယ်”

“ငွေဆောင်မှာ မမတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါနော်၊ ဒါက

အဘတို့ကို သန္တာ အကျိုးအကြောင်းသွားပြောပြထားပါမယ်”
 သန္တာစကားကြောင့် မြသစ္စာ မောင့်ထံ လှမ်းကြည့်၏။
 မောင့်မျက်နှာ အပြုံးတွေဝေလို့။

“မမတို့လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ် သန္တာ”
 “ကောင်းတာပေါ့ မမရယ်၊ ခုဆို သန္တာလည်း မေမေတို့
 သဘောတူတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ မမ”
 “မမ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်”
 တကယ်အားနာသဖြင့် မြသစ္စာပြောခြင်းပါ။ သန္တာက
 တိုးညှင်းစွာရယ်လျက်

“မမ ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို
 စွန့်လွှတ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မမစိတ်ဓာတ်မျိုးကို သန္တာအားကျမိပါ
 တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုထင်နဲ့မမတို့ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့၊ ဘိုင်
 မမ”

“ဘိုင်...သန္တာ”

နှစ်ယောက်သား ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာ မြသစ္စာရင်ထဲက
 ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားရ၏။

ဟင်း...ခုမှ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားတဲ့အဖြစ်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲမမ၊ ခုတော့ စိတ်ထဲရှင်းပြီလား”

အနားရောက်လာကာ သူမေးသည်။ သူမ နှစ်လိုစွာပြုံး
 လိုက်ရင်း

“အဟင်း မမတစ်သက် စိတ်လုံခြုံစွာနဲ့ မောင့်ကိုလက်တွဲ
 လို့ရသွားပြီလေ၊ တကယ်တော့ သန္တာဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့
 မိန်းကလေးပဲ မောင်”

ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အသိဉာဏ်ပညာရှိ
 သော သန္တာက နောက်ဆုံး ကိုယ်ရွေးချယ်ရမည့် လမ်းကို သိသွား
 တာ ချီးကျူးစရာမဟုတ်လား။

“သန္တာက သနားစရာဆိုတော့ မောင်ကကော”

“အဟင်း မောင်က မအတွက် တစ်သက်လုံးချစ်စရာ”

“ဗျာ...တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောပါဦး”

နားမကြားဟန်ဖြင့် သူထပ်မေးတော့ သူမ မျက်စောင်းထိုး

ကာ

“ပြန်မယ်”

“ဟာ...ခုနက ဒါပြောတာမကုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့လျက် သူ မကျေနပ်သလို ပြော၏ သူမ
တစ်ဖက်လှည့်ပြီးကာ

“မောင်ပဲ အဘတို့မျှော်နေလိမ့်မယ်ဆို”

“ဒါပေမယ့် စောစောက သန္တာပြောတာ မကြားတယ်
မဟုတ်လား”

“မောင်နဲ့မ ဒီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေဖို့လေ”

“အို...အဲဒါက”

“ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ၊ နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ
ကျွန်တော့်နဲ့မမ ပြန်လာမယ်လို့”

“ကြည့်စမ်း”

သူပြုံးကာ သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“လာ...မ မောင်တို့ သာယာလှပတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီး
ကို နှစ်ယောက်အတူကြည့်ရအောင်”

“အို”

သူမငြင်းဆန်၍မရပါ။ မောင်သည် ကလေးတစ်ယောက်

လို သူမလက်ကိုဆွဲလျက် ကမ်းခြေအတိုင်း ပြေးဆင်းနေ၏။

အပြာရောင်ကောင်းကင်အောက်မှာ ဖြူလှသော သံပြင်
ပေါ်တွင် ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်
ဆုပ်ကိုင်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့ ပြေးဆင်းလျက် လှိုင်းခေါင်း
ဖြူတို့၏ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်သံက သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏
ရင်ခုန်သံတွေ မဟုတ်လား။

နှလုံးမိတ်မာဖြိုးချွေးပါစေ။

ဆုအိပ်